ANNE MURRAY

În țara gheizerelor

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS

Capitolul 1

Într-o mână, Beth ridică husa de aluminiu în care-și ținea camerele de filmat, iar în cealaltă valiza.

Se opri o clipă, urmărind avionul islandez cu ruta Akureyri-Reykjavik, care tocmai decola; apoi, își mută privirea în direcția vârfurilor muntoase, înzăpezite, care străjuiau micul oraș pierdut între fiorduri.

Zăpada strălucea în bătaia soarelui ca o crustă zaharisită deasupra unei prăjituri imense. Avea să fie o noapte senină. Poate ar fi trebuit să mai facă încă niște poze…

Dar se abținu, zâmbind în sinea ei. Nu doar că filmul îi era pe terminate, dar deja îl auzea pe Oliver cum se plânge :

– Nu încă un apus, Beth.

Oliver era impresarul extraordinar care-i obținuse câteva deplasări. Deseori se certau pe tema tipului de poze pe care clienții și le doreau într-o broșură turistică, în reclame, în ghiduri sau în calendare.

Oliver prefera ceea ce el numea "poze practice", pe teme comune. Deviza lui era "Ce-i în mână, nu-i minciună" ; astfel, că prefera peisaje cu flori sau animale, cu ambarcațiuni ancorate în porturi sau cu hoteluri luxoase.

În schimb, Beth prefera să capteze ineditul unui loc: ceața care începea să se ridice de pe un lac la primele ore ale dimineții, coama valurilor sau momentul în care acestea se spărgeau de stânci, norii cu diversele lor ipostaze, fragmente de roci și alte asemenea.

De multe ori, cei doi aveau discuții aprinse, pentru ca în cele din urmă să ajungă la un compromis. Astfel, Oliver reușea să-i ofere lui Beth de lucru, iar ea își păstra plăcerea de a imortaliza ineditul peisajelor doar în timpul liber. Nu călătorea nicăieri fără mapa maronie în care-și ținea cele mai reușite fotografii, după părerea ei; poze pe care le făcuse de plăcere și pe cheltuiala ei. Pentru unele, așteptase ore în șir ca să surprindă momentul în lumina potrivită. Pentru altele, trebuise să se târască sau să se chircească în diverse poziții, tocmai pentru ca animalul focalizat să n-o observe.

Era conștientă de faptul că aceste poze îi dezvăluiau harul artistic și fotografic mai bine decât tot ce realizase până atunci. Într-o bună zi avea să-și demonstreze adevărata valoare. Încă se afla la vârsta tinereții; avea douăzeci și cinci de ani. Între timp, însă, trebuia să se conformeze regulilor ce-i erau impuse.

Analizându-și pe rând colegii, realiză că niciunul nu avea tot ce-și dorește. Hofi și Gunnar, prietenii la care avea să locuiască aici, de exemplu ; erau căsătoriți, iar mariajul lor era unul solid. Cunoștințele lui Gunnar despre insulă și îndemânarea lui ca mecanic îl recomandaseră drept unul dintre cei mai căutați

specialiști în domeniul îndrumătorilor de trasee sau al celor ce le alcătuiau. Iar Hofi – practică și pricepută în a încropi o masă caldă în doar câteva minute. Cei doi se potriveau de minune. Aveau o afacere prosperă. Și totuși, le lipsea un singur lucru: un copil, pe care și-l doreau enorm de mult.

Beth însăși, își construise o carieră satisfăcătoare, care-i ocupa întreg timpul, și care o făcuse cunoscută peste tot. Mânca fotografia pe pâine. Nu avea pic de timp liber, nici măcar să viseze cu ochii deschiși la căsătorie sau la copii.

Își aranjă mai bine caseta pe umăr. Încercă să se concentreze asupra altui amănunt, minunându-se de aerul limpede și tăios. Aproape toată căldura necesară industriei era obținută din izvoarele termale și din căldura emanată de vulcani, care se găseau cu zecile pe insulă. Astfel că atmosfera nu era poluată de furnale sau de coșurile fabricilor.

Deși era mijlocul lui iulie, vântul pișca destul de tare, mai ales că insula se situa exact sub cercul arctic. Beth petrecuse o săptămână în sudul țării și în fiecare zi se găsea ceva care s-o surprindă în această țară a contrastelor; în fiecare zi văzuse câte un amănunt demn de a fi imortalizat. Astfel că se întorcea cu un material de două ori mai bogat decât își propusese.

Ieși din aeroport și căută un taxi. La câțiva metri de ea se auzi scrâșnetul unui Fiat vechi. Portiera se trânti în lături și dinăuntru apăru o femeie cu o statură impozantă, purtând un pulover gri și pantaloni roșii. Aceasta se repezi spre Beth cu brațele deschise și-i ură bun venit. Părul auriu și bogat al femeii era strâns într-o coadă la spate.

– Hofi ! Nu mă așteptam să vii! Ți-am spus la telefon că am să iau un taxi.

– Nu era nevoie, și-i luă valiza din mână. Ți-ai terminat filmele?

Beth nu-i răspunse, dar se strâmbă.

– Știam eu, râse Hofi. Te-am avertizat. O să oprim și mai cumpărăm.

– Cred că n-am lăsat nimic nefotografiat, zise Beth în timp ce se urca în mașină. Oricum, totul este incredibil de scump pe-aici; în plus, de azi înainte, se zice că sunt în vacanță. Deci, nu cred…

– Crede-mă, o să ai nevoie, și porni motorul.

Zgomotul asurzitor al mașinii îngreuna conversația. Beth se mulțumi doar să afle că Gunnar e bine și că afacerea le merge bine, după care începu să admire pășunile și câmpurile pe care păștea vaci, oi, uneori și cai islandezi. În spatele acestora se înălțau crestele abrupte, maronii ale munților.

Într-adevăr, Hofi opri pentru a cumpăra niște filme pentru aparat, deși prețul, după calculele lui Beth, era unul exorbitant. Apoi, ajunseră și la casa gălbuie cu acoperiș de un roșu-aprins în care locuiau prietenii ei.

Undeva în lateral era parcat un Land Rover, în dreptul căuia se vedea o construcție anexă, probabil un studio de lucru, cu garaj și cu depozit de materiale.

– Când te întorci la Londra? o întrebă Hofi.

– Ar trebui să fiu acolo la sfârșitul săptămânii. Trei zile îmi ajung ca să stau puțin cu tine și ca să aflu ultimele bârfe. Știu că ești destul de ocupată acum și nu vreau să deranjez.

– Nu se poate. Ultima oară când ai fost la noi, ai stat tot câteva

zile, asta după ce te plimbasei o săptămână prin țară. Știu totul, insistă Hofi, deși Beth încerca să-i explice situația. Ne bucurăm că ești aici. Nu te întreb pentru că vreau să te știu plecată. N-ai nimic de lucru acasă și cred că și tu vrei să stai. Iar dacă rămâi, te asigur că n-ai să stai degeaba !

– Adică ? se entuziasmă Beth.

– O expediție, zise cealaltă pe un ton obișnuit. De-a lungul câmpiilor de lavă și-mprejurul acestora. Spre izvoarele termale și pe la peșterile de gheață de la ghețarul Vatnajokull…

– Poftim? exclamă tânăra. Nu știam că au voie și turiștii…

– Nu e vorba de o excursie obișnuită. E o expediție în scopuri științifice. Am aranjat totul. O să avem alături de noi și un geolog.

– Ce s-a întâmplat cu ghețarul ? De ce mergeți ?

Beth ar fi vrut s-o întrebe atât de multe lucruri și nu știa cu care să înceapă.

– Se pregătesc pentru o erupție. Au trecut cinci ani de la ultima și se pare că stratul de zăpadă de deasupra e destul de mare, iar presiunea dinăuntrul vulcanului pare că n-are să mai întârzie prea mult să iasă la suprafață.

Beth se pierdu cu privirea în zare.

– O să fim șapte. Opt, dacă vii cu noi. I-am sugerat domnului Brennan, finanțatorul expediției, că ai putea fi fotograful nostru oficial. Mi-a zis că o să se mai gândească. Oricum, i-am spus și că ai putea să ne ajuți la gătit. Trebuie să vii, Beth.

Beth continua să privească spre depărtări. Bucătar și fotograf, în același timp…Amintirile îi creeau un disconfort la fel de neplăcut ca în urmă cu doi ani.

În timpul unei ședințe foto în Elveția pentru o marcă de echipamente sportive, încercase să meargă într-o expediție de-a lungul ghețarului Ron. Nu găsise alți doritori. Și totuși, reușise să ajungă în locul respectiv și să facă pozele pe care le dorise; și asta numai datorită faptului că bucătarul echipei de geologi care-i însoțea, își scrântise piciorul, întârziind astfel echipa. Atunci îl cunoscuse pe Allan.

Allan Bryce – singurul bărbat pe care-l iubise. Cel cu care se căsătorise, dar nu în adevăratul sens al cuvântului. Cel care o rănise și care-i distrusese încrederea. Dacă n-ar fi fost atât de absorbită de munca ei…

– Beth? o auzi pe Hofi.

Trezită din amintirile acelea dureroase, Beth reuși să surâdă.

– N-ai nicio șansă să pleci fără mine!

Preocupată de alte asemenea amintiri, Beth uită s-o întrebe pe Hofi, care era obișnuită să gătească pentru foarte multe persoane, de ce ar mai fi avut nevoie de încă un ajutor. Ușor, ușor, începu să -și revină.

– E extraordinar, Hofi. E o șansă unică în viață.

– Așa e; și n-ai voie s-o pierzi.

– Nici vorbă, o anunță Beth în timp ce-și lua bagajele din spate. O să-l conving pe domnul Brennan că nu poate pleca fără mine. Ești o prietenă minunată, Hofi.

– Sper…

Mirosul de cafea proaspăt făcută îi lăsă lui Beth gura apă, amintindu-i că nu mâncase de mai bine de șase ore.

Hofi lăsă valiza prietenei ei în capul scărilor :

– Hai să-i cunoști pe ceilalți înainte să urci la tine în cameră.

– Cu toții stau aici? se miră ea.

– Acum patru săptămâni, zâmbi Hofi, am pornit spre Myvan cu o echipă de zoologi. Au fost zece și a trebuit să-i hrănim înainte de a pleca la drum. Într-un fel, e mai ușor. Știi măcar că ai pe toată lumea și că poți să-i urnești mai devreme. Ei încă nu-și dau seama ce important e în Islanda să pornești orice expediție la primele ore ale dimineții, ca să te obișnuiești cu vremea și cu schimbările bruște. Cel puțin, de data asta am avut camere destule, iar noi n-a trebuit să renunțăm la a noastră. Dar…tu va trebui s-o împarți pe a ta, se scuză ea din priviri. Te superi ?

– Firește că nu ! Face parte din farmecul expediției.

Cu toate acestea, și-ar fi dorit să aibă măcar o singură noapte de relaxare. Săptămâna trecuse într-un ritm foarte alert, cu toate călătoriile și cu orele lungi de încordare. Iar amintirea lui Allan iscată pe nepregăite, o tulburase foarte mult. Cel puțin, se consola cu ideea că drumurile lor nu aveau cum să se intersecteze aici. Potrivit revistei "Natural World", domnul Allan Bryce se afla într-o expediție în Alaska. Beth avea revista cu ea, pentru că i se publicaseră câteva poze cu flori, în plin peisaj de iarnă. O încercaseră senzații ciudate când le văzuse acolo, dar avea să se obișnuiască; trebuia să se obișnuiască. Dar se consola și cu ideea șansei unice pe care avea să o experimenteze. Împărțirea camerei era unul din compromisurile pe care le făcea.

– Presupun că va trebui să împart și cortul.

– Știam că vei înțelege situația, răsuflă ușurată prietena ei. Eu am avut câteva probleme în a-i explica doamnei Brennan. Nu înțelegea

că în Land Rover nu încap decât câteva lucruri esențiale și că n-am cum să iau câte un cort pentru fiecare.

– Iar eu nu știu cum de ai răbdare să-i explici.

– De obicei, oamenii înțeleg situația. Dar uneori…sunt puțin mai dificili, și cele două schimbară priviri sugestive.

Hofi deschise ușa. După răceala cu care fusese primită în hotelurile prin care trecuse, Beth află aici o căldură și o familiaritate reconfortante. Dintr-o singură privire, realiză că mobilierul de lemn, sitemul de iluminare și draperiile grele erau exact așa cum le lăsase data trecută.

Doi bărbați și o femeie care stăteau în colțul cel mai îndepărtat al camerei își încetară conversația, cercetând-o pe Beth, curioși și interesați de ceea ce vedeau, în același timp.

– Ea e Beth… începu Hofi.

– Farrell, interveni tânăra repede.

De ceva timp, îi spusese lui Hofi că va reveni la numele de fată; și nu dorea greșeli din acest punct de vedere. Oricât de ridicol părea, de câte ori auzea numele lui Allan, se simțea rănită.

Un bărbat scund și îndesat, de vreo șaizeci de ani, se ridică dintr-un fotoliu și se repezi la Beth.

– Presupun că tu ești fotograful de care ne-a povestit domnișoara Petursson.

Hofi își mușcă buzele.

– Se referă la mine, șopti ea. Eu sunt Hofi, domnule Brennan. În Islanda, femeile nu adoptă numele bărbaților lor după căsătorie.

– La naiba cu Mișcarea de Eiberare… se încruntă musafirul.

– Eugene! se auzi vocea unei femei de pe canapea.

Era o doamnă cam de cincizeci de ani, cu o nuanță roșcată în păr.

– Soțul meu are anumite fixuri. Crede că fiica noastră a divorțat a doua oară din cauza Mișcării Feministe, adăugă șoptit.

– Și așa este! strigă el.

– Și cam uită că nu toți bărbații sunt la fel de…direcți ca el. Eugene, zise ea cu glas dulce, ușor amuzată, fii atent cum vorbești. Eu sunt Lucille Brennan, reveni ea. Spune-mi, draga mea, de ce nu folosiți numele soților voștri ? Vreau să spun că nu e un nume prostesc sau neconvențional sau mai-știu-eu-cum. Ar trebui să vezi ce nume sunt în țara noastră. Iar Petursson e chiar un nume drăguț.

– Mulțumesc, zise Hofi, vădit impresionată de amabilitatea femeii. Și mie-mi place. Dar aici, nu există nume de familie. Petursson înseamnă, de fapt, fiul lui Petur. Numele bărbatului vine de la numele tatălui său. Iar pe socrul meu îl cheamă Arni Jonsson.

– Și e fiul lui Jon? se interesă Lucille. La fel e și pentru femeie?

– Eu mă numesc Hofi Karlsdottir, încuviință gazda, adică fiica lui Karl. Ne adresăm unul altuia pe numele mic. Așa se obișnuiește încă din cele mai vechi timpuri.

– Ok. Dacă așa se face pe-aici…

Bărbatul scutură din cap, dar Beth înțelese după privirea lui Hofi că nu se mulțumise doar cu acea explicație.

– Domnul Brennan e din Texas, o informă Hofi pe prietena ei.

– Cred că nu trebuia să menționezi, nu-i așa, fetițo ?

Încă o dată, Beth își dădu seama că bătrânul spune mai mult decât o arătau figura lui severă și hainele tipice pentru un om din vest.

– Cu ce te mai ocupi pe lângă asta? întrebă el.

– Cum adică pe lângă asta? zise Beth nedumerită.

– Adică pe lângă faptul că faci poze.

– Doar cu asta, domnule Brennan. Fotografia e…profesia mea; era pe punctul de a spune "viața mea".

– Câștigi mult ?

Întrebarea o șocă. Bărbatul trecuse foarte repede la ceea ce-l interesa pe el. Îl privi discret.

– Mă descurc.

– Cât de bine?

– Binișor.

Domnul Brennan își ascuți privirile.

– Abia aștepți ocazia să-mi arăți, nu? adăugă el după o scurtă tăcere.

Ea dădu din cap, iar el întinse mâna.

– Bine ai venit! și-i scutură mâna cu o mișcare fermă. Eu am pornit cu vite, am ieșit pe piață și am făcut câțiva dolari, iar acum pot să fac ceea ce-mi place.

– Adică, domnule Brennan? întrebă Beth.

– Mai bine spune-mi Eugene. Îmi place să călătoresc. Mă fascinează lumea în care trăim. Munții, văile, junglele, apele, vulcanii, ghețarii. Sunt o istorie vie. Geologia e un hobby al meu. N-am avut niciodată parte de lecții în adevăratul sens al cuvântului, dar mă ocup foarte serios de asta. Presupun că sunt un om norocos. Îmi permit să fac ceea ce-mi place, și am o soție care îmi acceptă această pasiune, și se întoarse către Lucille.

Lucille zâmbi în semn de răspuns.

– Dragul meu, ai catalogat-o pe domnișoara Farrell ?

– Spuneți-mi Beth, vă rog, insistă tânăra, strângând mâna plină de inele a femeii.

– Și eu care vă credeam foarte formale pe voi, englezoaicele, remarcă femeia, fără urmă de reproș.

– E greu să rămâi distant, mai ales într-o expediție.

– Sper să ai dreptate.

Beth își ridică ochii ca să vadă cine vorbise. Era un bărbat care stătuse într-un fotoliu din colț până atunci, și care acum se afla la umărul ei. Era puțin mai înalt decât ea. Afișa o figură provocatoare într-un sens admirativ, care o uimi pe Beth. Se afla foarte aproape de ea, așa că nu avu încotro și-i acceptă mâna întinsă.

– Rob Wilson, treizeci și unu de ani, celibatar și domesticit. Calm, în general, dar răspund provocărilor și ador expedițiile. Apropo, sunt geolog.

Mâna lui o reținu pe a ei mai mult decât ar fi fost necesar. Beth și-o trase delicat, râzând fără menajamente.

– A fost o reclamă sau o fișă de prezentare?

– Se numește comunicare.

Licărirea jucăușă din ochii lui îi spunea lui Beth că el nu vorbea neapărat serios, și că acționase astfel doar ca să facă impresie și ca să fie ținut minte. Oricum, modul lui de a se prezenta era ceva nou și amuzant în același timp.

– Înțeleg, surâse Beth. Cel puțin, domnule Wilson, nimeni n-are să vă acuze de reticență.

– Rob, te rog. Nimeni nu mi-a mai spus pe nume de ani de zile; cu excepția mamei, dar nu suntem în termeni prea buni.

Beth se holbă la el, pentru a-și da curând seama că doar o tachina.

– Mă doare sufletul pentru tine. Dar va trebui să mă scuzați; aș vrea să mă răcoresc puțin, și-și luă caseta.

– Voi număra secundele până la întorcerea ta, spuse Rob cu ambele mâini pe piept.

Beth își reținu un zâmbet. Nu era bine să se arate impresionată încă din prima clipă. Poate că lui Rob îi lipseau anumite calități, iar mândria era una dintre ele, alături de simțul umorului.

Îndată ce ieșiră, Beth schimbă cu Hofi priviri amuzate.

– O să fie o expediție al naibii de interesantă. O să fie și o domnișoară Brennan ?

Hofi confirmă din cap și-i arătă o ușă de baie, în spatele căreia se auzea apa dușului.

– Tatăl ei zice că arată foarte bine; joacă tenis și face aerobic, zise Hofi nemulțumită. E drăguță, dar, zic eu, nu e fericită.

Îi deschise lui Beth ușa de la camera pe care o locuise la ultima ei ședere aici.

Amândouă rămaseră în prag, ca trăsnite. Camera arăta de parcă fusese devastată de o tornadă. Pe unul dintre paturi de aflau două valize răvășite. Rochii, cămăși, pantaloni, lenjerie – toate erau împrăștiate, inclusiv pe celălalt pat. Două pulovere pe jos alături de două perechi de pantofi și una de cizme nou-nouțe. Măsuța de toaletă gemea sub numărul îngrozitor de mare de tuburi – creme de față, de mâini, pudre, o trusă mare de farduri, perii și altele.

– Când a sosit familia Brennan? murmură Beth uluită.

– Azi după-amiază…Au fost primii care au sosit. I-am servit cu

cafea, după care domnișoara a urcat aici. Și n-a mai coborât.

– Iar eu împart cortul cu…ea? mormăi Beth. O fi ea frumoasă, dar nu mi se pare că ar avea prea multă experiență în a împacheta pentru o expediție.

– Mama ei îmi spunea că fata n-a fost prea încântată să vină. Dar ei i s-a părut mai înțelept să n-o lase singură acasă.

Niciuna dintre ele nu-și putea lua ochii de la dezordinea din cameră. Amândouă erau uimite de haosul iscat în doar câteva ore.

– Câți ani are ?

– E de-o vârstă cu tine: douăzeci și cinci.

– Ce? Și eu care credeam că e o adolescentă zvăpăiată și răsfățată. Și dezordonată!

Beth își făcu loc printre lucrurile aruncate peste tot, spre unul dintre paturi; culese de pe el un sutien minuscul și o pereche de ciorapi și le aruncă pe mormanul de haine de alături. Își puse jos caseta și aparatul de fotografiat și, dintr-o mișcare, ridică un braț din hainele fetei și le plasă deasupra unei valize desfăcute, apoi își luă valiza ei din mâna lui Hofi.

– Și a divorțat de două ori…îi aminti Hofi.

– Uitasem. Crezi că asta a contribuit la… ?

– Cine știe, scutură prietena ei din umeri. Cred că Gunnar mi-a fi tras o bătaie…

– Unde e Gunnar ? schimbă Beth subiectul, care începea să devieze.

Hofi îi era foarte apropiată, singura în care avusese încredere și căreia îi mărturisise durerea trădării. Chiar și atunci, abia după un an de suferință. La un an după ce, deschizând ușa, se pomenise față

în față cu frumoasa negresă Shalana. Un an în care încercase disperată să-l uite pe Allan Bryce, să-și șteargă din minte acele patru luni superbe pe care le trăise cu el. Acum, durerea nu se mai vedea. Dar nici nu se vindecase; chiar și după încă un an, orice nume, poză, miros îi tulbura amintirile, aproape insuportabil. Oare când avea să se sfârșească? Se zice că timpul vindecă toate rănile. De ce nu o vindeca și pe-a ei?

– A…ieșit puțin, ezită Hofi. Trebuia să aducă cealaltă mașină, și benzină, și se uită la ceas. Ar trebui să apară. Mă duc să pregătesc cina. Mai avem câte ceva de împachetat înainte de a pleca mâine dimineață. Ai tot ce-ți trebuie? Am lăsat un prosop curat… și cu o cută între sprâncene, îl scoase din mormanul de haine mutate de Beth. Iată-l. Coboară îndată ce ești gata. Vreau să știu tot ce-ai mai făcut în ultimul timp.

Beth se descheie la geacă, apoi își trecu degetele subțiri prin părul ondulat și-și masă gâtul încordat.

Desfăcu și caseta. Era normal ca Hofi să fie puțin stresată, gândi ea, mai ales când avea pe cap opt oameni, cărora trebuia să le asigure confortul timp de o săptămână. Faptul că mai făcuse același lucru ani de-a rândul, nu-i ușura munca; fiecare expediție aduna oameni diferiți, fiecare cu preferințele și cu pretențiile lor.

Își scoase prosopul și pijamaua și se uită la ele nemulțumită. Comparativ cu lenjeria albă a colegei ei de cameră, ale ei păreau total lipsite de feminitate. Oftă. Cel puțin se consola cu căldura sacului de dormit, și asta conta cel mai mult într-o țară care era acoperită de gheață în proporție de zece la sută, și în care "Mica epocă de gheață" se încheiase abia cu trei sute de ani în urmă.

Beth se cufundă pe patul ei, privind hainele fetei. Garderoba ei avea mai multe perechi de blugi decât de fuste. Bineînțeles, că și munca îi impunea o anumită ținută. Nimeni n-ar fi luat în serios o femeie fotograf care apărea într-un peisaj sălbatic îmbrăcată cu o fustiță și pe tocuri înalte.

Își mută privirea spre trusa de cosmetice, apoi se analiză pe sine în oglindă. Tot ce folosise ea, era un ruj discret.

Se analiză astfel timp îndelungat. Avea o piele frumos colorată, poate din cauza aerului proaspăt pe care-l inspira zilnic. Acesta era unul din amănuntele incitante ale carierei ei, care presupunea o viață trăită sub cerul liber indiferent de condițiile atmosferice; astfel că trecuse prin umezeală cât să nu uite niciodată.

Ochii ei verzi-căprui erau umbriți de sprâncene dese și negre. Nasul îi era potrivit. Până acum nu observase nici conturul negru din jurul ochilor și nici ridurile gurii.

Fiecare amănunt al figurii ei își găsea o justificare. La fel și îmbrăcămintea – niște pantaloni verzi, o cămașă gălbuie și un jerseu, care îi îmbrăcau trupul subțire.

Ceea ce conta, la urma urmei, era faptul de a fi recunoscută ca fotograf, nu ca femeie. Faptul că Rob Wilson o remarcase încă din prima clipă, precum și mijloacele pe care domnișoara Brennan le afișa pentru a se înfrumuseța, veniseră ca un șoc.

Beth se răsuci pe călcâie în momentul în care auzi o ușă deschizându-se. Hofi o catalogase pe fată drept "drăguță". Însă nu era drăguță, era superbă.

Purta un neglijeu de mătase crem, iar părul blond îi curgea în valuri pe umerii goi. Pielea bronzată, ochii migdalați și buzele

voluptuoase întregeau imaginea fetei. De altfel, întreaga ei ființă inspira senzualitate – cu pieptul bogat, șolduri împlinite și o talie minusculă. Manichiura și pedichiura îi erau perfecte.

Văzând-o pe Beth, tânărta se opri în loc, ușor nemulțumită.

Beth se ridică, resimțind acut simplitatea propriei persoane, și-și luă pijamaua îndreptându-se spre baie. Când acceptase propunerea lui Hofi, nu știa ce o așteaptă. Hofi ar fi putut s-o avertizeze. Probabil că domnișoara Brennan, fiică de om bogat, femeie divorțată de două ori, era tipul perfect de scorpie care tortura pe oricine venea în contact cu ea. Astfel că Beth și-ar fi dorit un cort separat, acum mai mult ca oricând.

Beth înghiți în sec, pregătindu-se de apărare, dar înainte de a rosti ceva, o auzi pe cealaltă :

– Scuze pentru deranj.

Glasul îi era moale și răgușit. Involuntar, Beth se întrebă dacă din cauza țigărilor sau a lacrimilor vărsate.

– De obicei, nu sunt așa de…sau poate că sunt, scutură ea din umeri. Dar nu intenționat. Se pare că lucrurile mele s-au cam…împrăștiat.

Se repezi la un prosop și la câteva sticluțe de pe noptieră.

– Sunt Gaynor, zâmbi ea. Gaynor Brennan.

Beth se prezentă și ea.

– Sper că nu te superi că ți-am dat la o parte câteva lucruri.

– Presupun că a trebuit s-o faci, și se uită la deranjul din cameră. Nici nu știu cum o să mi le pun înapoi în valize. Se pare că am mai multe decât credeam.

Beth răsuflă ușurată. Imaginea dezordonată, precum și prima

impresie despre blonda frumoasă din fața ei, o pregătiseră pentru ce e mai rău, dar vulnerabilitatea tinerei o surprindea și o amuza în același timp.

– Nu e ușor să te pregătești de vacanță, remarcă Beth. Am citit undeva că e bine să-ți faci o listă cu lucrurile necesare, apoi să le înjumătățești. E un sfat bun, deși nici eu nu mă limitez doar la ce se spune.

– Trebuie să ne aranjăm pentru seara asta? întrebă cealaltă.

– Nu, de obicei purtăm ceea ce vom îmbrăca și a doua zi. Eu rămân așa.

– Călătorești mult? se interesă Gaynor, cotobăind printre haine.

– Sunt norocoasă, surâse Beth. Slujba m-a dus în toate colțurile lumii. Sunt fotograf, adăugă, văzând-o pe tânără ținând două rochii în mână, nedumerită.

– Ce interesant! Îți plac lucrurile astea? Se referea la rochii.

– Nu chiar, și se repezi spre un jerseu care stătea să cadă de pe marginea patului. Specializarea mea este studiul vieții sălbatice, al mediului în care trăim și alte asemenea.

– Înseamnă că ai talent, o admiră cealaltă. Presupun că ai concurență.

– La fel ca-n orice profesie. Dar eu sunt norocoasă, am un impresar de treabă. El găsește clienții, eu fac pozele.

– Adică ignoră faptul că ești femeie, sări Gaynor.

– N-o să fie așa la nesfârșit, o liniști Beth. N-am de gând să mă limitez la broșuri turistice și la publicitate toată viața mea. Tocmai de aceea sunt foarte încântată de expediția asta. E o ocazie extraordinară să pot face niște poze adevărate.

– Asta zic și eu curaj, clipi cealaltă. Ce zici de… ?

Înainte de a termina fraza, Beth îi arătă o cămașă și un pulover. Poate că mintea îi zbura la prețul pe care Gaynor îl plătise pentru toate acele lucruri.

– Ai o haină călduroasă? se interesă Beth. Ți-ar trebui una impermeabilă, și pantaloni călduroși. Plus căciulă și mănuși. În caz de furtuni, adăugă, căci tânăra pălise.

– Suntem în iulie!

– Dar ninge încontinuu.

– Cred că tata s-a ocupat de astea.

Și se duse la dulap, de unde îi arată lui Beth o jachetă crem, făcută din cea mai fină piele, cu blăniță, de nurcă poate, gândi Beth.

– E bună?

Beth abia își stăpâni râsul. Gaynor n-ar fi înțeles-o și nu-și dorea s-o rănească.

– Mda…se mulțumi ea să spună, așa cum o făcea de cele mai multe ori.

– Uite ce e…Poate că o să mă crezi o nesimțită că fac asta după doar câteva clipe, dar…ai putea să mă ajuți să împachetez?

– Credeam că nu mai întrebi niciodată, râse Beth.

Capitolul 2

După o oră, amândouă coborâră pentru cină. Terminaseră de împachetat. Nu fusese o treabă ușoară; aproape la fiecare lucru pe care încerca să-l elimine, Beth întâmpina protestele lui Gaynor:

– Dar îmi trebuie…

Cu toate acestea, Beth se încăpățânase să umple o întreagă valiză cu ce avea să rămână acasă.

Renunțaseră la majoritatea produselor de înfrumusețare, cu toate că Gaynor le includea în obiecte absolut necesare. Creme de corp, rujuri, pe toate le lăsaseră deoparte. Cel mai mult se impacientase Gaynor pentru deodorantele de la firma Carmen. Doar gândul că va trebui să se despartă de ele o îngrozea.

– Pentru Dumnezeu, nu-ți cer să-ți tai o mână sau un picior, protestă Beth.

– Dar e la fel.

În cele din urmă, neputându-se dispensa de ajutorul lui Beth pentru a împacheta, Gaynor se consolă cu ideea că începând de a

doua zi va arăta jalnic, și se decise a se aranja cât putea mai bine pentru acea seară. Astfel că, întorcându-se de la duș, Beth o găsi complet fardată, aranjată și împopoțonată cu tot ce avea mai de seamă în trusa de machiaj.

– Deci? Ce zici?

– Ești extraordinară, o admiră Beth. Nu pari a fi machiată și totuși…

– Știu. Ochii îmi par mai expresivi, iar gura mai mare.

Vorbea de propriile ei trăsături de parcă erau ale altcuiva.

– Acesta e tot farmecul, nu? O iluzie. Eu sunt o iluzie.

Remarca o lăsa pe Beth fără cuvinte.

Rob Wilson nu știa la care să se uite mai repede, la Beth sau la Gaynor, care-l salută printr-un gest discret, înainte de a traversa camera spre locul unde se aflau părinții ei. Fără a o slăbi pe tânără din ochi, Rob luă brațul celeilalte.

– Cine e asta? șopti el.

Beth înțelese că Rob ajunsese după familia Brennan.

– E fata lor. O cheamă Gaynor și e foarte drăguță.

Nu se știe din ce motiv adăugase și acel atribut. În spatele fardurilor și a imaginii prefabricate, Beth simțise o urmă de tristețe, lipsa siguranței, și nu-și dorea s-o mai vadă suferind.

– Nici nu mă-ndoiesc.

Un sentiment de invidie o încercă în acea clipă. Nimeni n-o admirase și pe ea la fel. Dar își reveni la fel de repede – nici ea nu arătase la fel de bine nicicând.

Amintindu-și observațiile lui Gaynor privind iluzia pe care o crea, Beth se întreba dacă frumusețea nu cerea un preț mult prea mare.

– Să te prezint? îl întrebă Beth. Nu că ai avea nevoie de ajutor; te descurci și fără mine.

– Aia a fost o altă situație, iar Beth realiză imediat diferența. Adică…Scuze, îmi pare rău.

– Nu-i nimic, zâmbi ea, văzându-l că roșește.

– Nu că tu n-ai fi atrăgătoare. Ești, dar ea e…

– Uimitoare? completă ea

– Una ca ea…Dumnezeule…te mătură de pe picioare.

Beth îl privi curioasă.

– Vreau să zic, doar dacă o privești. Cred că m-ar face bucăți-bucățele în doar câteva minute.

– Cum poți să spui așa ceva? Nici măcar n-o cunoști. Nu e vorba despre un monstru, ci despre o ființă. Într-adevăr, e minunată, dar la urma urmei, e doar o ființă umană. Care are aceleași probleme ca și noi.

Beth surprinse mirarea lui Rob; chiar și ei îi era neclar motivul pentru care sărise în apărarea lui Gaynor, dar realiză imediat că citise în cealaltă durerea pe care ea însăși o trăise.

– Mie mi se pare o fire care se autocontrolează în tot ce face.

– Cu toții afișăm o anumită ipostază în public.

Beth vorbea din perspectiva femeii de carieră care nu avea nici timp, nici iluzii pentru relații de lungă durată. Aceasta era masca sub care se ascundea, așteptând ca rănile să i se vindece, uneori chiar întrebându– se dacă va mai apuca acea zi.

Allan fusese primul bărbat și etalonul după care îi măsura pe toți ceilalți. În ciuda modului în care se sfârșise totul și a felului cinic în care se debarasase de ea, nu mai întâlnise pe nimeni asemănător.

Sau poate că nici nu mai acordase vreo șansă altcuiva… Îi ținuse la distanță, ferindu-se să se implice serios, mai mult decât un simplu sărut – astfel își câștigase reputația de femeie frigidă, poate chiar mai rău.

Însă realitatea era cu totul alta. Câte nopți nu se rugase pentru a fi eliberată de amintirile trupului său puternic care o domina, în cele mai intime momente; de senzația atingerii lui delicate, a săruturilor și a mângâierilor care o descătușau și o ridicau pe culmile fericirii? Brațele lui care o acopereau, lumea din jurul lor explodând, ea agățându-se de el, apoi cufundându-se…adâncindu-se în valurile ce-i purtau pe amândoi departe și unde rămâneau încleștați, trăindu-și clipa de pace și de extaz.

Nici chiar în somn nu-și mai găsea refugiul. El încă se afla acolo, în visele ei, așteptând-o. Oare nu se va elibera de el niciodată?

– Crezi că ar trebui? o trezi Rob din reverie.

Rușinată de gândurile ei la fel de pertinente ca întotdeauna, i-ar fi mulțumit lui Rob că o salvase cu poblemele care-l măcinau pe el.

– Oricum, va trebui să vorbești cu ea la un moment dat. O să călătorim împreună. De ce nu spargi gheața acum? Poate va fi puțin rezervată, la început, dar cred că doar din timiditate. Are un simț al umorului extraordinar, și nu e doar o blondă proastă.

– Nu ești geloasă? se miră el.

– Din cauza ei?

– Nu voiam să spun asta… roși el.

– Aș minți să spun că n-aș vrea să schimb nimic la mine.

"Sufletul, de exemplu, continuă în sinea ei. L-aș înlocui cu o piesă de oțel, nouă, neatinsă, imbatabilă. "

Se uită la Gaynor, care-și trăsese un scaun alături de mama ei. După felul în care gesticula, se vedea că-i povestea mamei aventura împachetatului. Din când în când, Eugene mai sorbea câte o înghițitură din lichidul maroniu din paharul pe care-l ținea în mână.

" Nu, continuă Beth, nu sunt geloasă ".

– Deci, se auzi vocea tatălui, sunteți amândouă pregătite de plecare? Am auzit că ne punem în mișcare destul de devreme mâine. Să vă aduc ceva de băut.

– Pentru mine, nu, mulțumesc, zise Beth. Eu sunt gata; mai am doar de curățat aparatele și lentilele. O să mă ocup de ele după ce mâncăm. Apropo, ar trebui s-o ajut pe Hofi. Vă rog să mă scuzați…

– Bineînțeles, zise Eugene. Dar tu, băiete? se adresă el lui Rob.

Din prag, Beth îl văzu pe tânăr surâzând incert, încercând să pară demn. Însă în timp ce făcea cunoștință cu Gaynor, pe fața lui se putea citi nesiguranța.

Bucătăria era mare, echipată cu toate ustensilele necesare; dulapurile erau făcute din lemn de brad, iar podeaua fusese gândită în așa fel încât să fie ușor de curățat. Nuanțele de roșu și maro dădeau spațiului o notă de intimitate.

Masa era pregătită pentru opt persoane. Undeva lângă ușă așteptau mai multe boluri pline cu mâncare, precum și farfuriile. O salată franțuzească, asezonată cu cruditâți și cu murături, precum și produse de patiserie și un tort de ciocolată. Din tava de pe aragaz venea un miros savuros.

Hofi spăla vasele.

– Mor de foame. Ce mâncăm azi?

Hofi tresări, speriată.

– Scuză-mă. Am crezut că m-ai auzit când am intrat. Te ajut cu ceva?

Hofi se șterse pe un prosop alb, încă tremurând, și-și aranjă o șuviță răzleață de păr.

– Nu-i nimic. Mă gândeam… și se uită repede la ceas. Ar trebui să mă concentrez la ceea ce fac. Deci, vrei să mă ajuți, și privi în jurul ei dezorientată.

– Te simți bine?

– Da, normal, răspunse cealaltă, fără s-o privească pe Beth. Totul e pregătit. Dacă tot avem musafiri din America, m-am gândit să nu fac prea multă mâncare specific islandeză. Am făcut supă de găină. Mâine, pe drum, o să mâncăm carne rece. Iar ca felul doi, am pregătit o specialitate de pe-aici, și zâmbi satisfăcută.

Lui Beth i se făcu gura apă, amintindu-și de costițele de miel afumat.

– Nu-mi mai spune. Deja mă doare stomacul.

– Mai avem și salată de hering și crudități, iar desertul e la alegere.

Afară, se auzi zgomotul unei mașini. Hofi se întoarse către Beth, îmbujorată și cu ochii sclipind de fericire.

– A venit Gunnar, și-ncepu să-și desfacă șorțul de bucătărie. Îi chem pe restul la masă.

– Mă duc eu.

– Nu, o repezi femeia, pentru ca apoi să-și controleze glasul. Trebuie să fac pe gazda bună, și să stau puțin și cu ei. Am fost atât de ocupată cu alte lucruri.

– Sunt sigură că te înțeleg. Mai ales că te ocupi și de proviziile

pentru drum.

– Chiar și-așa, trebuie să facem totul cum se cuvine. Dacă într-adevăr vrei să mă ajuți, încălzește te rog supa. Și poți să pui pe masă salata și pâinea. E în dulap. Nu te superi, nu?

Spre mirarea lui Beth, prietena ei părea foarte agitată. După atâția ani în care se ocupase cu aprovizionarea diverselor expediții, ar fi trebuit să facă toate acestea legată la ochi, gândea Beth. Dar toată lumea trecea prin momente mai dificile…

– Bineînțeles că nu, râse ea. Du-te și fă pe gazda. Sunt gata imediat.

Beth scoase din dulap opt castronașe. Ezită înainte de a le pune pe masă.

– Hofi, de ce opt? Sunt trei de la familia Brennan, cu Rob patru, tu, eu și Gunnar – suntem…

Înainte de a avea răgaz să răspundă, ușa se trânti în lături și în prag apăru o matahală de om, îmbrăcat într-o geacă pufoasă care-i accentua și mai mult statura. Cu părul lui blond și lung și cu barba stufoasă, părea un viking din vechile legende nordice.

– Beth, strigă el surâzând și îmbrățișând-o. Mă bucur să te văd.

– Și eu mă bucur că sunt aici, Gunnar, murmură ea când se văzu eliberată din strânsoare.

– Și, ești mulțumită de ce ți-a spus Hofi ?

Între timp, începuse să se dezbrace. Soția lui îi atinse ușor brațul, iar el o sărută ușor pe frunte.

Deși era obișnuită cu dovezile de afecțiune ale celor doi soți, Beth se înduioșă urmărindu-i ; imaginea îi sfâșia sufletul, forțând-o să admită singurătatea în care trăia și pe care refuza s-o vadă. Îi

aminti de pierderea suferită, deși îi era clar că se simte mai bine fără Allan. Nu merita să plângă pentru un cinic lipsit de sensibilitate. Și nici nu mai dorea acest lucru.

– Absolut, râse Beth, începând să pună supă în boluri.

– Da? Mă gândeam că poate…

– Bineînțeles că e mulțumită, îl întrerupse Hofi și-l trase pe soțul ei spre sufragerie. Beth o să facă multe poze de excepție în expediția asta? Și o să scoată bani, o să câștige premii și o să devină faimoasă. Acum, hai să-ți întâmpini musafirii.

Gunnar părea cam nedumerit de situație. Începu să vorbească pe limba lor, ușor neliniștit, iar Hofi îi răspunse cu greutate, ceea ce-l nemulțumi și mai mult. Însă ea îl scoase din bucătărie, înainte ca el să mai adauge vreun comentariu, și închise ușa în urma lor.

Beth își văzu de treabă mai departe. La un moment dat auzi pași din direcția sufrageriei; nu știa cine poate fi, dar se aștepta ca cineva să bată la ușă. Bătaia întârzie, până când, dintr-o dată ușa se deschise. Un bărbat înalt și brunet păși înainte. Ducea cu el un rucsac înfundat cu de toate; era echipat de plecare, cu o geacă impermeabilă și cu bocanci solizi. Pe sub pantalonii groși și mulați pe picioare i se vedea musculatura formată în urma multelor expediții întreprinse de-a lungul vieții.

Beth tresări în momentul în care observă chipul străinului; scăpă bolul din mână, iar acesta se făcu țăndări.

Pentru o clipă, chiar și el păru mirat, șocat chiar, de întâlnirea neașteptată. Într-o fracțiune de secundă, însă, își recăpătă controlul, încordându-se, ascuțindu-și privirea de gheață.

– Ce naiba cauți aici? zise el.

Trecuseră doi ani de când discutaseră ultima oară, dar glasul lui nu se schimbase deloc. Niciodată nu-l mai auzise atât de acru. O trecură fiorii.

Beth se aplecă să strângă cioburile. Simțea că se sufocă și că picioarele n-o mai ascultă. Inima stătea să-i sară din piept. Gândea incoerent. În minte îi apăreau tot felul de imagini trăite în ultimele ore și care acum începeau să capete sens: agitația lui Hofi, ezitarea cu care-i răspundea la unele întrebări, opt tacâmuri. Hofi știa că va veni și Allan. Oare planificase această întâlnire ? Sau ea și cu Allan se întâlneau acum din pură coincidență, iar prietena ei tăcuse pentru a nu tulbura atmosfera?

– Deci? se răsti el.

Beth se ridică încet, ținând cioburile în ambele palme. Îi vâjâia capul.

– Credeam…că ești în Alaska, bâigui ea.

– După cum vezi, nu sunt. Am terminat acolo.

Deci, vizita lui nu era una de plăcere.

– Încă nu mi-ai spus ce cauți aici.

– Aici, în Islanda sau aici, în casa aceasta?

– Ambele.

Beth aruncă la gunoi resturile, după care își reluă treaba. Încă tremura.

– Am avut de lucru în sud, o săptămână. Hofi și Gunnar m-au invitat la ei câteva zile, înainte de a mă întoarce în Anglia.

Își amintea cât de mult insistase prietena ei, motivând că îi este dor de ea și că vrea s-o vadă în carne și oase. Acum înțelegea de ce.

– Dar tu? Pot să te întreb ce faci aici?

Intuiția îi șoptea că motivul nu poate fi decât unul singur, dar voia să-l audă din gura lui.

– Am fost chemat în calitate de ghid pentru proiectul Grimsvotn.

– La ghețarul Vatnajokull ?

– Știi despre el?

– Mi-a povestit Hofi. Dar n-a menționat numele tău.

Allan tăcea, analizând informația.

– Tu conduci expediția, remarcă ea, fără urmă de interogație.

– Da, și-și lăsa jos rucsacul, iar peste el își puse geaca.

Din sufragerie se auzeau râsete și frânturi de conversație.

– La ce oră ai avion? se interesă el.

– Ce avion?

– Cel cu care te întorci la Londra, zise el începând să-și piardă răbdarea.

Beth se sprijini de dulap, transpirată și îmbujorată. Allan păși repede spre chiuvetă pentru a se spăla pe mâini. Cu siguranță, el îi observase mișcările.

– Nu…nu știu, bângui ea, nervoasă că sosirea lui neașteptată o afectase atât.

– Cam târziu, nu?

– Nu cred, răspunse ea cu capul sus. Am destul timp, nu mă întorc la Londra până săptămâna viitoare.

Replica îl bulversase de-a binelea, iar Beth simți o satisfacție imensă.

– Am ajuns abia azi.

– Dar…nu poți rămâne singură aici.

– Hofi nici nu mi-a sugerat așa ceva. Eugene m-a acceptat în

expediție ca fotograf și ca ajutor de bucătar.

Amintirile primei lor întâlniri începeau să lucreze, dar merita durerea pe care o pricinuiau acum, mai ales pentru șocul ce se citea în ochii lui Allan. Și el își amintea.

– Nu, n-am să accept așa ceva, hotărî el.

Până în acel moment, Beth uitase de expediție. Cu cât pleca mai repede din Islanda și cu cât se îndepărta mai mult de Allan, cu atât va putea să-și lingă rănile în liniște. Această întâlnire îi întrecuse toate așteptările, iar șocul fusese extrem de mare, dar avea să-și revină.

Dar și dacă abandona acum, ar fi lăsat impresia că prezența lui încă o mai influența, chiar dacă acesta era singurul lucru care o mai punea în mișcare. Oare nu era mai interesant să rămână acolo unde nu era dorită? Dar cine nu o dorea?

Era clar că Hofi își asumase anumite riscuri, incluzând-o și pe ea în expediție. Gunnar o primise foarte bine, și își dorea compania ei. La fel, și ceilalți se arătaseră foarte deschiși cu privire la prezența ei.

Din punct de vedere profesional, aceasta era șansa pe care o așteptase toată viața. Șansa de a fotografia natura în toată splendoarea ei. Nu putea să ignore o asemenea ocazie fără a se mai gândi puțin.

Își aminti cuvintele tatălui, de când era copil : "Fii atentă, Beth, ocazia ți se ivește sub cele mai neașteptate chipuri, poate chiar sub masca unui cerșetor. Dacă o respingi, s-ar putea să n-o mai prinzi a doua oară."

– Nu cred că e datoria ta să decizi, îl înfruntă ea.

Nu încerca să dea naștere la o ceartă, dar se simțea îndreptățită

să se afle acolo. Încerca să se stăpânească, pentru a nu fi copleșită de caracterul lui.

– Cum dorești, se mulțumi el să răspundă.

Victoria îi provoca greață. De fapt, nu câștigase nimic, pentru că el nu se va da bătut. Era pur și simplu o alegere pe care ea o făcuse cu bună știință.

Ușa de la sufragerie se deschise, iar Gunnar îi pofti pe toți la masă. Îi cercetă din priviri pe Beth și pe Allan, mulțumit de sine.

– Te simți bine, murmură el? trecând pe lângă Beth.

– N-am vărsat sânge, nu? șopti și ea, însă el nu înțelese. Sunt bine, Gunnar. Puțin șocată, dar altfel, totul e în regulă.

– Hofi vă dorește numai binele…

Beth îl bătu pe umăr. Se zice doar că drumul spre iad e pavat cu bune intenții. "Iadul meu, intențiile lui Hofi" ofta Beth în sinea ei. O căută pe prietena ei din priviri și observă că aceasta tocmai începuse o discuție aprinsă cu Lucille. Rob făcea eforturi disperate s-o impresioneze pe Gayor, care părea copleșită de flecăreala musafirului.

– Allan! strigă Eugene. Bine ai venit! Aș fi dat orice să fiu și eu cu tine la erupția vulcanului Hubbard.

– A fost o experiență extraordinară. Am făcut ceva poze și le am la mine; dacă vrei, le vezi mai târziu.

– Dacă vreau?! Auziți ce spune!

Toată lumea se întoarse spre cei doi. Beth reuși să surprindă ochii lui Hofi, care încă se agita de colo-colo, lăsând-o a înțelege că aveau ceva de discutat între patru ochi. Aceasta din urmă răsuflă ușurată, ca și cum i s-ar fi luat o povară de pe suflet.

– Fără discursuri acum, Eugene, se plânse Lucille. Am venit să mâncăm, nu să stăm după tine.

– Taci, femeie. Vreau să spun un singur lucru: avem privilegiul de a avea cu noi, în această expediție, pe unul dintre cei mai renumiți și mai experimentați geologi, chiar dacă e foarte tânăr încă.

– Nu mai sunt tânăr, îi reproșă Allan, arătând firele albe ce-i crescuseră.

Și pe care Beth nu le observase până atunci. Dar nu păreau să-l îmbătrânească, ci-i dădeau, mai degrabă un aer autoritar. Are treizeci și patru de ani, gândi ea. Treizeci și patru de ani, șase luni și două săptămâni.

– Oricum, continuă bătrânul, vreau să învăț de la el cât de mult, și vă sfătuiesc să faceți asemenea. N-o să mai aveți această ocazie. Iar acum, poate ar fi bine să facem și prezentările. Ea este domnișoara Farrell.

Sprâncenele lui se arcuiră, iar ea îl înfruntă la fel de mândră ca și mai înainte. Faima pe care și-o construise nu avea nimic de-a face cu numele lui. Dacă s-ar fi folosit de el, ar fi avut multe de câștigat, dar pe nedrept. Astfel că acum era complet pe picioarele ei, independentă.

– Ne știm. Tocmai am făcut cunoștință cu domnișoara Farrell.

– Beth e fotograf de primă mână, mi s-a spus. Mă bazez pe ea ca să imortalizăm locurile prin care trecem. Am înțeles că o să fie și un ajutor pentru gazda noastră, dar nu știu cât timp va mai găsi și pentru asta. Deci, Beth, vreau să te văd tot timpul cu aparatul în mână. De mâncat, putem mânca oricând, dar locurile sunt irecuperabile. M-ai înțeles?

– Perfect.

– Bun. Ea e soția mea, Lucille. Ultima oară când ai fost la noi în State, era la sora ei. Se ocupă de toate colecțiile mele, le cataloghează. Se pricepe foarte bine.

Allan dădu mâna cu Lucille, care nu se putu abține să nu arunce o privire și fetei ei, aluzie la o posibilă legătură între cei doi.

– Iar ea este fiica mea, Gaynor. Ea nu face prea multe, în afara faptului că-mi cheltuie banii. Dar pentru asta sunt fetele frumoase, nu ? și râse cu poftă, determinând-o pe fată să facă la fel.

– Îmi pare bine, domnule Bryce.

Beth observă demnitatea cu care se prezenta Gaynor, precum și vocea ei răgușită.

– Sper să fiu mai mult decât un simplu pasager. Poate dacă Beth e prea ocupată, aș putea să-i iau eu locul la pregătirea mâncării.

– Și ce știi tu, mă rog, despre cum se gătește? o ironiză tatăl ei. Nici măcar nu…

– O să-mi fie de ajutor, domnule Brennan…Eugene, se repezi Hofi. Se găsește de lucru.

Lucille îl înghionti pe soțul ei care ar mai fi vrut să mai spună ceva și care se lăsă păgubaș.

– Niciodată nu iau pasageri cu mine, zise Allan, încă ținând mâna fetei într-a lui.

Rob îi privea pe cei doi cu o mutră cam descumpănită.

– Haideți să ne așezăm, îi invită Hofi.

Eugene îl prezentă și pe Rob. În câteva minute, Allan era pus în temă cu toată viața tânărului, cu studiile și cu specializările pe care acesta le urmase.

Beth stătea între Hofi și Rob; îi pierise pofta de mâncare și sorbea supa cu foarte mare greutate.

– Ești supărată pe mine? șopti gazda, în timp ce strângeau vasele.

– Tu ai planificat totul ?

– Eu ? Aș vrea eu să am asemenea puteri. Soarta v-a adus împreună, îți jur. Allan ne-a scris în legătură cu faptul că a fost contactat să meargă în această expediție. Se pare că el și cu Eugene sunt prieteni de mulți ani…

Încă un amănunt pe care Beth nu-l știa.

– Cred că s-au întâlnit în timp ce Allan era invitat la divese facultăți pentru a ține niște cursuri. Allan nu trebuie să stea neapărat la ghețar, dar Eugene a ținut morțiș să vadă personal ghețarul Vatnajokull. Astfel că i-a oferit lui Allan resursele materiale, cu condiția ca el să organizeze totul, astfel încât să se poată vedea cât mai multe. Apoi s-a consultat și cu noi în privința datei, apoi ai sunat tu și…Beth, nu e bine că v-ați despărțit.

– Hofi, o opri Beth, nu puteam sta împreună.

– E ridicol ce spui, răspunse cealaltă, trântind vasele în chiuvetă. Dacă au existat vreodată doi oameni făcuți unul pentru celălalt, atunci tu și Allan sunteți aceia. Chiar și Gunnar mi-a spus-o. Când ne-am întâlnit în luna voastră de miere, mi-a zis că sunteți cel mai potrivit cuplu, în afară de noi. Deci nu-mi spune mie că nu puteți sta împreună.

Beth simți un nod în gât. Nu mai avea ce să-i reproșeze. Nici măcar mama ei nu știa adevăratul motiv pentru care-l părăsise pe Allan. Când se vedea nevoită să dea explicații, făcea apel la nepotrivirea de caracter; apoi, încerca să-l uite…dar nu reușea.

– Hofi, se auzi glasul răgușit al lui Gunnar, ne-ai pus la masă ca să ne dai de mâncare. Unde e mâncarea?

– Acum, acum, se grăbi femeia.

Beth se așeză la loc, conștientă că Allan o urmărea.

După cină, urcă în camera ei, sperând că poate câștiga o clipă de liniște, pentru a se reculege. Însă Gaynor apăru și ea la scurt timp – pentru a se mai aranja. Era foarte fericită că toată lumea se purtase foarte bine cu ea.

Cum nu se putea preface că are o migrenă sau alte asemenea, Beth se văzu nevoită să-și ia aparatul și s-o urmeze pe fată.

Capitolul 3

– Nu există doi ghețari identici, le explica Allan musafirilor în mometul când Beth se alătură grupului. Fiecare are propriile-i curburi și forme.

Îi zâmbi înțelegător lui Gaynor, care se așeză între Rob și mama ei. Pe Beth o ignora total.

– Chiar și-așa, ghețarii sunt foarte imprevizibili. Se mișcă încontinuu, uneori poate cu doar câțiva centimetri pe an; dar, din motive încă necunoscute nouă, la un moment dat pot exploda brusc.

– Cum s-a întâmplat cu Hubbard, interveni Eugene.

– La un moment dat, o parte din ghețarul Hubbard a început să avanseze foarte rapid. Cum se întâmplă cu toate râurile, centrul avansează mai repede decât marginile, care sunt împiedicate de contactul cu stâncile laterale ale albiei. Dar aici nu e vorba doar de apă, ci de tone de gheață care galopează spre ieșirea din fiord. Și nu e o masă compactă, solidă. Există numeroase scurgeri, șanțuri care

apar la suprafață, și care curg mai repede decât baza. Presiunea formează fisuri care se propagă la sute de metri adâncime.

Îi fermecase pe toți cu poveștile lui, gândea Beth. Chiar și ea încetase a-și curăța aparatul, ascultându-l nemișcată; tonalitățile vocii lui îi trezeau și mai multe amintiri.

Revenindu-și, plecă privirea, continuând să șteargă lentilele.

Beth nu-și putea închipui motivul pentru care Allan era chemat să țină cursuri. Își iubea munca, dar în ciuda faptului că prefera să stea în aer liber, să cerceteze, nu se pricepea să-și comunice experiențele în public. Își prezenta cursurile împreună cu diverse poze și astfel reușea să-i ademenească pe cei ce-l ascultau; le povestea experiențe amuzante sau înfricoșătoare de pe parcursul expedițiilor, încât auditoriul se simțea ca și cum ar fi trăit pe propria piele toate acele întâmplări.

Chiar și Beth își aminti cum se lăsase furată de una din prelegerile lui. La zece luni de la despărțirea lor, Allan se afla la Londra pentru un astfel de curs. Se făcuse multă publicitate pe seama lui, iar ea era convinsă că trecuse peste ce fusese mai greu, peste toată furia ce se acumulase în ea. Se hotărâse să-l asiste, doar așa, ca un fel de test, convinsă că se va putea concentra exclusiv la ce i se arăta. Apoi, reușise să se strecoare afară înainte de aprinderea luminilor, pentru ca nimeni să nu-i vadă lacrimile din ochi.

Eugene începu să răsfoiască printre pozele oferite de Allan, fluierând admirativ. Instinctiv, și ceilalți se aplecară pentru a se uita la ele.

Beth își ridică privirea și-l surprinse pe Allan urmărind-o cu un surâs rece pe buze și cu un licăr demonic în priviri. Era o provocare.

Nu-i păsa dacă ea avea să se uite sau nu la fotografii. Dar dacă nu o făcea, se putea ca cineva să se întrebe de ce, iar el aștepta să-i vadă reacția.

Eugene salvă situația, punându-i în brațe toate pozele :

– Ce zici de astea, fetițo?

Așezându-și aparatul pe podea, Beth începu să le examineze atentă. Cu toții așteptau răspunsul ei. Era o situație incomodă, deși nimeni nu mai știa în afară de ea și de Allan. Cu toții se așteptau la același răspuns. Dacă le admira, și-ar fi pus în pericol integritatea profesională, și-ar fi călcat pe mândrie. Simți cum privirile lui o sfredeleau; atmosfera dintre ei se încinsese, iar lupta era deja una deschisă, invizibilă pentru ceilalți.

– Imaginile sunt unice, începu ea, privindu-l incert pe bătrân.

– Dar… ? se auzi glasul lui Allan.

Beth trase puternic aer în piept.

– Dar, ca tehnică…Și nu vreau să vă jignesc, domnule Bryce, se vede că sunt făcute de un amator.

Voia doar să spună adevărul. Dacă ceilalți aveau s-o interpreteze drept un atac frontal, n-avea ce să facă.

Allan o privi curios, neliniștit, uimit și nesigur pe el, în același timp.

– Dezvoltă puțin, îi sugeră el, făcând-o să înghețe.

– Chiar așa, cum adică? Mie mi se par al naibii de bune, o provocă și Eugene.

Beth alese una și le-o arătă.

– De exemplu, acest munte de gheață este o imagine superbă. Dar în lipsa comparației cu o ființă umană, nu ne dăm seama cât de

imens este de fapt.

Nu aștepta reacții, ci merse mai departe.

– Domnul Bryce și-a ales bine unghiul, se poate vedea și puțină verdeață, pe locul din care face poza. Dar dacă ar fi stat și mai departe și dacă ar fi pus pe unul dintre colegii lui la marginea sau la mijlocul pozei, poate chiar unul îmbrăcat într-o geacă portocalie sau galbenă ca să contrasteze cu gheața, impactul ar fi fost mult mai mare.

Allan întinse mâna, iar Beth îi dădu fotografia pe care el începu s-o examineze, încruntat. Musafirii începură a șușoti.

– Ai dreptate.

În ochii lui se putea citi atât admirația cât și respectul pentru ea. Fără ca altcineva să-și dea seama, Beth răsuflă ușurată.

– Se pare că știi meserie, mormăi Eugene. Cam așa ceva aș vrea să duc înapoi în Texas. Crezi că poți?

– Nu pot să promit o erupție, dar am să mă străduiesc pentru restul.

– Dosarul tău Beth, murmură Hofi. Întotdeauna îl ai cu tine. Adu-l jos. Dacă Eugene mai are îndoieli…Fac cafea între timp.

Beth ezită, dar Gaynor se oferi imediat.

– Mă duc eu. Măcar atât pot să fac pentru tine.

Spre dezamăgirea ei, trebuia să le arate acele poze. Erau foarte personale, o colecție alcătuită în ultimii doi ani, în care fiecare poză reflecta dispoziția ei, emoțiile trăite în acel moment. Fiecare reprezenta o părticică din propria ei persoană.

Dar Hofi avea dreptate. Erau poze care nu lăsau loc la comentarii privind profesionalismul ei. Reapariția lui Allan îi distrusese toți

pilonii de sprijin și o pusese față în față cu singurătatea în care trăia. Era vulnerabilă, lipsită de apărare. Avea nevoie de un punct de sprijin, iar munca ei reprezenta acel punct, acel spațiu intim în care se putea retrage.

– Cât de mult trebuie să ne ținem de tine ca să ne arăți capodoperele tale? zise Rob. E nevoie de vărsare de sânge? De măseaua mea de minte? Îți cânt și o arie dacă vrei.

Beth acceptă, în cele din urmă. Disprețuia falsa modestie și n-avea de gând să-și alcătuiască o imagine pornind de la astfel de tactici.

– E o mapă cu fermoar, de culoare maro, îi spuse ea lui Gaynor. Se află chiar la suprafață.

Gaynor dispăru sus, iar Hofi în bucătărie, pentru cafele.

Bărbații începură să discute despre eventualele pericole ce puteau să apară pe parcursul călătoriei. Beth își reluă activitatea de curățare a aparatelor. O umbră apăru în dreptul palmelor ei, și-și ridică privirea. Rob o urmărea.

– Ai avut dreptate, se ghemui el lângă Beth.

– Cu ce ? întrebă ea distrată, lustruind lentilele.

– Cu Gaynor. Nu e deloc așa cum mi-aș fi imaginat-o.

– Femeile sunt întotdeauna imprevizibile.

– Tu nu pari să te conformezi regulii, râse el.

– Ah, Rob. Atât de curând… îi reproșă ea, înțelegând aluzia.

– E ridicol, nu-i așa? Abia am cunoscut-o, dar știu sigur că ea e aleasa.

Beth nu comentă nimic, dându-și seama că vorbește cu ea și meditează, totodată.

– Dar cum s-o fac să reacționeze la fel? E amabilă, dar prea formală, totuși. Și asta e diferența dintre noi; ca și cum ar păstra în mod deliberat o distanță față de restul lumii…sau față de mine.

După un moment de gândire, Beth se decise să spargă gheața; la urma urmei, părinții fetei nu făcuseră un secret din drama ei.

– Are doar douăzeci și cinci de ani, Rob, și a trecut deja prin două divorțuri. Nu e doar o fandosită cu bani mulți. Cred că se autoînvinovățește pentru eșecul ei ; a suferit foarte mult. Deci, nu e de mirare că nu se aruncă imediat într-o altă relație. Poate dacă-i acorzi puțin timp; să n-o sufoci sau să n-o grăbești. Și s-o lași și pe ea să vorbească, din când în când…

– A fost chiar atât de evident?

Beth confirmă din cap.

– La masă, părea exasperată.

– Nici nu știu de ce mă mai agit, scutură el din umeri. Adică, e clar că n-o interesez. Și cu o astfel de concurență, ce șanse aș avea?

– Care concurență ? înmărmuri ea.

– El, murmură celălalt. Domnul Allan Bryce.

"Nu se poate!" se înfioră Beth.

– Și știi ce e mai grav? continuă el, scormonind durerea renăscută în sufletul lui Beth.

– Nu…

Nu conta pentru ea; Allan putea face orice, cu oricine. Nu-i mai păsa.

– Toată lumea îl admiră. Și eu îl admir, la naiba !

– Cred că doar ai impresia, murmură ea, secătuită.

– Aș vrea eu.

– Să fim serioși, se enervă ea. Cu o asemenea atitudine, n-ai s-o cucerești niciodată. Iar mie nu mi s-a părut că-i acordă lui Gaynor o atenție specială.

– Pentru că nu l-ai urmărit. Eu da. Și ceea ce-am văzut, nu mă încurajează prea mult.

– Atunci…nu știu ce să-ți spun, bolborosi ea.

– Nici nu trebuie, zâmbi musafirul. Nu e problema ta, nu ? A, cafeaua, mulțumim.

Hofi așeză tava pe măsuță și începu să împartă cestile. Între timp, Gaynor coborâse cu mapa.

– Ai făcut școală ca să înveți toate astea? se interesă fata.

Beth se mulțumi să plece capul și deschise dosarul, atingând ușor fiecare fotografie, ca și cum din ele și-ar fi extras curajul și întreaga forță interioară.

– Am făcut un Master la Colegiul de Arte Plastice, timp de doi ani. Acolo am învățat despre diversele tipuri de aparate foto, de lentile, moduri de utilizare, tipuri de poze și felul în care le se imprimă; am învățat și cum să facem filme sau clipuri, precum și diverse utilizări ale luminii.

Gaynor, însă, încetase s-o mai asculte. Își lungise gâtul pentru a se uita înăuntru, trecând la repezeală prin mai multe pagini.

– Sunt fabuloase. Uită-te și tu, Rob.

Și-i arătă un amurg surprins între niște dealuri, un amestec de nuanțe de violet și purpuriu, învăluite într-o ceață subțire ce se lăsa deasupra văii de dedesubt.

– Nu-i așa că sunt minunate?

– Cu siguranță, confirmă el mulțumit.

– Hofi? răsună glasul gros al lui Gunnar.

– Eu…mă întorc imediat. Beth, toarnă tu, te rog, cefeaua.

– Sigur că da.

Înmână dosarul lui Rob și lui Gaynor, care se așezară pe covor, iar ea se ridică în picioare. Pentru a ajunge la măsuță, trebuia să treacă de Allan, care părea foarte prins într-o conversație cu Eugene. Deși în mod sigur auzise rugămintea gazdei, el nu făcu nicio mișcare pentru a se da din calea lui Beth. Astfel că nu-i lăsa acesteia altă posibilitate decât să ocolească sau să se strecoare pe lângă el. Ceea ce și făcu, scuzându-se. Mișcarea o intimidă, oferindu-i lui prilejul de a schița un zâmbet ironic, drept pentru care Beth și-ar fi dorit să-l fi călcat pe degete fără milă.

Musafirii îi admirau fotografiile, trecându-le din mână în mână. Eugene urma, apoi Allan. O ușoară nesiguranță o cuprinse pe Beth în timp ce servea cafeaua. Oare el avea să pătrundă dincolo de imagini?

Încercă să-și șteargă din minte orice idee anticipată. Era absolut neconcludent faptul că voia să-i ghicească gândurile sau reacțiile. Sau, în orice caz, nu trebuia să-i pese de acestea.

Întinse cești le lui Gaynor și doamnei Brennan, apoi bărbaților. Pe Allan îl lăsă la urmă. Îi turnă și lui, adăugând doar o linguriță de zahăr. Apoi se ridică, pentru a duce ustensilele la bucătărie.

I se păru că-l aude mulțumind și-și întoarse privirea. În schimb, îi surprinse doar rânjetul ironic, cu o notă de triumf. O privea pe deasupra cești i. În acel moment, ea realiză greșeala pe care o făcuse. Îmbujorată, se repezi la bolul de frișcă pentru a i-l oferi. Înainte ca ea să facă vreo mișcare, Allan se întoarse pe jumătate, încât doar ea

îl auzi șoptind:

– După atâta timp…Mă întreb ce altceva îți mai amintești, domnișoară Farrell.

Parcă apăsase acel nume.

– Nimic, șuieră ea, aproape fugind spre bucătărie, înainte ca paloarea feței s-o trădeze mai mult decât o făcuse deja.

Se rezemă în spatele ușii de la bucătărie pentru a-și recăpăta suflarea. Ceva nu era în regulă. Ea juca rolul victimei, a celei ce fusese trădată. Iar el părea atât de afectat și de mânios, de parcă ea ar fi fost de vină.

Abia atunci realiză Beth că prietena ei nu se mișcase pentru a vedea cine a intrat în bucătărie, deși auzise zgomot. Hofi se afla în dreptul chiuvetei, privind pe fereastră.

– Te simți bine?

O întrebare retorică ; se vedea clar că Hofi nu era în apele ei, mai ales că ardea toată.

– Hofi ? Ce s-a întâmplat ?

– Nimic… zâmbi femeia. Am simțit că… nu-și găsea cuvintele, și desenă un cerc deasupra capului.

– Că amețești?

– Da, dar acum sunt bine. Serios, Beth, și-și șterse fruntea cu podul palmei. M-am aplecat și cred că m-am ridicat prea brusc.

– Și mie mi s-a întâmplat de câteva ori. Dar acum ești bine ?

– Da. De ce ai venit?

– Pentru cafea.

– Te rog, fă-o tu. Mirosul…nu mai pot… și-și puse niște apă într-un pahar, din care sorbi până când îi reveni culoarea în obraji.

Gata, sunt bine. Vezi? Și tu?

– Eu? Beth începu să-și facă de lucru la cafetieră. Splendid.

– Nu…Mă refeream la tine și la Allan.

– Acum îmi spune pe numele de familie.

"Cu ură", ar fi adăugat.

– La fel îi zic și eu. Ceilalți știu că abia ne-am cunoscut. Mi se pare cel mai bun mod de a interacționa și de a trece peste momentele jenante.

– Dar n-o să stați toată expediția într-o asemenea… și continuă într-o înșiruire de cuvinte islandeze.

– Nu văd altă cale, zise Beth oprind aparatul și punând lichidul fierbinte pe tavă. Mai ales că niciunul dintre noi nu vrea să părăsească expediția.

– Înseamnă că există o speranță. O să fiți împreună toată săptămâna. O să vă amintiți de toate clipele petrecute împreună, de…

– Taci ! strigă Beth. E prea târziu, Hofi. Orice-ar fi fost între noi, acum s-a terminat.

"Minți", îi dicta propria conștiință.

– Nu te cred, răspunse Hofi. Dacă ar fi într-adevăr cum spui, atunci n-ai mai suferi atât. Allan încă mai face parte din tine. Îl ai în sânge. Iar el te adora. Te privea când nu erai atentă și te sorbea din ochi ; pe chipul lui se putea citi toată dragostea pe care ți-o purta. Se lumina dintr-o dată. Nici nu mi-a venit să cred când mi-ai spus că v-ați despărțit. Nu vedeam rostul vorbelor tale. Și niciodată n-am înțeles ce…

Și dintr-o dată se opri, uimită de revelația pe care tocmai o trăia.

– Nu te-am întrebat niciodată. Poate nu e prea târziu să te întreb acum…

Beth știa ce va urma, și pentru prima oară, nu fugea din calea cuvintelor. Voia, și chiar avea nevoie să se confeseze cuiva, iar Hofi era cea mai apropiată prietenă a ei.

– Ce s-a întâmplat, Beth ? Ce n-a mers?

Beth simți un nod în gât. Ochii i se pierduseră, uscați de atâtea lacrimi, revăzând a nu-știu-câta oară acea scenă în care se pomenise cu o altă femeie în apartamentul lui Allan. În doar câteva secunde, întregul univers se prăbușise. Își întoarse fața de la Hofi. Nu dorea să plângă; vărsase prea multe lacrimi în cei doi ani care trecuseră de atunci.

– El a fost tot ceea ce-mi dorisem. Trăiam fericiți, împliniți. Dar, a uitat să-mi spună ceva…Era deja căsătorit.

Beth luă tava și se grăbi spre sufragerie, lăsând-o pe Hofi fără cuvinte.

Fotografiile ei se aflau în mâinile tuturor.

– Ești foarte talentată, Beth, zise Gaynor admirativ. Sper să învăț și eu câte ceva de la tine. Dar n-o să te încurc prea mult. Mi-am adus și eu aparatul. E unul dintr-alea care face poze singur. Știi, la care doar apeși un buton. Crezi că o să mă descurc?

Replicile fetei veniseră ca o portiță de salvare. Ar fi fost imposibil să n-o placi pe Gaynor.

– Cu siguranță. Mai știi ce marcă e?

– Cred că Hassell…nu-știu-cum, se încruntă cealaltă.

– Hasselbald, completă Beth.

Era de așteptat. Fata avea unul din cele mai scumpe aparate de

mici dimensiuni, pentru care mulți profesioniști, chiar și Beth însăși, ar fi dat orice. Iar fata vorbea de el ca și cum ar fi fost doar o jucărie.

– O să te descurci, adăugă, ușor ironic.

Apoi începu să se plimbe prin cameră, umplând ceștile acolo unde era cazul, răspunzând la diverse întrebări referitoare la poze, la locații și la felul în care procedase pentru a surprinde un anumit moment.

Încerca să-și găsească mereu o ocupație pentru a-l evita pe Allan, însă de fiecare dată ceva o atrăgea spre el, doar pentru a se înfiora sub privirile lui de gheață. La un moment dat, Beth puse cafetiera la loc pe tavă; tremura prea tare și nu dorea să devină prea evident.

Își ținea capul sus. Mândră, îndrăzneață, se pregătea de luptă. Deși el părea blând deocamdată, presimțea amenințarea unui atac, iar inima începu să-i bată puternic.

Allan ridică în mâini dosarul.

– Mi-aș fi dorit să pot spune că domnișoara Gaynor habar n-are ce vorbește, că acestea sunt doar niște rebuturi sentimentale…dar nu pot. Poate că ești o scorpie, o lașă, o trădătoare de primă mână, domnișoară Farrell, dar ai talent la fotografie.

Și aruncă dosarul spre ea.

– Cum…îți…permiți? bâigui ea, șocată.

– Ba bine că nu, rânji el. Doar amintindu-mi ce-ai făcut, și-mi este mult mai ușor, și se întoarse dezgustat spre musafiri.

Dar ce făcuse ea? În afara faptului că-l părăsise pe cel ce se căsătorise cu ea, deși mai avea o altă soție, și că trăise într-o mare minciună? Ce altceva făcuse?

Nu avea niciun drept s-o acuze; el era cel vinovat. Își mușcă

buzele până la sânge. Ea fusese cea trădată.

– Puțină atenție, vă rog, zise Allan, ridicând brațele.

Se făcu liniște și toate privirile se îndreptară spre el.

– Cred că e momentul potrivit să deschidem oficial această expediție și să mergem afară, pentru o poză cu apusul.

– Ce idee romantică, se auzi glasul inocent al lui Gaynor, care răsuci și mai adânc cuțitul în rana lui Beth.

– Înainte de asta, aș vrea să lămuresc niște lucruri. În primul rând, în calitate de conducător de grup, eu fac legea. Nu e nimic egoist în asta, totul ține doar de siguranța voastră. În al doilea rând, fără alcool, nici măcar spirt.

Se auzi murmur din direcția lui Rob și-a lui Eugene, pe care soția lui îl reduse la tăcere cu un ghiont.

– În Islanda, legea este foarte strictă în privința băuturilor. În afară de-asta, fiecare dintre voi trebuie să fie pregătit să conducă mașina la un moment dat. Mai ales în trecători, unde poate va trebui să le remorcăm. Sunteți pregătiți să acceptați aceste condiții?

Cum fiecare consimțea în felul lui, Allan se întoarse spre Beth.

– Mai vrei să participi ?

Ea știa că se aștepta la un abandon.

Chiar și așa, Beth avea încredere că Allan nu va abuza de autoritatea lui. N-ar fi pus în pericol siguranța grupului, sau propria lui reputație. Dar, într-un fel sau altul, ochii lui albaștri o avertizau asupra unei iminente răzbunări.

Beth îl înfruntă. Deja era prea târziu să renunțe, iar miza profesională, precum și mândria ei erau mult prea mari ca să-și poată permite așa ceva.

– Bineînțeles.

– Cum vrei…

Ea fugi sus pentru a-și aduce trepiedul și un film nou, încercând în același timp să ascundă toată neliniștea ce o tulbura.

Capitolul 4

Bărbații aranjau bagajele pe capota mașinilor și le legau, pentru mai multă siguranță.

Gunnar făcuse plinul ambelor mașini. Mâncarea fusese pregătită în bucătăria mobilă, și toate erau puse în portbagajul lui Gunnar, cu excepția mesei pentru ziua respectivă. Hofi pregătea niște coșuri, pe care avea să le lege de spătarele scaunelor din spate.

Gaynor își prinsese o coadă la spate, lăsând la vedere pielea de pe ceafă, ceea ce-i conferea un aer și mai vulnerabil. Fără machiaj, arăta proaspătă și mult mai tânără. Cu toate acestea, puloverul de lână de culoare bej și cămășa mov, o făceau să pară a fi sosit de la o tură de cumpărături.

Beth își trecu mâna prin păr, și-și masă ușor ceafa, încercând să se elibereze de tensiunea acumulată pe parcursul nopții nedormite.

Gaynor făcu o poză mamei sale, care ducea la mașină un covoraș.

– La ce-ți trebuie? Nu e frig.

– Dar cine-a zis că ar fi? Am mai fost în astfel de excursii. Mă

deranjează toate zgâlțâielile și toate vibrațiile. La vârsta mea, am nevoie de tot confortul posibil.

Beth se plimba printre ei, făcând poze. Reuși să surprindă palmele încleștate ale lui Rob și ale lui Eugene, în timp ce strângeau o funie. Apoi, pe Gunnar și pe Allan, în timp ce presau bagajele, iar pe fundal apărea soarele – o poză pe care o considera foarte bună.

Allan își ridică privirea și o fixă un scurt moment. Din cauza soarelui care se înălța în spatele lui, Beth nu putu să-i citească expresia feței. Apoi, el se aplecă la loc.

"Nu e pentru mine, ar fi vrut ea să strige. E pentru Eugene. Pentru asta mă plătește". În schimb, își înghiți vorbele.

– Bun, zise Allan. Sunteți gata?

O trecură fiorii, la fel ca pe ceilalți. Allan sări jos de pe capotă, și-și îmbrăcă puloverul. Purta o cămașă scoasă din pantaloni, care îi punea în evidență mușchii spatelui și ai umerilor. Deși hainele îi acopereau întreg corpul, Beth ghicea că slăbise, chiar dacă arăta încă foarte bine. Comparațiile permanente pe care le făcea între atunci și acum, revigorau amintirile despre ei, și nu voia ca situația să se prelungească prea mult.

Beth se grăbi să așeze aparatul la locul lui. Hofi încuie ușa, după care se apropie de prietena ei.

– Arăți cam obosită, șopti ea. N-ai dormit?

– Iar tu arăți de mii de ori mai bine, o evită Beth. Ți-ai revenit din amețeală ?

– Nu era nimic serios, zise Hofi, plecând ochi și roșind. N-ai mai spus nimănui, nu-i așa?

Beth o privi mirată.

– Ba da, am dat un anunț în tot orașul. Normal că n-am spus. Nici n-aveam cui.

– Lui Gunnar, o fulgeră Hofi.

– Nu i-am spus. Mi-ai spus că ești în regulă…Și, ca să fiu sinceră, am și uitat incidentul. Mă preocupau alte lucruri. Dar acum sper că ești bine, se încruntă ea.

– Nu e nimic grav, o asigură femeia, strângând-o de mână. Gunnar e foarte îngrijorat pentru mine și nu vreau acest lucru.

– Ok, acceptă prietena ei, deși surprinsă de culoarea aprinsă a femeii.

Hofi alergă iute spre soțul ei, îl sărută repede pe obraz, apoi urcă în spatele uneia dintre mașini.

Beth trase adânc aer în piept. Oare cu cine avea să călătorească? Nici nu știa unde să se urce. Dacă mergea cu Hofi, trebuia să înfrunte întrebările acesteia. Deja observase preocuparea ei încă din seara precedentă, iar Hofi nu se va da bătută, mai ales că nici nu voia să vorbească despre propria persoană.

Dacă ar fi mers cu Allan, ar fi înrăutățit situația dintre ei. El fiind șeful, ar fi putut s-o atace oricând și oricum.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Allan se întoarse spre ea:

– Tu și cu Gaynor veniți cu mine.

Beth încuviință din cap, pe când cealaltă se lumină toată. Rob deveni ușor impacientat, pentru ca apoi să răsufle mulțumit, căci Allan îl chemă și pe el în mașină, pe scaunul din față.

Se instalară repede; Beth stătea chiar în spatele lui Allan, cu aparatul foto pe picioare. Înăuntru era un fâșâit îngrozitor, iar Gaynor întrebă de unde vine. Bărbații zâmbiră, iar Allan îi arătă o

stație.

– Cu asta, putem comunica între noi, în caz de urgență. Fiecare amănunt contează.

Porniră. Gunnar era primul, Allan îl urma.

– Nu-i așa că-i extraordinar? strigă Gaynor ca să acopere zgomotul motorului.

Beth o aprobă, mulțumită că, cel puțin în timpul drumului, discuțiile aveau să fie reduse la maximum. Primul lucru pe care-l vedea în față erau umerii lui Allan și părul lui negru și bogat. Se tunsese de curând, încât firele nu-i mai stăteau încolăcite, ci drepte. Într-o fracțiune de secundă, ochii lui o surprinseră prin oglinda retrovizoare. Ea își feri privirea imediat, neputând să-și ascundă emoția. Privi pe geam, în schimb.

Pășunile erau pline de turme de vite; verdele viu al ierbii contrasta puternic cu nuanțele maroniu-închise ale stâncilor golașe din apropiere și cu apele râului ce curgea în stânga lor, spre gura fiordului.

N-ar fi trebuit să vină, gândea Beth. Poate că o făcuse din mândrie; dar și să stea douăzeci și patru de ore alături de el, într-o tensiune permanentă, i se părea mai mult decât putea îndura. Ura lui și atacurile pe care le făcea la adresa ei deveneau din ce în ce mai evidente, cu toate că ceilalți pasageri încă nu-și dădeau seama. Poate că amândoi erau preocupați de alte gânduri ; sau poate se plictiseau. Fără a-și întoarce capul, Beth încercă să-l privească din nou. Și de data asta, el o urmărea. Nu putea să conducă și să se uite la ea în același timp! Sau poate că simțise momentul exact…El își feri primul privirea, brusc, ca o lovitură.

Beth se trase mai spre ușă, pentru a ieși din raza lui. Își întoarse și piciorul, pentru a nu lovi caseta cu aparatele. Nu stătea comod și știa că nu va rezista mult, dar se abținu pe cât posibil.

Gaynor se întinse pe toată bancheta, antrenându-se într-o discuție animată cu ambii bărbați. Allan îi răspundea, întors pe jumătate spre ea. Râdeau, veseli, deși Rob părea puțin fals. Beth îl compătimea, dar continuă să se uite pe geam, amintindu-și de seara precedentă.

După cafea, grupul se răspândise, fiecare în camera lui. Beth își făcuse toaleta de seară, după care se urcase în pat; Gaynor nici nu se demachiase încă, și avea chef de vorbă. Despre Allan.

– Nu ți se pare că e diferit? murmură ea. Are un fel de…șarm. Nu crezi?

Beth răspunse ceva înfundat și-și aranjă mai bine perna.

– Serios acum, nu crezi că are ceva special? Arată bine, e inteligent, și are un fel de a se uita în ochii celuilalt…Să-ți spun sincer, mi se înmoaie genunchii doar când mă privește.

Beth afișă un zâmbet cât mai larg, deși fierbea în sinea ei. Nu știa ce să facă. "Nu te îndrăgosti de el, ar fi vrut să-i strige. Ai să suferi din nou. E deja căsătorit. Era căsătorit și când m-a luat pe mine". Dar nu reuși să-i spună aceste lucruri în față. Allan nu se arătase interesat a le explica celorlalți că ei doi se cunoșteau. Și ea avea partea ei de vină, pentru că-i lăsase pe ceilalți să creadă același lucru. I se păruse cel mai potrivit la momentul respectiv, dar deja începeau să apară problemele. Dacă ar fi încercat s-o avertizeze pe Gaynor, ar fi trebuit să facă apel la propria ei relație cu Allan. Iar Gaynor ar fi putut deduce că Beth e geloasă și că-l vrea pe Allan pentru ea. Însă

Dumnezeu îi era martor cât de mult suferise.

În plus, Gaynor va dori să afle de unde știa Beth un asemenea detaliu. Dacă recunoștea experiența prin care trecuse, va dori detalii. Și dacă el avea să nege ulterior?

Allan începea să fie faimos în cadrul grupului. Cu înfățișarea lui plăcută și cu vârsta acceptabilă pe care o avea, putea foarte bine să abordeze orice femeie, chiar dacă n-o cunoștea de prea mult timp. Chiar și când erau împreună, obișnuia să râdă cu Beth pe seama acestui amănunt.

Însă acum, totul se schimbase. Ochii lui cenușii deveniseră acuzatori, plini de reproș. Putea foarte bine s-o acuze și pe ea de același păcat.

Astfel că, în ochii lui Gaynor, ar fi apărut drept o proastă, ceea ce avea să compromită relația lor. În următoarea săptămână, trebuiau să împartă cortul. Și-așa, expediția va isca multe probleme, nu era cazul ca acestea să apară încă de pe-acum.

Așa că Beth înghiți în sec. Gaynor trebuia să afle pe propria-i piele, la fel cum i se întâmplase și ei.

– Da, arată bine, recunoscuse. Nu i-am remarcat farmecul.

Mai ales că, față de ea, se purtase ca un șarpe veninos.

Apoi, Beth se prefăcu obosită și reuși să reducă discuția la câteva urări de noapte bună. Chiar și după câteva ore, Beth încă se mai uita în tavan. Când într-un final reuși să adoarmă, îl visă pe Allan, un vis tulburător, în care apărea mânios și răzbunător.

Se trezise o dată, pe când mijea de ziuă, tremurând toată. Apoi căzuse din nou într-un somn adânc, până când veni Hofi să le trezească, anunțându-le că micul dejun era gata în zece minute.

– Ne oprim la Godafoss, anunță Allan. Casacadele sunt una din cele mai impresionante priveliști din Islanda, mai ales vara.

– Super, se entuziasmă Gaynor, apoi se lăsă pe spătar. De ce? continuă, spre Beth.

Aceasta din urmă se întreba de ce nu-l întrebase direct pe Allan, pentru ca apoi să-și dea seama că, de fapt, fata nu dorea să pară nepoliticoasă față de restul lumii. Era clar că-l admira pe Allan.

– Pe timp de iarnă, din cauza înghețului, curgerea lor se reduce la minimum, explică Beth în timp ce-și seta aparatul. Dar vara, apele se alimentează de la toți ghețarii învecinați.

Allan opri în spatele lui Gunnar. Toată lumea coborî. Din loc în loc se vedeau petice verzui de pământ, semn că și la o asemenea altitudine creștea iarba.

– Faci poze, Beth? se grăbi Eugene.

– Încerc. Stai acolo, în dreptul cascadei, ca să fii în centru.

Bătrânul să grăbi s-o asculte; Lucille i se alătură.

Cascada curgea între două stânci acoperite cu iarbă, care păreau precum doi colți uriași. Îmbrăcămintea celor doi contrasta puternic cu spuma albă a căderii de apă, Eugene purtând roșu, iar Lucille, gri.

Când termină, se întoarse spre mașină, exact la timp pentru a-l observa pe Allan aplecat asupra lui Gaynor, oferindu-i câteva instrucțiuni în legătură cu aparatul. Prinzând culoare în obraji, Gaynor îl întrebă ceva, iar Allan negă printr-un gest scurt din mâini. Dezamăgită, Gaynor îi făcu semn lui Rob, care fugi spre ea ca un cățel ascultător. Făcură câțiva pași împreună pe marginea stâncoasă, nehotărâți cu privire la cine să facă poza.

– Probleme? se oferi Beth.

– Mi s-a blocat obiectivul și mi-e frică să-l forțez, nu cumva să-l rup.

Apoi, fără să vadă Rob, trase cu ochiul.

Beth își mușcă buzele și se întoarse spre Hofi, care se bălăcea la soare.

– Stăm pentru o cafea?

– Nu suntem într-o croazieră de lux, se auzi vocea lui Allan. N-am făcut nici măcar o oră pe drum.

Replica o tăie precum lama unui cuțit, dar se abținu.

– Nu era o aluzie, ci o întrebare.

– În cazul acesta, să știi că nu stăm și pentru cafea. O să prânzim la Myvatn, și dormim la Namaskard. Ar trebui să ajungem acolo până la patru, și se ridică în picioare. Întotdeauna se pierde mai mult timp cu ridicarea corturilor în prima zi. Oricum, zona aceea este una foarte activă, iar tu va trebui să te faci utilă.

– Mulțumesc, mimă Beth politețea, atâta voiam să știu.

Gunnar deveni îngrijorat, aruncând priviri fugare soției sale, care însă surâse senină.

– Ai fost și la Strokkur, când ai trecut prin sud ?

– Da, a fost fantastic, răspunse Beth, mulțumită de schimbarea subiectului. Am făcut câteva poze superbe. Căderea de ape cred că avea mai mult de două sute de metri. De ce nu mai erupe ghețarul de la Geysir ?

– Nu se știe, scutură femeia din umeri. Poate din cauza altor izvoare care au apărut în zonă, și care au dus la ușurarea presiunii. Sau poate că și turiștii au contribuit la secarea lui.

– Cum ?

– Gheizerele sunt imprevizibile. Pot erupe chiar și când sunt moarte. Dacă miști doar o pietricică, imediat vezi cum țâșnește apa. Poate că, din nerăbdare, unii oameni i-au grăbit erupția. Acum că toate izvoarele calde din lume au adoptat acest nume de gheizer, cel de aici a rămas doar o baltă inertă.

Se lăsă tăcerea.

– Și ce-ai mai văzut ?

– Mai bine îți spun ce n-am văzut. Tot timpul am fost într-o continuă mișcare, chiar și când dormeam. Am trecut prin sate în care se cultivau fructe exotice în sere încălzite de gheizere. Am văzut câmpii udate de astfel de ape, am văzut cum se extrage pietriș din apele ghețarilor, am văzut lagunele pe care le formează și pe care plutesc aisberguri.

– Și colonii de păsări? Sau foci ?

– De toate erau. M-au și atacat. A fost enervant. Mă simțeam ca-n filmul lui Hitchcock.

– Și ce ți-a plăcut cel mai mult ?

Beth se rezemă și ea de mașină, alături de Hofi. Amândouă stăteau în lumina soarelui, neștiind că Gunnar începuse a-i aduna pe ceilalți.

– Iubesc țara asta. Dar cel mai mult…cred că mi-a plăcut pe coastă. Nici nu mai știu cum se numea locul.

– De ce a fost atât de special? întrebă Hofi. Ai avut companie ?

– Nu, răspunse cealaltă, calm. Am fost singură. Plouase cu o noapte înainte și majoritatea grupului decisese să schimbe ruta din cauză că râul se trecea foarte greu. Eu am rămas într-un sat. Vântul a continuat să bată cu putere, iar marea era destul de agitată. Norii

luau forme superbe, iar culorile…ce să mai zic.

Allan se afla undeva în apropiere, legându-și șireturile. Se făcea că nu ascultă, dar nici nu se mișcă din acel loc după ce termină.

– La ce te gândești când ești singură? zise Hofi.

Beth oftă. Întrebarea i se părea incomodă. Aplecat, Allan, se încruntă și strânse pumnii. Pe obrajii lui Beth sclipiră două lacrimi mărunte.

– Nu…Nu pot să …

Ceea ce tocmai se întâmplase în acea zi, pe plajă, când plânsese în voie, eliberându-se. Acum, doar o lacrimă îi scăpă.

– Adică… ?

– Nu, o opri Beth. Am destule pe cap. Sunt o femeie singură care trebuie să-și clădească o carieră.

Hofi nu realiză tonul agresiv al prietenei ei.

– Mă gândeam că…

– Mai bine nu. N-are rost.

Și se trezi. Allan se afla la doar câțiva metri distanță, palid.

Beth tresări și se grăbi să urce în mașină, trântind ușa.

– Să mergem!

Drumul începu să urce printre munții acoperiți din ce în ce mai gros de zăpadă. Beth încercă se evite a privi în oglinda retrovizoare. Știa că se uita la ea din când în când. Îl simțea. De ce oare? Doar îi arătase clar că era ultima ființă din lume cu care dorea să interacționeze. Iar ea avea aceeași părere.

Oare își dăduse seama de efectul pe care-l avea asupra ei ? Sau poate că-l ignora, continuând s-o tachineze, s-o hărțuiască. Era clar că-și dorea răzbunare.

Șocată de apariția lui, Beth nu făcuse altceva decât să acționeze instinctual. Deși în fața celorlalți se prefăceau, ar fi fost o nebunie să se prefacă și față de propria persoană.

Trebuia să înfrunte situația. Trăiseră împreună, se iubiseră. Fuseseră apropiați, atât fizic, cât și psihic. Sau poate că era doar o impresie a ei? Și totuși, împărțiseră fără îndoială o parte din viață.

Singura soluție pentru a trece peste acest moment, gândi Beth, era să-l înfrunte.

– Ești cam tăcută, Beth, remarcă Rob. Nu te prea bagi în seamă, nu?

– Bineînțeles că nu, sări Allan, spre mirarea celorlalți doi. Domnișoara Farrell călătorește tot timpul. Face parte din slujba ei.

De data asta, Beth nu rezistă tentației de a se uita în oglindă. Însă el era atent la drum, ceea ce-i conferi satisfacție. Replica îi scăpase fără să vrea. O mică scăpare în masca lui de apărare, care îi sporea încrederea în sine.

– În caz că cineva are rău de mașină, am adus niște medicamente, zise Gaynor , cotrobăind prin geantă. Și o sticluță cu apă de colonie. Bunica mea se încredea în efectul lor, și scoase la iveală un tubuleț de plastic. Îl port cu mine încă de când mi-am cumpărat prima mea geantă. Dar nu l-am folosit niciodată, și zâmbi larg, forțând-o pe Beth să facă la fel. Mă rog; de ce nu vă tutuiți voi doi. Nu vă agreați unul pe celălalt ? întrebă Gaynor cu inocență.

Beth uitase perspicacitatea fetei. Schimbă priviri fugare cu Allan.

– Cum poate să-ți displacă cineva pe care abia l-ai cunoscut? răspunse Allan. Îmi stă în fire să fiu mai formal. De-acum înainte ne tutuim, ca-ntre prieteni, bine, Beth?

Ochii lui o căutară în oglinda retrovizoare, iar Beth simți o nouă amenințare. Însă nu putu găsi alternativă la întrebarea lui.

– Bineînțeles…Allan.

Ca să aiba o ocupație, Beth își frecă încheieturile cu puțină apă de colonie. Mirosea plăcut.

Puțin mai târziu, ajunseră și la Myvatn.

– Uite ce de păsări, sări Gaynor. Niciodată n-am văzut atâtea.

– Myvatn înseamnă Lacul cu Musculițe, explică Allan. O să vedeți de ce. Dar nu înțeapă, și din cauza lor apar aici atât de multe specii de păsări.

Gaynor stătea agățată de scaunele din față, vădit interesată de subiect; nu era sigur dacă o interesa într-adevăr explicația lui Allan sau persoana acestuia.

– Văd acolo niște cratere foarte mici, zise Rob. Sunt vulcanice ?

– Da, dar n-au apărut din cauza magmei. N-au apărut în urma contactului lavei cu solul umed. Apa din interior s-a transformat în aburi din cauza căldurii, și a erupt. Craterul s-a format în momentul în care crusta de lavă s-a pus deasupra lui.

Fără să vrea, Beth se pomeni apropiindu-se de cel din fața ei, dornică să afle mai multe, să învețe. Când erau împreună, obișnuia să stea ore în șir ascultându-l pe Allan, rugându-l să-i povestească, fascinată de cunoștințele lui.

Chiar înainte de nunta lor, se afla împreună cu el într-o cabană în locul de campare; ea stătea la picioarele lui, în fața șemineului, cu capul pe genunchiul său, iar el se juca în părul ei. La un moment dat, el începuse să râdă, acuzând-o că-l dorește exclusiv pentru mintea pe care o are. Bineînțeles că ea negase acest lucru. Allan o

sărutase ușor.

– O să vedeți niște formațiuni vulcanice destul de interesante pe cealaltă parte a lacului. Ne uităm la ele după prânz. Și Eugene o să vrea să le vadă, și presupun că o să ceară și poze.

Astfel, Beth își vedea ruinate iluziile de a se concentra doar asupra stolurilor de păsări.

– Pot să vin și eu? întrebă Gaynor.

– Nu știam că te interesează geologia, remarcă el pe un ton prefăcut, determinând-o pe Beth să se crispeze în sinea ei.

– Nu vreau să pierd nimic, se îmbujoră fata.

– Atunci, poți să vii.

Opriră.

Nerăbdătoare să găsească o clipă de intimitate, Beth își luă mâncarea cu ea și plecă în căutarea unor instantanee cu păsările și cu vegetația pe care n-o cunoștea. Dar curând, Eugene o strigă. Hofi și Gunnar rămaseră la mașini, iar ceilalți se lăsară conduși de Allan pe cealaltă parte.

Se urniră din loc după o oră. Rob și Gaynor discutau, el încercând s-o impresioneze, ea încercând să-i atragă atenția lui Allan. Nimeni nu remarcase faptul că el și cu Beth se retrăseseră din peisaj, tăcuți.

– De unde vine fumul acela? arătă Gaynor spre o clădire mare la orizont.

– Nu e fum, e abur, răspunse Allan. E o fabrică. Folosesc resturile anumitor plante în industria chimică.

– Da?

– Allan, poți opri o clipă? ceru Beth.

Nici nu observase fabrica în sine, ci vaporii care se ridicau printre crăpăturile drumului. Fără a-i răspunde, Allan îl anunță pe Gunnar prin stație și opri.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gaynor.

– Nimic. Vreau doar să fac niște poze. Suntem într-o zonă geotermală.

Rob rămase să-i explice tinerei noțiunile, iar ea sări din mașină, urmată de Allan.

– Ai grijă, zise el. Gunnar spune că au apărut noi fisuri. Nu e bine să pășești pe noroiul acela deschis la culoare.

Ea îl privi, mirată de grija neașteptată pe care o arătase.

– Dacă cedează solul, te prăjești. Am întârzia foarte mult expediția dacă va fi necesar să te spitalizăm.

– O să am grijă, zise ea, strângând aparatul în mâini. N-am de gând să-ți creez neplăceri.

– Ce drăguț din partea ta. Nu crezi că e cam târziu ?

Allan vorbea calm, stăpân pe sine; Beth sesiză o notă agresivă în tonul lui.

– Haide, fă pozele, și se întoarse la mașină.

Ajunseră la Namaskard aproape de înserare. Locul era străjuit de coama unui munte stâncos; solul activ în interior avea nenumărate nuanțe, de la roșu și maroniu, la galben și alb. Sub ei, se aflau izvoare sulfuroase, precum și mici cratere umplute cu noroi, iar din pământ țâșneau câteodată jeturi de apă fierbinte.

– Puah ! se strâmbă Gaynor din cauza mirosului.

– Nu e chiar parfumat, nu? remarcă Rob.

– Miroase a ouă stricate.

– E gaz sulfuric. Ai grijă la găuri, și o prinse repede de mână. Vaporii conțin acid clorhidric, printre altele.

Gaynor rămase la brațul lui un timp, iar Rob nu-și mai încăpea în piele de fericire.

Beth îi ignoră, străbătută de senzații ciudate. Îl observă pe Eugene apropiindu-se gesticulând. Beth îi arătă că totul este sub control; bătrânul voia să se asigure că se fotografia cât mai mult. Ea și-ar fi dorit să lucreze nesupravegheată, liberă, deși sfaturile lui erau bine intenționate, dar nefolositoare.

Beth se aplecă asupra unei bălți mari de noroi. Lichidul vâscos forma mici bule de aer pe măsură ce ieșea la suprafață. Beth reuși să surprindă una dintre acestea exact în momentul în care exploda, răspândind picuri de noroi în aer. Apoi, trecu la minivulcanul din apropiere. Mirosea dulce-acrișor, iar gura conului avea pete galbene din cauza pudrei de sulf. Mai făcu alte câteva poze.

Cu coada ochiului, îl zări pe Allan îndreptându-se spre ea. Ce mai voia acum ? Se prefăcu a nu-l vedea, și-și potrivi aparatul, înaintând spre crăpăturile stâncilor. Își dorea să fie lăsată în pace, mai ales că nu-l deranja cu nimic.

Din fisurile conului ieșeau vapori albăstrui, verzui, gălbui și roșii, sclipind în soare ca niște bijuterii. Priveliștea era fabuloasă. Beth se aplecă pe un călcâi, și prinse câteva instantanee. În spatele ei se auzea un zgomot înfundat de pași, dar îl ignoră.

Dintr-o dată, cristalele deveniră opace, ca și cum cineva ar fi suflat asupra lor, după care inspiră ceva înecăcios, care-i bloca respirația, făcând-o să tușească. Încercă să-și curețe lentilele. Instantaneu, o forță invizibilă o împinse la pământ. Din instinct,

Beth ridică mâna în care ținea aparatul, pentru a nu-l sparge. Fusese trântită pe celălalt braț. Șocată, își întoarse privirea pentru a vedea cauza; ceva cald și greu stătea deasupra ei. Cu ambele mâini, Allan îi ținea capul la pieptul lui. Ea încercă să se zbată, dar el o imobiliză:

– Taci și nu te mișca, ordonă el.

Beth îl ascultă, simțind un pericol după inflexiunea vocii lui. Apoi auzi și ea un mormăit înfundat ce se întețea cu fiecare clipă. Sub ei se simțeau vibrațiile solului. O cuprinse panica și gura i se uscă brusc.

Apoi, ca și cum ar fi trecut un tren de mare viteză, aburul din fisură explodă cu un șuierat asurzitor. În poziția anterioară, apa fierbinte ar fi izbit-o direct în față.

Se cuibări la pieptul lui, speriată. Erupția părea să dureze o veșnicie. Peste ei ploua cu picuri fierbinți; unii o atingeau pe pielea brațului lăsat la vedere. Apoi craterul se liniști, și se lăsă tăcerea. Însă niciunul dintre ei nu se mișcă.

Copleșită de situația îngrozitoare care ar fi putut rezulta, Beth încerca să-și explica cum tocmai Allan o salvase și o proteja; același Allan care o trădase cu atâta cinism. Mintea ei se zbătea în incertitudini.

Acum, aștepta încordată să plouă și cu o mulțime de acuze; știa că le merita. Dar el nu scoase nicio vorbă.

Trupul lui apăsa greu și nemilos, ca și cum fiecare mușchi și fibră erau încordate. Respirația lui caldă și rapidă îi ardea fața. Apoi, din depărtare se auziră pașii celorlalți, care se grăbeau spre ei.

Inspirând adânc, Allan se dădu la o parte, și Beth se ridică, țeapănă. Se scutură și-și drese gâtlejul uscat.

– De ce n-ai strigat? întrebă ea, măcinată de curiozitate.

– Nu te-ai fi dat la o parte în timp util, o privi el întunecat. Nu că n-ar fi putut, dar nu l-ar fi ascultat. Deci, avea dreptate, și amândoi erau conștienți de acest lucru. L-ar fi ignorat, s-ar fi prefăcut că nu-l aude. Și ar fi putut fi rănită, chiar mortal.

Allan îi asigură pe ceilalți că situația e sub control. Beth se eliberă din îmbrățișarea lui, lăsându-l să se scuture.

– Îți…datorez scuze, murmură ea.

– Îmi datorezi mult mai mult, șuieră el încordat, iar degetele îi alunecară spre inima ei.

– Dumnezeule, Beth, strigă Gaynor, brațul tău!

Cu uimire, Beth constată că întreg antebrațul îi fusese ars. Sângele i se uscase în șiroaie.

– Hai cu mine; aduc trusa de prim-ajutor, zise Hofi.

– Arată mai rău decât se simte, serios.

Beth mai avea puțin și-i dădeau lacrimile, și nu-și putea explica motivul.

– Și aparatul? se interesă Eugene.

– E în regulă. N-are nimic.

Lucille îl înghionti pe soțul ei, care bâigui o justificare.

– Păi, s-a rănit destul de grav. Nu se poate întoarce să mai facă poze.

" Nu mă pot întoarce…Nu mă pot întoarce… " repeta mintea ei. Beth se uită peste umăr și-l văzu pe Allan urmărind-o, dar Hofi o trase către trusa de prim-ajutor.

Capitolul 5

Soarele cobora lin înapoia muchiilor cu peticele lor de verdeață. Dealurile erau scăldate într-o lumină caldă; spre culmile muntoase, gheţarii sclipeau ca niște bijuterii aurite. La câțiva metri distanță, un pârâu cu ape reci și limpezi clipocea în albia lui stâncoasă.

Hofi își făcuse de lucru, acum că echipajul descărcase corturile și ustensilele. Beth se afla sub o foaie de cort, încercând să sorteze pilonii de susținere. Mirosul de ceapă prăjită îi lăsa gura apă.

La solicitarea lui Hofi, Gaynor îi sărise în ajutor. Beth era scutită de această treabă, având alte ocupații. De câteva ori, o surprinsese pe tânără urmărind-o, și simțea că tot mai multe întrebări se iscă în mintea acesteia.

– Ce faci? o abordă Rob.

– Bine, mulțumesc.

– Credeam că ai nevoie de o mână de ajutor pentru cort. Cum ți-e brațul ?

– Mă doare puțin, se uită ea la bandaj. Să nu te aud că am fost

norocoasă. Știu mai bine ca oricine la ce riscuri stupide m-am expus. Singura mea scuză este că pe moment nu mi-am dat seama. Ceea ce n-ar fi contat prea mult dacă-mi pierdeam capul.

Deși făcuse o glumă, Beth se cutremură doar la gândul că fusese atât de aproape de moarte.

– Bine, bine; deci, văd că ți-ai învățat lecția.

– Și-ncă cum!

– Mișcarea conducătorului nostru a fost una foarte exactă. Ar fi trebuit să joace rugby în echipa națională.

– A jucat, răspunse Beth instantaneu, dar apoi realiză dezvăluirea care-l miră pe Rob. Mi-a spus-o Hofi. Îl cunoaște de ceva timp. Se pare că a jucat în echipa universitară

– Aha… zise Rob observând îmbujorarea interlocutoarei sale.

– Dacă ai venit să mă ajuți, pune te rog funiile în piloni. Cum ți s-a părut la Detifoss ?

– Având în vedere că e cea mai mare cascadă din Europa, cu o cădere de ape de aproape două sute de metri, și cu nouăzeci de tone de apă pe secundă, aș zice că nu e prea rău.

Replica acidă a lui Rob o amuza. Ea ieși la lumină și continuară să discute, să râdă și să se tachineze, în timp ce fixau pilonii și cuiele în pământ.

– Hei, îi arătă el lui Beth la un moment dat, vine Allan Bryce, iar după figură, aș zice că nu e prea bine dispus.

Beth simți un fior străbătându-i întreg corpul. Se ridică încordată, cu capul sus.

– Ai putea să-l ajuți puțin pe Gunnar, se adresă el lui Rob pe un ton calm, deși se vedea clar că o spusese ca pe o comandă.

– Sigur, se scutură celălalt de pământ. Cu ce ?

– O să-ți spună el imediat, zâmbi Allan.

Îndată ce-i întoarse spatele, Rob privi înapoi către Beth, aluziv, mai ales că ea se îmbujorase din nou.

Allan așteptă ca el să plece, și abia când acesta se afla la o distanță considerabilă, se uită la Beth. Și el era încordat, iar ochii îi luceau puternic.

– Mi se pare că te înțelegi bine cu tânărul Wilson, remarcă el.

O replică ironică, mai ales că nu erau decât vreo trei ani diferență între ei.

– Așa e. E foarte simpatic.

– Și a venit aici ca să lucreze, zise celălalt serios, deranjat de amuzamentul ei.

– Cu toții suntem. N-am de gând să intervin în munca lui. Dar sunt sigură că puțină destindere cât suntem…

– Numai să nu-l duci pe bietul om de nas și, fără a se mai putea abține se răsuci pe călcâie.

– Poftim? păli ea.

Remarca o umpu de furie. Cum îndrăznea să-i reproșeze așa ceva după ce-i făcuse ?

– Unde naiba vrei să ajungi?

– Chiar nu se vede? se uită el înapoi.

– E ridicol. Pentru Dumnezeu, l-am cunoscut abia ieri. Și, pentru cunoștințele tale, n-am dus pe nimeni de nas, niciodată. Rob și cu mine nu avem intenții de altă natură decât cele profesionale, dacă asta vrei să insinuezi. Și nu că ar fi treaba ta ce facem noi.

– Treaba mea ? se întunecă el. Am fost căsătoriți. Sau ai și uitat?

Modul în care-i aruncase în față acest lucru o șocă. Allan se purta cu ea ca cu un străin și cu mai puțină amabilitate decât o arăta celorlalți. De ce-i spunea aceste lucruri tocmai acum ? Ce mai voia ?

– Dacă am uitat ? murmură ea. Dumnezeu știe cât de mult am încercat. Poate că ție ți s-a părut a fi un mariaj, dar mie nu. Contează foarte mult sinceritatea și încrederea într-o asemenea relație. Iar ție ți-au fost indiferente. În ce-l privește pe Rob, el deja s-a cam îndrăgostit de Gaynor. Deci sunteți doi.

În clipa în care rosti ultimele cuvinte, știa că făcuse o greșeală. N-ar fi mers așa de departe, nu i-ar fi spus ce observase, dacă insistențele lui n-ar fi adus-o în pragul disperării.

Allan tresări, însă ea era mai preocupată de propriile trăiri decât de ale lui.

– Ești geloasă? întrebă el, oarecum sarcastic.

Beth își aminti toată suferința pe care o îndurase; constată cu amărăciune că toate clipele pe care le trăiseră și care erau întipărite în memoria ei, erau inutile. Că se folosise cu cinism de încrederea ei, chiar și atunci când îi spunea că o iubește, că e cel mai important lucru din viața lui.

– Nu, răspunse ea scurt. Nu sunt geloasă. N-ai decât s-o iei pe Gaynor, dar cred că Rob este mai potrivit pentru ea; n-aș vrea s-o văd suferind. Scuză-mă, și se aplecă pentru a-și lua caseta s-o pună în cort.

Însă Allan o prinse de braț, forțând-o să se ridice.

– Crezi că-ți poți monopoliza durerea astfel? rosti el furios. Ai idee prin ce-am trecut?

Era palid. Degetele lui înfipte în carnea ei tremurau de

nervozitate.

– Nu, nu am. Poate aș ști, dacă aș fi avut un alt soț pe care-l ascundeam…

– N-am terminat discuția, șuieră el, eliberând-o brusc și înfigându-și mâinile în buzunare.

– Te înșeli. Am terminat-o acum doi ani.

El deja îi întorsese spatele, îndreptându-se apre cortul lui.

Beth începu să-și frece brațul rănit. De ce o lăsase așa, dintr-o dată? Apoi, aplecându-se din nou după casetă, o văzu pe Gaynor în ușa bucătăriei mobile, de unde tocmai ieșise. Pe chipul ei se citea nedumerirea, căci Allan trecuse pe lângă ea fără măcar s-o privească.

Beth tocmai își scosese pijamaua și obiectele pentru toaleta de seară, când tânăra apăru în ușa cortului.

– Hofi are nevoie de tine, se strecură fata înăuntru.

– Mulțumesc, vin acum.

– Ce facem dacă avem nevoie la baie?

– De obicei, Hofi și Gunnar vin cu o toaletă ecologică; are un cort separat. Cred că Gunnar o s-o instaleze undeva în spatele mașinilor. Iar ca să ne spălăm, o să trebuiască să te mulțumești cu o găleată sau cu un lighean. Mai e și apa din râu, dar e foarte rece. O s-o rog pe Hofi să încălzească niște apă după cină.

– Bine…

Beth ar fi vrut s-o întrebe pe Gaynor dacă o deranja ceva, dar se abținu, considerând că asta îi va da apă la moară. Și nu dorea să fie bombardată cu întrebări.

– Cum merge? o întrebă ea pe Hofi, intrând în mica bucătărie.

Spațiul, pentru două persoane, era plin de dulăpioare. Pe aragaz

se aflau câteva tigăi în care fierbea ceva, iar pe o măsuță se vedea o bucată de carne rece.

– Gaynor pune multe întrebări, răspunse femeia, scoțând vesela.

– Despre mine ?

– Și despre Allan.

– Și ce i-ai spus ?

– Foarte puține. Mai degrabă despre munca voastră. Dar nu asta o interesează. Deocamdată e prea timidă ca să întrebe mai mult, dar o va face. În curând va trebui să-i spun că voi încă vă iubiți.

– Hofi, știi foarte bine că e o nebunie ceea ce spui, i-o tăie Beth.

– Oare? și-i luă mâinile într-ale ei. Allan ți-a salvat astăzi viața.

– Știu, și-i sunt recunoscătoare. Dar și dacă aș fi ajuns scrum, n-ar fi căpătat o reputație favorabilă, nu?

– Crezi că a făcut-o pentru el? N-ai văzut ce față avea când și-a dat seama ce vine. Chiar și el ar fi putut fi grav rănit. Și-ar fi pierdut funcția, la care, oricum, ține foarte mult. Dar nu s-a gândit la așa ceva. S-a gândit doar la tine.

– El ți-a spus-o? oftă Beth. Știu că ai intenții bune, dar n-are rost, Hofi. Tu vezi doar ceea ce vrei să vezi, nu neapărat adevărul.

– Poate, murmură Hofi. Dar dacă sunt chiar așa de naivă, poate-mi spui și mie de ce Allan vrea să te împiedice să relaționezi cu Rob ?

– Îl supără faptul că mă aflu aici, clipi Beth senin. E un mod de a mă îndepărta.

– Aha. Deci, nu se pune problema că ar fi gelos…

– Allan? Să fie gelos? râse cealaltă. Nu mai reprezint nimic pentru el, în afară de o piedică, o amintire a unui trecut pe care amândoi

vrem să-l uităm.

– Deci, din cauza faptului că te urăște și că vrea să te uite, își riscă viața pentru tine…Nu mi se pare prea logic.

– Iar tu nu mai gândești bine în engleză, încercă Beth să salveze situația și se repezi la sertarul cu tacâmuri.

– Nu glumesc, Beth. Mi-ai spus că l-ai părăsit pe Allan pentru că avea deja o soție. Ceea ce nu e adevărat.

– Crezi că te-aș minți ?

– Nu, nu…Dar n-a avut o soție. L-am întrebat pe Gunnar. Gunnar și Allan sunt buni prieteni, se cunosc de mulți ani, iar el spune că Allan n-a avut o soție. Și că n-a fost căsătorit până nu te-a cunoscut pe tine.

– Hofi, nu-mi pasă ce spunee Gunnar. Am văzut-o cu ochii mei, zise Beth tulburată. A venit la Allan. Noi tocmai ne întorseserăm din luna de miere…Oricum, eu am răspuns la ușă, iar ea m-a întrebat cine sunt. I-am spus, iar ea a început să râdă. Deși foarte frumoasă, îmi părea ciudată, isterică aproape, parcă sub influența unei mari dureri. Poate că așa și era. Mi-a spus că n-am cum să fiu soția lui, pentru că ea este aceea. Și mi-a dat o scrisoare pentru el, după care a dispărut.

Hofi rămase cu gura căscată, după care o îmbrățișă pe prietena ei, spunându-i în islandeză:

– Biataa de tine. Și tu ce i-ai spus?

– Nimic. Mi-am făcut bagajele și am plecat înainte ca el să se întoarcă. Ce-aș fi putut face altceva? o întrebă ea pe Hofi. Ce om ar fi putut acționa astfel ? Trecusem printr-o ceremonie religioasă; a declarat în fața martorilor că nu există piedici în calea căsniciei

noastre. Și-n tot acest timp, avea pe altcineva…

– Și nu te-ai mai întâlnit cu el? Ca să discutați?

– Ce să discutăm? Mă mințise. Ce rost mai avea să ascult alte minciuni? Mi-am petrecut copilăria observând-o pe mama făcând acest lucru. Se prefăcea că totul e în ordine, când de fapt nu era. Îl credea pe tata când el îi spunea că nu se mai repetă, și tot acolo ajungeau.

– Îmi pare așa de rău, Beth,o strânse ea la piept. Nu știam.

– De unde să știi? zâmbi Beth. N-am spus nimănui. Erau căsătoriți de doisprezece ani la nașterea mea. Eu am fost unicul lor copil. M-au iubit foarte mult, dar sosirea mea pe lume a împiedicat-o pe mama să-l mai însoțească pe tata în călătoriile lui de afaceri, așa cum obișnuia. Datorită slujbei bune pe care o avea el, mama nu avea nevoie să muncească, așa că s-a concentrat exclusiv asupra mea. De câte ori se întorcea din vreo călătorie, tata îmi aducea o groază de jucării, iar pentru mama, foarte multe lucruri scumpe.

Pe măsură ce am crescut, am început să nu mai asociez întoarcerea lui cu jucării, ci cu țipetele din spatele ușilor închise și cu certurile pe care nu le înțelegeam. Mama ieșea cu ochii înroșiți și umflați de lacrimi, iar tata se închidea în sine. Situația s-a reflectat în activitatea mea școlară. Nu mă puteam concentra. Îi iubeam pe amândoi, dar faptul că mă împărțeau între ei mă făcea să am mustrări de conștiință. Mi se părea că din cauza mea nu erau fericiți.

Când am făcut unsprezece ani, m-au trimis la o școală din străinătate. La început, le-am dus dorul foarte tare, dar într-un fel eram mulțumită că scăpasem de certuri. Dacă nu mai eram lângă ei,

nu mai aveam nici sentimentul responsabilității.

– Și ai fost fericită la noua școală? Nu te-ai întors acasă?

– La prima întoarcere, ardeam de nerăbdare să-i văd. A fost cea mai frumoasă vacanță a mea. Ei tocmai se întorseseră dintr-o călătorie în State, și păreau mai fericiți ca niciodată. Dar mama nu și-a arătat niciodată adevăratele trăiri. În curând am ajuns să aflu care era natura afacerilor tatălui meu, ceea ce a cristalizat în sufletul meu de copil ideea că n-am să permit nimănui să-mi facă și mie astfel. Allan n-a avut o simplă aventură, continuă ea cu pumnii încleștați. Avea o soție. Nimic din ce-ar fi spus nu i-ar fi motivat atitudinea.

– Beth, nu vreau să-l justific. Te-a rănit…Dar poate a avut un motiv. Ceva care l-a determinat să facă astfel. L-ai fi putut lăsa măcar să-ți explice.

Beth se crispă. Nu dorea să afle mai multe. Șocul trăit trezise toate amintirile din copilărie. La fel ca atunci, și acum fugise. Era pentru prima oară când recunoștea acest lucru, deși o punea într-o lumină nefavorabilă.

– Cel puțin, n-a fost nevoie să trec printr-un divorț. N-aș fi suportat să fiu târâtă prin sălile de judecată.

Cum Hofi se arătă nedumerită, trebui să-i explice.

– Mariajul unui bigam e considerat nul. Nu există, legal, deci nu aveam ce să rupem.

– Înseamnă că prima oară când v-ați vorbit după…

– A fost ieri, la tine în bucătărie, suspină Beth.

– Cred că e timpul să mâncăm, înghiți prietena ei în sec. A fost o zi extraordinar de solicitantă.

– Cred și eu…

După cina care se servi pe pământ, în jurul focului, Lucille pregăti cafeaua, iar Gaynor se apucă să spele vasele. Hofi dispăru la toaletă; Beth observă că nu arată prea bine, dar nu acordă prea mare atenție. Era mult mai preocupată să prindă niște instantanee cu îndeletnicirile fiecăruia. După care trecu la o serie de poze cu vegetația din jurul corturilor.

Allan și Gunnar efectuau un control de rutină al mașinilor. Rob și Eugene îi ajutau, lipind farurile cu bandă adezivă pentru a evita posibila lor spargere în caz că se loveau de pietre.

La întoarcere, Beth găsi în fața cortului o găleată cu apă murdară. Gaynor era înăuntru, îmbrăcându-și haina de blană peste pijamaua subțire de mătase; tocmai se spălase pe păr.

– Te las singură. Mama vrea să discute cu mine. Cred că e despre domnul Bryce.

Cum Beth se arătă curioasă, fata explică.

– Mama le face și le desface, iar acum crede că Allan ar fi un soț bun pentru mine.

– Și tu ce crezi despre asta? o întrebă Beth cât se poate de calm, începând a-și împături lucrurile.

– Nu știu, zise ea indecisă. Dar zic că arată superb…Adică, cine n-ar spune asta. Dar nu pare să fie disponibil. Oricum, nici trecutul meu nu e unul prea strălucit. Deja am avut doi soți.

– Mama ta ne-a spus, zâmbi cealaltă.

– Nu pierde nicio ocazie s-o spună. Și tata? El nu v-a spus câți bani a cheltuit cu educația mea, cu aparatele dentare, cu operațiile la ochi ca să nu port niște ochelari care mi-ar fi scăzut șansele de

măritiș?

– Nu…N-a zis.. răspunse Beth, șocată.

– Nu-l cunoști pe tata. Țăranul tot țăran rămâne. Eu am fost un fel de marfă pentru el. Mi-a corectat toate greșelile ca să mă vândă la cel mai mare preț.

Deși Beth era vizibil afectată de ceea ce auzea, fata continuă amarnic.

– Ai mei m-au crescut să fiu ascultătoare și să-i respect, să cred că îmi vor doar binele. Cu cine să mă cert? Ce știam eu? Bărbații pe care mi i-a ales tata erau tineri bogați, provenind din cele mai bune familii din State. Problema era că și ei aveau defectele lor, și nimeni nu m-a avertizat, iar când am aflat, era deja prea târziu.

Fata își înfășură mai strâns haina pe ea, ca și cum i-ar fi fost frig. Beth lăsă hainele pentru mai târziu, înțelegând că Gaynor simțea nevoia să vorbească despre ceva ce tăinuise mult timp.

– Primul meu soț, Jeff, era comerciant de calculatoare. Unul dintre cei mai buni. Dar competiția dintre astfel de firme era foarte mare, iar el avea o problemă în ce privește lucrul sub presiune. Priza cocaină, și credea că petrecerile nu sunt reușite dacă nu ajungi acasă cu soția altcuiva..sau cu soțul…N-am mai suportat, iar el a refuzat să mă lase să-l ajut.

Apoi a fost Cal. Lucra în industria petrolieră, director la una din firmele tatălui său. El nu priza, încerca să se mențină. Făcea jogging și juca squash. M-a încurajat să fac aerobic. La un moment dat, mergeam și de patru ori pe săptămână. Dacă mai pui și ședințele de înfrumusețare, nu mai aveam pic de timp liber…Întotdeauna voia să arăt perfect. De aceea n-a vrut să avem copii. Voia ca soția și casa

lui să arate perfect în cazul în care veneau musafiri.

"Ar trebui să mă simt norocoasă", gândi Beth. Gaynor nu-și dorise neapărat un astfel de stil de viață, ci-i fusese impus.

– Cred că ai avut mult de furcă aranjând meniurile, zise ea în schimb.

– Nu mă lăsa să gătesc, o privi ea în ochi. Întotdeauna avea profesioniști care se ocupau de toate, chiar și de flori. Toți se minunau ce cuplu frumos alcătuim…În luna de miere, am mers în Hawaii. Cal spunea că e cel mai romantic loc din lume. Mai târziu, am aflat că și-a dus secretara la același hotel.

Poate că m-aș fi obișnuit cu ideea. Dar apoi am aflat că mai continua să se culce cu ea…Toți prietenii noștri știau de câteva luni. Se pare că cei doi aveau o relație de câțiva ani. Ea îl părăsise pentru altcineva, iar el se căsătorise cu mine. Dar ea, aflând de relația noastră, se întorsese, iar el n-o putuse refuza. Toată lumea știa. Mai puțin eu. Poate credeau că și eu știu, dar ignor situația. La urma urmei, duceam o viață fericită, nu munceam, nu aveam responsabilități, aveam destui bani și timp pentru a mă ocupa de soțul meu și de prietenii lui.

Poate ar fi trebuit să rămân cu ei, ca tata să nu se supere pe mine, și să nu o fac pe mama de rușine pentru că nu sunt în stare să-mi păstrez soțul.

– N-ai putut să le ascunzi problemele tale? Ca să nu te forțeze să stai cu un bărbat care te înșela pe față. Poate că sunt doar preocupați…

– Am fost crescută să devin o soție model, o întrerupse Gaynor. Din perspectiva tatei, am irosit două mari ocazii.

– Dar nu puteai să rămâi cu niciunul dintre ei.

– Multe ar fi putut. Dar eu nu, ai dreptate. Problema e că am dat greș în calitate de nevastă. Poate aș fi fost mai bună de amantă, zise ea cinic. Nu există bărbat care să reziste tentației. Sunt sigură că dacă-mi pun mintea la contribuție, aș putea să-l cuceresc pe Allan, cu toată seriozitatea pe care o afișează el!

Beth rămase mirată. Cum adică seriozitate? Ei nu i se păruse astfel. Dar Gaynor avea mai mare experiență în a citi bărbații, nu?

Fata o cercetă atent pe Beth, care căzuse într-o stare meditativă.

– Dar cred că nu ți-ar conveni ție.

– Ce te face să crezi asta? întrebă ea, aranjând hainele. Nici măcar nu-mi place tipul.

– Cum poate să-ți placă cineva pe care abia l-ai cunoscut? îl cită Gaynor pe Allan. Știu că e ceva între voi, nu sunt atât de proastă, chiar dacă sunt blondă.

– Ok, ne-am întâlnit înainte, recunoscu Beth, considerând că nu mai are rost să se ascundă.

– Știam eu, radie cealaltă. V-am citit încă de când am plecat. E cam multă tensiune între voi doi. Ați fost apropiați? Adică, vă știți bine?

Beth nu răspunse. Apropiați? Da, foarte apropiați, precum două jumătăți ale aceluiași tot. Cel puțin, așa crezuse ea.

– Știi cum e...Câteodată crezi în persoana respectivă, apoi îți dai seama că n-o cunoști deloc.

– Și? Acum că v-ați întâlnit din nou?

– Nu știam unul de celălalt. A fost o coincidență.

– Deci, n-aș intra pe un teritoriu periculos?

Beth încercă să râdă. De ce-i cădea așa de greu?

– Să știi că mi-ar prinde bine puțină distracție. Un flirt, poate chiar o aventură. Îmi lipsește un bărbat.

Beth roși. Era obișnuită cu asemenea confesiuni, având puține prietene apropiate. Apoi, concretețea cuvintelor lui Gaynor o izbi direct în moalele capului; imaginea lui Gaynor în brațele lui Allan, brațele care o protejaseră pe ea în acea după-amiază, în ciuda dușmăniei dintre ei – această imagine o făcu să tresară vizibil.

Gaynor crezu că e o reacție involuntară a corpului, și începu să chicotească.

– Știi ce? Chiar îmi place să joc rolul de vampă. Mi se pare că ele se aleg întotdeauna cu ce e mai bun.

– Eu…aș fi mai atentă în locul tău…Din câte îl cunosc pe Allan, e un bărbat care trebuie tratat cu atenție. O să ai impresia că ai prins leul de coadă.

– Hm! Sună tentant!

– Mda. Dacă acesta e tipul de distracție pe care-l cauți…Fericirea e maximă, dacă durează. Dar se prăbușește la pământ imediat ce nu mai arde, precum artificiile. Chiar cauți așa ceva ?

– Ok, domnișoara Știe-Tot. Atunci, ai o idee mai bună?

– Să știi că da. Poate că Rob Wilson n-are farmecul lui Allan, dar e înnebunit după tine.

Gaynor tresări, surprinsă. Beth realiză că, în ciuda seriozității și a stăpânirii de sine pe care miza, fata nu era deloc un bloc de marmură.

– Serios? Am crezut că doar flecărește. Și să știi că nu-l mai oprești, dacă se pornește!

– Pentru că are emoții, zâmbi Beth. Încearcă să te impresioneze.

– Dar mă plictisește. Să nu mă înțelegi greșit, nu că nu-mi place. Nici n-are ce să-mi displacă. Arată bine, are umor, dar…îi lipsește ceva, știi tu…

Știa foarte bine. Niciun bărbat nu reușise să-l înlocuiască pe Allan sau fericirea pe care o cunoscuse alături de el. Gaynor era mai norocoasă, cel puțin nu trebuia să se confrunte cu aceeași problemă.

– Poate că reușești să-i ignori acea lipsă, dacă-i acorzi o șansă. Rob are mai mult decât simțul umorului. E darnic și delicat, așa cum puțini mai găsești în zilele noastre. Mă refer la dragoste, la grijă. N-ar răni pe nimeni, zic eu. Nu cred că e foarte bogat, dar cred că e destul de bun în munca pe care o face; altfel nu s-ar afla aici.

– Mi se pare că și pe tine te-a impresionat.

– Da, ca prietenă. Chiar acum, nu caut o relație.

– Vreun motiv anume?

– Sunt o femeie de carieră, și sunt foarte ocupată. Nu stau prea mult în același loc. Nu-mi rămâne prea multă energie pentru alte lucruri. Apropo, ar cam trebui să trag pe dreapta. Parcă spuneai că te așteaptă mama ta.

– Ah, da ! Uitasem. Nu s-ar bucura prea tare dacă i-aș strica planurile.

– Ai grijă, Gaynor, e viața ta. În loc să te lași pe mâna altora, mai bine încearcă să te încrezi în propriile forțe.

– Dacă nici acum nu reușesc, o să știu măcar că eu am făcut alegerea. O oarecare consolare, nu?

– Nu te mai gândi că o să dai greș. Rob crede că ești cel mai bun

lucru care s-a inventat de la foc încoace. Trebuie doar să te relaxezi, să vă cunoașteți, și să vezi ce simți. Nu e nevoie să te arunci cu capul înainte.

– Ai dreptate, zise Gaynor. Asta am să și fac.

Pe fața ei se citea o ușoară neliniște la ideea că avea să-și înfrunte mama. Ieși.

Beth goli găleata și merse la bucătărie pentru a aduce alta. Hofi lăsase o oală mare la încălzit, pe care o turnă în găleată și o reumplu pentru altcineva. Când să iasă, aproape se ciocni de Rob.

– Pun pariu că ai luat totul și mie nu mi-ai lăsat nimic, o acuză el.

– Primul venit, primul servit. Zi mersi că am umplut oala din nou. Nu durează mult până se încălzește.

– Ce drăguț din partea ta. Presupun că va trebui să-ți car apa la cort?

– Câtă generozitate. Mă bucur că ți-am pus o vorbă bună pe lângă domnița ta.

– Serios? radie Rob smulgându-i găleata din mână. Ești o scumpă. Pentru asta, te duc și pe tine în spate dacă vrei.

– Nu e nevoie. Haide, vreau să mă culc; ziua de azi m-a cam obosit.

– Nu e corect, deveni el serios.

– Chiar se vede? oftă ea.

– Spune-i un al șaselea simț, sau, dacă vrei, cine știe, cunoaștere. În mașină, am simțit că renaște ceva, iar la Namaskard, cu accidentul tău, mi-a devenit mai clar. Un fel de dragoste cu ură, nu ?

– Cam așa ceva, murmură ea.

Nici nu dorea să se gândească la toate acestea acum. Era prea mult.

– Dar cum sunt foarte egoist, parcă îi citi Rob gândurile, mă interesează doar faptul că mi-ai pus o vorbă bună.

– Am făcut imposibilul și tu-mi ceri acum un miracol? se prefăcu ea.

– Haide…Spune-mi. Ce i-ai spus? Sau ce ți-a spuss ?

Beth îi rezumă discuția dintre ele, precum și sugestiile pe care le făcuse ea.

– Acordă-i puțin timp, Rob.

– Timp? Am doar o săptămână…

– Acum, da. Dar dacă într-adevăr vă potriviți, o să aveți tot timpul din lume, nu?

Rob lăsă găleata în fața cortului și luă fața lui Beth în mâini.

– Ești atât de bună, știai?

– Mda, știu că e doar o vorbă spusă pentru cei ce fac pe Cupidon.

– Mulțumesc. Apreciez gestul tău, și o sărută pe obraz.

– Acum, totul depinde de tine, îl bătu ea pe umăr. Și încă un lucru.

– Știu…Să-mi țin gura.

– Asta e! Acum, noapte bună..

– Noapte bună.

Zâmbind încă, Beth luă găleata pentru a intra în cort. În acel moment, auzi sunet de pietricele rostogolindu-se. La câțiva metri distanță, silueta lui Allan se arăta pe fundalul cerului purpuriu. Beth se crispă în sinea ei. Cu siguranță, văzuse când Rob o sărutase. Și, cu

siguranță, acum era nervos. Allan părea un pachet de nervi gata să explodeze, iar Beth se trase câțiva pași înapoi.

Era furios că nu-l ascultase pentru a sta departe de Rob. Însă nu-i datora o explicație. Voia să-l lase să creadă ce dorea.

Îl ignoră, calmă.

– Stai pe loc, ordonă el. Vreau să vorbesc cu tine.

– Eu nu vreau.

– Mă bucur; e timpul să facem o schimbare. Putem să stăm aici și să discutăm probleme personale, ca să ne audă toți, sau putem să facem o plimbare. Tu alegi.

Beth înghiți în sec. Situația era și așa destul de complicată, fără a-i mai implica și pe ceilalți.

– Să-mi iau haina.

Îl urmă de-a lungul unor dealuri, înfundându-și capul în gulerul hainei și mâinile în buzunare. Fiorii pe care-i simțea nu erau din cauza aerului răcoros, ci din cauza emoțiilor dinlăuntrul ei.

Într-un final, el se opri, undeva aproape de vârf. Corturile se vedeau în lumina amurgului, la câteva sute de metri în jos; erau singurul semn de viață în pustietatea aceea.

– Stai jos, zise el.

Beth îl ascultă, căci n-avea rost să se certe. Își împreună genunchii la piept. El se așeză alături, cu mâinile împreunate. Nu o atingea, dar fiecare fibră a ei era atentă la mișcările lui. Pulsul i se accelerase, ca și ritmul respirației. Aștepta, încordată.

Cum tăcerea se prelungea, Beth începu să tremure, un semn de avertisment pentru Allan.

– E timpul să lămurim câteva lucruri, începu el.

– Mi se pare că totul e destul de clar, răspunse ea, străduindu-se să-și stăpânească nervozitatea.

– Nu chiar…

– Ce rost are? sări ea. Cu ce drept vii tu, dintre toate persoanele, să mă judeci? Nu te-ai răzbunat destul?

– Adică? o privi el calm. Chiar crezi că acesta este scopul meu?

– Și? Nu e?

Allan nu răspunse imediat.

– A fost o vreme când aș fi fost în stare să te omor.

– N-ai niciun drept… păli ea.

– Niciun drept? Ce legătură are asta? Te-am iubit. Ai fost viața întreagă pentru mine. Am crezut, ca un prost ce sunt, că și tu mă iubești.

– Te-am iubit, zise ea, rănită de vorbele lui.

– Sigur că da! Înseamnă că nu știi adevăratul sens al cuvântului. De ce mi-ai aruncat în față ideea despre încredere și onestitate? Tu ai fost cea care a plecat fără nicio explicație. N-am știut nici de ce ai plecat și nici unde erai.

– Aveai scrisoarea de la Shalana, răbufni ea.

Allan părea mirat, ca și cum ea ar fi menționat ceva ieșit din comun.

– Și ce legătura avea asta cu tine?

Acum era rândul ei să-l privească nedumerită. Nu-i venea să creadă că vorbește serios. Toate dubiile privind comportamentul ei de la începutul călătoriei erau acum alimentate de o furie intensă.

– Mi s-a părut destul de clar. Cred că am fi fost cam mulți în trei, nu ? În plus, n-aș fi suportat atâtea minciuni.

– Dar nu te-am mințit niciodată, zise el senin.

– A, nu? sări ea, retrăind acele clipe când toată lumea ei se prăbușise. Poate ți-a scăpat din vedere că deja aveai o soție când te-ai căsătorit cu mine.

– Nu-i adevărat.

– Adică Shalana a fost doar în imaginația mea? Am visat-o pe acea femeie frumoasă apărând la ușa ta, spunându-mi că e soția ta.

Allan o privi mirat și meditativ în același timp. Acum primise și el răspunsul pe care-l aștepta de atâta vreme.

– Deci…Shalana nu este soția mea.

– Dar ea a spus…Crezi că sunt proastă?

– Nu cred nimic. Am încetat să cred în ziua în care ai plecat.

Beth vru să se ridice, dar el o prinse de braț, forțând-o să rămână pe loc.

– Fugi din nou, Beth. De data asta ai să asculți toată povestea, fie că-ți place sau nu.

Ea se zbătu din nou, dar el o strânse și mai tare.

– Liniștește-te; altfel am să te rănesc.

– Mă amenințI din nou ?

– Nu, de data asta e o promisiune. M-ai rănit mai mult decât crezi și-o să am satisfacția de a-ți plăti cu aceeași monedă.

Preț de câteva clipe Beth îl înfruntă, dorindu-și ca el să pună în practică promisiunea. Însă nici privirea lui de gheață, nici strânsoarea nu dădeau semne de îmblânzire, și cedă.

– Am cunoscut-o pe Shalana la universitate, începu el. Eram în aceeași grupă. Era o fată inteligentă și serioasă. După ce am terminat, ea a vrut să rămână pentru Master și pentru doctorat, însă

familia ei a forțat-o să se întoarcă în India și să se căsătorească. Pentru că refuza acest lucru, tatăl ei a amenințat-o că nu-i mai trimite bani și că o declară imigrantă ilegal. Se pare că de pe urma unei asemenea tactici prestigiul ei ar fi avut de suferit.

Își mai domoli strânsoarea, dar degetele lui calde continuau s-o țină.

– N-a știut ce cale să aleagă. La început n-a vrut să ne spună nici măcar nouă, prietenilor apropiați. În cele din urmă, am convins-o. Jack și Ian aveau deja relații de lungă durată, Richard era logodit. Eu eram singurul rămas liber.

În fața lui Beth se deschise o prăpastie fără fund.

– M-am căsătorit cu ea ca să poată dobândi cetățenie britanică. Totul s-a petrecut fără fast, în liniște, într-o zi de luni din decembrie. Ploua. N-a fost deloc ca…

Cu durere în suflet, Beth își aminti ziua frumoasă de vară în care ei doi se căsătoriseră, cu multă veselie, flori, muzică, mâncare și o petrecere pe cinste. Chiar și oamenii locului se lăsaseră antrenați în mirajul bucuriei lor, alături de toți membrii expediției. Trăiseră o zi magică.

– Eu și cu Shalana am continuat să fim prieteni, nu amanți. N-am locuit niciodată împreună, nici înainte, nici după ceremonie. Shani avea idei foarte drastice despre căsătoriile mixte, adăugă el cu un zâmbet ironic în colțul gurii. Nu le agrea. Visa la un indian din rasa ei, care să-i respecte inteligența. Dar își dorea și liberatatea de a-l alege. Și a avut noroc; acum are trei copii frumoși. Căsătoria noastră a fost una de conveniență. La două luni după ceremonie, eu am intentat divorț, așa cum ne hotărâserăm.

Beth n-ar fi fost în stare să se ridice acum; n-ar fi ascultat-o picioarele. Își plecă privirea, cufundându-se în propriile gânduri. Avusese doar pe jumătate dreptate. Vorbele lui răsunau ca un ecou în mintea ei: nu te-am mințit niciodată.

Încercă să vorbească, dar cuvintele nu voiau să se materializeze.

– De ce nu mi-ai spus niciodată? șopti.

– Pentru că nu mi-ai dat ocazia, se auzi glasul lui grav.

– Așa e. Dar mă refeream la faptul că nu mi-ai spus înainte să ne căsătorim.

– De când am terminat facultatea, am avut o viață destul de agitată. Lucram prin toată lumea, munca mă absorbea complet. Ceea ce realizasem atunci în doar două ore, nu m-a marcat chiar așa de tare încât să-mi amintesc și peste unsprezece ani de zile. Și odată ce te-am întâlnit pe tine…

Ochii lui se înflăcărară. Beth simțea că leșină.

– Odată ce te-am întâlnit pe tine, nu mă mai puteam gândi la altceva. Nu ți-am spus pentru că uitasem complet.

Beth își simțea gâtlejul dureros de uscat. Își frecă tâmpla cu mâna liberă.

– De ce venise la tine? Și de ce a deranjat-o ce i-am spus? De ce mi-a spus că e soția ta ?

Capitolul 6

– Pentru că încă se considera așa. Ideea a deranjat-o și pe ea la fel ca pe tine. Dar tu nu te-ai gândit la asta. Pur și simplu ai crezut în vorbele unei femei oarecare, și nici nu i-ai dat, sau nu mi-ai dat șansa de a-ți explica.

Beth îl privi, și observă cum încerca din răsputeri să se controleze.

– În dimineața respectivă, văzuse într-un ziar o notă care le cerea lui Allan Bryce și Shalanei Prakesh-Bryce să se prezinte de urgență la o firmă de avocatură. Shani a recunoscut sigla firmei unde intentasem divorțul. Astfel că a încercat să ia legătura cu mine imediat ce soțul ei plecase la muncă. A dat mai multe telefoane unor persoane cu același nume ca al meu, fără să mă găsească, și s-a decis să meargă ea singură la avocat. Aparent, cel care se ocupase de caz făcuse delapidare de bani. La scurt timp după ce noi depusesem actele și-i plătisem un avans, tipul fugise în Spania. Pentru a-și acoperi spatele, lăsase în urma lui o groază de hârtii

nerezolvate. Unul dintre colegii lui le descoperise și pe ale noastre și ne-a scris la adresele care figurau acolo, dar cum noi ne mutaserăm, scrisorile n-au mai ajuns. Shani nu-i spusese soțului ei despre legătura noastră, iar dacă mariajul încă nu era desfăcut, însemna că avea patru copii nelegitimi. Până să mă găsească, se pregătise pentru ce era mai rău.

– Dumnezeule…reuși Beth să murmure, după șocul trăit. Nu…

Nici în cele mai rele vise nu-și închipuise o asemenea situație.

Dacă ar fi invitat-o pe fată înăuntru, dacă i-ar fi cerut explicații, ultimii doi ani n-ar mai fi fost la fel. Dacă și-ar fi înfruntat temerile din copilărie, fără a se lăsa copleșită de ele, dacă n-ar fi fugit de frică să nu pățească la fel ca mama ei. Oricum, suferise mai mult decât și-ar fi dorit. Fără rost. Dacă ar fi avut încredere în el.

Înainte să-și fi dat seama, el se ridică în picioare. Ea încă mai analiza informația primită.

Allan o privi de sus, inert, cenușiu, fără nicio expresie pe chip.

Beth avu brusc o revelație. O forțase să-l asculte; se spălase pe mâini în fața ei.

– E prea târziu…

El dădu să plece. Beth se ridică din câteva mișcări.

– Allan…stai…te rog. Divorțul…Ce s-a întâmplat cu el?

– După ce-am citit scrisoarea de la ea, m-am dus s-o caut și ne-am dus împreună la biroul de avocatură. Am rezolvat totul într-o jumătate de oră.

Beth simți că i se face pielea de găină, simțind aluzia. Mintea i se umplu cu imagini în care el se întorcea acasă, așteptând-o, plimbându-se nedumerit prin casă, întrebându-se unde e ea și de ce

n-a lăsat niciun bilet. Apoi, câteva ore mai târziu, îngrijorat de moarte, îl vedea în dormitor, căutând vreun indiciu, apoi deschizând dulapul gol. Înghiți în sec. Buzele o ardeau, uscate.

– Înseamnă că…Nu înțeleg…Dacă…

Abia acum își dădea seama și nu-i venea să creadă.

– Așa e, zâmbi el sarcastic. Încă sunt căsătorit. La fel ca și tine.

Și o lăsă în urma lui, fără cuvinte, iar el se întoarse la corturi.

A doua zi dimineață, Beth se trezi devreme după o noapte albă. Lăsând-o pe Gaynor să doarmă, se strecură afară pentru a se spăla în pârâul rece. Savurând momentele de liniște, după tumultuoasa zi care tocmai trecuse, își luă și aparatul pentru a surprinde momentul răsăritului.

Nu era o zi obișnuită, deși ceea ce făcea se înscria în activitățile de rutină ale unei expediții. Încă o dată , viața ei cunoștea o turnură. Contrar ideilor ei, cum că fusese victima unor minciuni, a trădării, era de fapt o femeie căsătorită. Era prea mult de suportat dintr-o dată.

Își ridică privirea spre înaltul cerului. Părea că fâșiile de nori alcătuiau un avertisment, pe care ea, însă, nu-l putea recepționa. Era mult mai absorbită de nuanțele rozalii-roșietice ale orizontului. Dealurile din depărtare arătau parcă pictate în culori vii. Iar foile corturilor se plecau sub greutatea picurilor de rouă care străluceau în lumina răsăritului.

Plimbându-se pe marginea prăpastiei, își aruncă privirea în jos pe coastă, și îngheță dintr-o dată. Acolo, jos, îl zări pe Allan, apropiindu-se.

"Soțul meu", șopti ea pentru sine. Cuvintele păreau rostite

într-o altă limbă, dar vibrau înlăuntrul ei.

El mergea cu capul plecat, cufundat în propriile gânduri, pășind agale.

Din instinct, ea vru să se ferească din calea lui, pentru a evita coliziunea, dar ceva o împiedică să se miște. Chiar în acea clipă, el se uită în sus. Pentru o secundă, și el păru a ezita.

Pe Beth o cuprinse emoția. Dacă ar fi bătut în retragere acum, tot l-ar fi înfruntat a doua sau a treia zi. Cel puțin acum, dimineața, erau singuri, feriți de ochii curioșilor. Astfel că nu se clinti din loc. Se aștepta ca el să treacă pe alături fără a o băga în seamă. Putea s-o salute doar; sau s-o ignore. Tensiunea creștea.

Allan se opri la oarecare distanță.

– Te-ai trezit devreme. N-ai putut să dormi?

Beth răsuflă ușurată; nu plănuia nicio scenă neplăcută.

– Nici nu mă așteptam. Ziua de ieri a fost…Mi s-a părut că noaptea a trecut foarte repede. Nu-i așa că e o dimineață superbă? schimbă ea subiectul.

– De obicei așa sunt pe-aici, remarcă el, concentrat. Ai făcut niște poze bune ?

– Niciodată nu sunt suficient de bune. Câteodată mi se pare că e cea mai plăcută, dar și cea mai solicitantă slujbă din lume.

Îl privi, dar trăsăturile lui nu trădau nicio urmă de sarcasm. Își puse aparatul la picioare.

Amândoi respirau aerul curat al dimineții, cercetând orizontul, recepționând mișcările naturii, mișcări care n-aveau nicio legătură cu subiectul discuției lor.

– Ai fost departe? zise ea.

– Până-n iad și-napoi, o fixă el rece.

– Mă…refeream, acum, tresări ea, încercând să nu devieze discuția.

– Acum? Am făcut câțiva kilometri.

Beth se miră. Înseamnă că era treaz de mai bine de o oră.

– N-ai putut dormi? întrebă ea retoric.

Pentru o clipă, crezu că Allan n-are să-i răspundă. Continua să scaneze linia orizontului cu ochii mijiți. Beth urmări acel chip pe care-l cunoștea atât de bine, dar care-i era totuși atât de străin. Era căsătorită cu el de doi ani, și trăiseră împreună doar două săptămâni.

Când el se întoarse spre ea, ceva se schimbase în privirea lui. Mânia lui renăscuse. Ea se dădu înapoi, împiedicându-se de aparat. Brațul lui se repezi înainte, prinzând-o de rană. Beth suspină, retrăgându-se.

Degetele lui se înfipseră în umerii ei.

– De ce te grăbești să pleci? În sfârșit, după atâta timp, purtăm și noi o conversație civilizată, și tu te grăbești să fugi. De ce, Beth?

O trase spre el, dar ea încercă să-i reziste, împingându-se în pieptul lui. Îi simți bătăile puternice ale inimii. Și ale ei se întețiră.

– Allan, te rog, nu.

Încerca să-și păstreze calmul vocii, ținând capul plecat, evitând a-l privi direct în față.

El își strecură o mână pe talia ei, și o trase spre el. Impactul cu trupul pe care-l adorase odată veni ca un șoc pentru Beth. Allan îi ridică bărbia, forțând-o să-l privească în ochi.

– Nu, ce? Noaptea trecută nu mi s-a părut că te împotriveai prea

tare.

– Noaptea trecută? Dar nici…

Apoi își aminti de scena cu Rob.

– Ești gelos? îl înfruntă ea, fericită că-i putea răspunde cu aceeași monedă.

– Pe un băiat care încearcă să facă treaba unui bărbat? râse el.

Beth încercă să-i ignore atitudinea. O căldură izvora dinlăuntrul ei. Era tentată să înceteze a se mai zbate și să uite tot ce s-a întâmplat. De ce să nu se adăpostească la pieptul lui, așa cum făcea altădată? De ce să nu se rezeme de acel trup puternic, după doi ani de zile trăiți în singurătate? De ce să nu se liniștească în brațele lui? În ale cui, dacă nu într-ale lui? Oare nu el o transformase, răbdător și delicat, dintr-o fetiță lipsită de experiență într-o femeie împlinită?

Îi simțea tresăririle și respirația caldă în obrazul ei. Degetele lui îi dezmierdau gâtul. Beth se cutremură sub atingerea lui. "Allan, soțul meu".

– Îți amintești, Beth? șopti el, aplecându-se.

Nemaiputând suporta, Beth închise ochii. Buzele lui calde îi mângâiau pielea.

– Amintește-ți, repetă el.

Și pe el îl trecu un fior. Strânsoarea lui deveni mai aprigă, apăsând-o. Buzele sale le descătușară și pe-ale ei, inundând-o cu valuri fierbinți. Ea se agăță de puloverul lui, tremurând. Sărutul lui deveni mai profund, anulându-i toate motivele de împotrivire.

Dar, dintr-o dată, ea se trase înapoi.

– Nu…

Allan o privi pe cea care stătea neajutorată în brațele lui, cu

obrajii aprinși la fel ca buzele moi și rozalii din cauza sărutului. Vulnerabilitatea ei era ucigătoare. Ar fi vrut s-o sfâșie, s-o…Se lupta cu propria-i dorință. Plănuise să trezească și în ea aceeași dorință, s-o folosească spre propria-i satisfacție, să-și vindece rănile. Dar planul care i se păruse atât de simplu, dăduse greș; nu putea rămâne indiferent. O iubise ca pe nimeni altcineva. Ea îi cucerise inima și întreg trupul. Pentru ca apoi să-l părăsească fără nicio explicație. Sub impactul cu propriile sentimente, amestec de dorință și ură, Allan o eliberă, înfundându-și mâinile în buzunare.

Amețită încă de senzațiile pe care el le dezgropase, Beth se repezi spre el.

Însă Allan își șterse buzele cu podul palmei, cu o mișcare lentă, deliberată.

– Naiba să te ia! rosti el și se răsuci pe călcâie, întreptându-se spre cortul pe care-l împărțea cu Rob.

Beth îi întoarse spatele. Îi era greață. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi pline de ciudă, de rușine, și de încă ceva nedefinit.

– Nesimțitul, nesimțitul.

În liniștea dimineții, o auzi pe Gaynor căscând și întinzându-se. Eugene tușea. Cu toții începeau să se trezească. Beth coborî la râu și-și spălă fața în apa rece.

La ora nouă, se aflau din nou pe șosea. Micul dejun trecu la repezeală, mult mai pe fugă decât în ziua precedentă. Fiecare era nerăbdător să afle ce le rezerva călătoria, astfel că pregătirile de plecare nu întârziară.

În timp ce Gaynor o ajuta pe Hofi să strângă bucătăria, Beth împacheta bagajele fetei, dar și pe ale ei, în același timp. Când Rob

se oferi s-o ajute, căci el terminase, îl refuză.

– Cred că Allan are o sarcină pentru tine, zâmbi ea, ca să atenueze din refuzul brusc.

Nu dorea să-i ofere acestuia din urmă motive de reproș. Și în orice caz, n-avea de gând să-l implice pe Rob într-o situație cu care el nu avea nimic a face.

– Așa e, zise el începând să demonteze cortul.

– Te-a trimis să mă ajuți?

– De ce te miri? Gaynor o ajută pe Hofi, deci nu e cu tine. Oricât de mult o ador, nu sunt atât de orb încât să nu observ că e atât de dezordonată încât îți dă de două ori mai mult de lucru. Și nici n-are experiență cu camparea, deci cel mult te poate încurca. I-am spus lui Allan, iar el mi-a sugerat să te ajut.

– Mă descurc, în caz că aveai altă treabă. Chiar nu mă supăr.

Spunea adevărul. Ar fi preferat să lucreze singură, mai ales în acea dimineață. Scena de mai devreme o marcase profund.

Nu doar sărutul lui Allan, deși era ultimul lucru la care se aștepta. Mai degrabă felul în care ea însăși reacționase, după doi ani de abstinență, doi ani în care încercase să-și reconstruiască viața distrusă; reacționase ca și cum nimic nu mai conta în afară de persoana lui, și nu-și putea ierta acest lucru.

– Indiferent că-ți place sau nu, domnul m-a trimis aici și n-am de gând să ripostez. Nu e în toane prea bune în dimineața asta. L-a repezit chiar și pe Gunnar.

– Pentru?

– Cine știe? Cred că Gunnar s-a interesat cum ți-e brațul. Chiar, cum e?

Beth își aminti că Allan o prinse exact de rană. Din cauza puloverului gros, nu se vedea nimic, dar el se arătase destul de îngrijorat imediat după ce făcuse acea mișcare greșită. Dar nici nu-și ceruse scuze. Poate gândea că și-o merită. La urma urmei, era doar vina ei.

– E bine. Mai doare puțin, dar era de așteptat.

Împreună, strânseră cortul și-l împachetară.

– Știai că mama lui Gaynor încearcă să mă îndepărteze pe mine și să i-l bage pe Allan pe gât fetei?

– Poftim?

Oare Gaynor nu-i spusese mamei ei despre intențiile lui Rob? Sau Lucille ignora dorințele fetei, considerând că doar ea are dreptate ?

– Să știi ca în spatele drăgălășeniei pe care o afișează, stă ascunsă o adevărată scorpie.

– Nu te îngrijora, îl liniști Beth. Cred că Lucille trece printr-un șoc. Nu degeaba Gaynor e fiica ei. Poate ea să viseze în continuare, dar cred că Gaynor are alte planuri, dacă cineva, care nu e prea departe, ar avea mai multă încredere în el.

– Ți-a vorbit de mine? se lumină Rob la față.

– Cred că a vorbit puțin și despre tine…

– Și am vreo șansă? zise el, luând cortul într-o mână, și valiza ei într-alta. Să știi că dacă nu eram promis alteia, te luam pe tine, Beth.

– Nu mă amenința, zâmbi ea.

Împreună se deplasară spre mașină. În câteva minute, totul era încărcat. Apoi, când Allan coborî de pe mașină, Rob îndrăzni să-l întrebe dacă se supără ca el și cu Beth să facă schimb de locuri.

Încă de la incidentul din acea dimineață, Beth îl evitase pe Allan. Dorința lui Rob îi strica toate planurile; la fel și pe ale lui Allan, care reacționă imediat. O sfredeli pe Beth cu privirea. Ea se aștepta la un refuz și se pregătea să iasă cu fruntea ridicată din acea scenă.

– Ai ceva împotrivă? o întrebă el.

Surprinsă de întrebare, ea nu-și găsi pe moment răspunsul. Dar cum ar fi putut să refuze, știind ce serviciu îi făcea lui Rob? Lucille, în schimb, nu se arătă prea mulțumită.

– Nu, zise Beth, făcându-i cu ochiul lui Rob, care deschise ușa pentru Gaynor.

– Bun, atunci, haideți să pornim.

Cel puțin, își zicea Beth, nu va mai trebui să-i evite privirea în oglinda retrovizoare.

Părăsiră zona deluroasă și trecură într-una nisipoasă, cu dune acoperite de pietriș închis la culoare. Beth se uita pe geam, încercând să se concentreze la peisaj pentru a-l evita pe cel de lângă ea.

Allan își dăduse jos geaca, suflecându-și mânecile până la cot, dezvelindu-și brațele puternice, bronzate.

Trecură pe o potecă pietruită. Mașina se zgâlțâia din ce în ce mai tare la contactul cu pietrele dure. La un moment dat, Allan încercă să meargă pe alături, pentru a mai atenua din disconfort, dar mașina începu să nu-l mai asculte. După aproape două ore, toți pasagerii se plângeau de dureri de spate. Apoi, trecură într-o zonă vulcanică. Allan îl urma pe Gunnar printre platourile stâncoase. Acesta din urmă anunță că Eugene dorea niște poze cu zona. Allan opri. Până să iasă din mașină, el îi aduse haina.

– O să ai nevoie de ea.

Avea dreptate. Sufla un vânticel tăios, care pătrundea prin orice material.

– Mulțumesc.

Încă un gest suspect din partea lui. Beth se întreba care avea să fie următoarea mișcare. Avea să mai facă încă o dată pe omul amabil, înainte de a ataca din nou ?

– De ce e atât de frig? se plânse Gaynor.

– Din cauza ghețarului, explică Rob.

– Dar mai avem câteva zile până să ajungem acolo.

– Pe Vatnajokull e mai multă gheața decât în întreaga Europă, răspunse Allan.

Beth simți o ușoară îngrijorare în vocea lui. Însă încercă să-și vadă de treabă. Alese câteva peisaje pe care le considera mai speciale. Se întinse pe burtă pentru a surprinde aburii lavei ce emanau printre crăpăturile stâncilor. Eugene se repezi spre ea, chiar când voia să se ridice.

– Ești sigură că ai făcut totul? Nu te grăbi. Hai să mai facem câteva.

Beth observă încruntarea lui Allan. Era clar că întârziau destul de mult. Nu dorea să dea naștere la discuții, mai ales că făcuse toate pozele necesare.

– Cred că ajung, Eugene. Și sunt bune. O să mai dăm și de alte formațiuni vulcanice.

Imperceptibil pentru ceilalți, Allan o felicită printr-un gest subtil.

– Dacă nu ne limităm, s-ar putea să rămân fără film înainte de a ajunge la ghețar. Nu-mi scapă nimic, îți promit. Cred că Allan vrea să

plecăm. Vremea nu prea ține cu noi, iar locul acesta nu e foarte primitor.

– Ai dreptate, acceptă el.

Rob și Gaynor, veseli și îmbujorați, se grăbiră și ei spre locurile lor, urmați de Allan. Porniră din nou.

Un timp, își urmară drumul de-a lungul câmpului vulcanic. Același disconfort din cauza potecii impracticabile. Mașina ocolea ficare stâncă sau bloc de lavă uscată, fiind nevoie de foarte multe manevre. Beth se ținea strâns de scaun pentru a nu fi aruncată într-o parte sau alta. Își dăduse drumul la centură pentru că nu mai suporta strânsoarea. Capul începuse să-i vâjâie îngrozitor din cauza hurducăielilor.

– Te simți bine? se interesă Gaynor.

Beth aruncă o privire spre profilul grav al șoferului. Se simțea mai rău ca niciodată, dar nu îndrăzni să spună. Incidentul din tabără o marcase. Probabil că reacția fusese una tipică, având în vedere că-l revedea pe Allan după atâta vreme și descoperea că încă mai e căsătorită cu el.

– Dar tu?

Brusc, el schimbă viteza, balansându-i pe toți într-o curbă, pe lângă o stâncă. Gaynor se strâmbă.

– Ce e? întrebă el, uitându-se în oglindă.

– Nu mă simt prea bine.

– Încă puțin. Ieșim imediat în zona deșertică. Dă-te cu puțină apă de colonie de la bunica, îi sugeră el.

– Cum de nu m-am gândit la asta? sări Rob, ținând-o pe după umeri pe Gaynor, ajutând-o să caute în geantă.

Mirosul de parfum se răspândi în aer Beth simți că i se contractă stomacul. Îl prinse pe Allan de braț.

– Oprește! Acum!

El apăsă brusc pe frână. Înainte chiar ca mașina să se oprească, Beth se ascunse după niște stânci din apropiere. Starea ei era mai jalnică decât s-ar fi așteptat. Îl revăzu pe Allan ștergându-și gura după ce o sărutase. Știa că o va mustra.

– Beth? o auzi pe Gaynor.

– Sunt bine. Vin imediat.

Inspiră adânc de câteva ori. Nu putea rămâne acolo. Cu siguranță, el era deja furios pentru întârziere, și o va face să plătească

Cineva îi puse o cârpă umedă pe ceafă și o cană cu apă rece în mână.

– Mulțumesc, Gay… dar dădu cu ochii de chipul împietrit al lui Allan.

Simți că o iau din nou fiorii; fiecare fibră a corpului ei se încordă în așteptarea furtunii ce avea să se abată asupra ei.

Allan se ghemui și-i duse cana la buze. N-o scăpă din ochi cât timp luă câteva înghițituri. Apa o mai calmă, și-i clăti gâtlejul uscat. Apoi, el îi puse în palme cârpa umedă.

– Ștege-te pe față.

Beth îl ascultă. Simțea că-și recapătă puterile, puțin câte puțin.

– Sunt mai bine acum, zise ea într-un final. Haide, putem pleca oricând vrei. Niciodată…Nu știu de ce…Nu mi-a mai fost rău pe mașină până acum. Mă simt ridicol.

– Nu e nevoie, o liniști el. La fel sunt și Hofi cu Gaynor. Oricum,

la tine nu cred că e vorba de rău de mașină.

Ea ridică privirea, întrebătoare.

– Ai trecut prin câteva șocuri în ultimele zile.

Rostea cuvintele fără grabă, inexpresiv, dar ochii lui sormoneau parcă în sufletului ei. Oare de ce ? se gândea Beth.

– Dacă ești sigură că te simți mai bine, se ridică el în picioare, du-te până la Hofi. A întrebat de tine.

– Da, sigur că da.

Allan deja pășea spre mașină, iar Beth rămase și-l urmări. De ce venise tocmai el? De ce nu trimisese pe unul dintre ceilalți pasageri?

Se întoarse și ea. Rob umbla în sus și-n jos după Gaynor, și ea foarte palidă. Lucille era vădit nemulțumită de situație.

– Hofi? o întrebă Beth pe femeie.

Aceasta îi arăta un loc între stânci, unde Beth o găsi pe prietena ei chircită.

– E în regulă. Eu sunt, anunță ea.

– Ah, Beth, nu credeam că vom ajunge astfel.

– Acum vreau să-mi spui adevărul, o opri Beth. Ce s-a întâmplat? Nu ești în apele tale de când am apărut eu. Nu te mai poți preface. Gunnar începe să se îngrijoreze; și eu la fel.

– Nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea surâzând. Cred că sunt însărcinată.

– Hofi, mă bucur așa de mult pentru tine, sări Beth fericită, strângând-o de mână.

Apoi, amintirile năvăliră din nou. Odată, se gândise și ea la copii. Nu și-i dorise pe loc. Nu dorea să-l împartă pe Allan cu nimeni, nici chiar cu rodul iubirii lor. Din cauza temerilor ei, a planurilor de

carieră, a amânărilor, trecuse prin doi ani tumultuoși, de singurătate, ani în care munca nu reușise să umple golul din sufletul ei.

Probabil că toate aceste gânduri i se citeau pe față, căci Hofi o consolă imediat.

– Beth… însă mâna celeilalte o opri.

– Haide, încercă ea să pară veselă, mai bine ne întoarcem. Rob face niște ceai. Sunt sigură că te vei simți mai bine.

– Voi, englezii, credeți că toate răspunsurile se află într-o cană cu ceai, o ironiză femeia.

– Poate nu chiar toate, dar câteodată să știi că-ți dă idei.

– Beth, te rog să nu-i spui lui Gunnar despre copil.

– Bineînțeles că nu, acceptă Beth, cu toate că era surprinsă. Tu trebuie să-i spui.

– Încă nu. Cel puțin, până nu ajungem înapoi.

– Nu poți aștepta chiar atât de mult, se încruntă Beth. Dacă ți se face din nou rău? Gunnar deja își face griji. Dacă nu-i spui, îl aduci în pragul nebuniei.

– Te rog…Nu-i spune. O să-i spun eu la momentul potrivit, atunci când am să fiu sigură…

Se opri tremurând, iar Beth înțelese imediat.

– Ți-e teamă de o altă dezamăgire?

– Altădată nu era așa, plecă ea ochii; n-am avut niciodată.. și-și frecă pântecul.

– Bine, dar te rog să-i spui. Nu te feri de el. Te iubește și o să-și dorească să împartă cu tine totul – fie că sunt clipe fericite sau triste.

– Dar nu mă trădezi, nu? insistă Hofi.

– Nu.

Allan verifica pneurile mașinii, în timp ce ceilalți erau adunați în jurul micii bucătării. Gaynor, complet refăcută, împărțea mâncare și ceai. Observându-le, făcu o glumă pe seama răului de mașină – era pentru prima oară când se confrunta cu așa ceva.

Gunnar își îmbrățișă drăgăstos soția și o sărută de câteva ori, fericit că o vede sănătoasă. Imaginea lor era pentru Beth încă o dovadă a pierderii suferite; îl căută din priviri pe Allan. Fără ca ea să-și dea seama, el se alăturase grupului. Lucille se apropiase de el pe furiș, iar acum îl ținea de vorbă.

Allan o asculta aplecat, însă nu o privea pe bătrână, ci pe Beth. Ochii lui scăpărau; se putea citi în ei un amestec de ură și de dorință neîmplinită, care o secătuia pe Beth de orice putere.

Învăluită de privirea lui, Beth tresări speriată când Gaynor o strigă la un moment dat.

– Vrei ceva? Allan a spuss că e mai bine să mâncăm acum, ca să nu ne mai oprim mai încolo. Am făcut niște sandvișuri.

Rob încercă s-o prindă pe fată de talie, dar aceasta îl respinse chicotind, deși se vedea clar că nu reacționase serios.

– Cred că puteți lua o pauză, zise Beth. Mă ocup de prânzul meu.

– Ce amabilă ești, râse Gaynor.

– Iar eu sunt de acord cu ea, întări Rob, primind-o pe fată în brațele lui.

Eugene observă că cei doi tineri se îndepărtează și ceru explicații.

– Mergem să vedem șanțurile de lavă, răspunse Rob. Veniți ?

– Nu, le-am văzut deja.

Se întoarse la grup, înfruntând căutăturile iritate ale soției sale, care nu-l mai slăbea cu observațile ei.

Beth își turnă niște ceai ; se sprijini de masă, ținând cana în ambele mâini. Nu voia să mănânce, deși știa că ar trebui să ia ceva în gură. Allan intră și el în bucătărie, întunecând spațiul cu statura lui. Acum, locul i se părea lui Beth claustrofobic, așa că se retrase într-un colț.

Ignorând-o, Allan își turnă cafea și se servi cu un sandviș. Beth începea să fiarbă de furie. De ce nu spunea nimic? Chiar avea de gând s-o ignore? Ca și cum ea nu s-ar fi aflat acolo?

Auzind-o parcă, se întoarse spre ea, sprijinit de masă.

– Spune-mi ce s-a întâmplat cu Hofi.

Preocuparea lui venea ca un balsam peste grijile lui Beth, deși nu-i înțelegea atitudinea. Probabil că citise pe figura prietenei ei problemele cu care se confrunta.

– Îmi sunt prieteni apropiați, și vreau să știu adevărul.

Beth frământa cana în palme, neștiind ce să răspundă. Își dăduse cuvântul de onoare în fața lui Hofi.

– Hofi e prietena mea cea mai bună…

– Și te-a rugat să nu spui nimănui, ghici el.

Beth încuviință, ușurată.

– Uite ce e, fiind conducător de grup, am responsabilitatea tuturor.

– Știu, îl privi ea în ochi. Nu s-a întâmplat nimic. Adică, nu e bolnavă sau…E doar…

– E însărcinată? se lumină Allan.

– Și îngrozită că dacă-i spune lui Gunnar înainte ca vestea să fie confirmată de doctor, o să-l piardă. Știu că sună ridicol, dar e foarte vulnerabilă din punct de vedere emoțional. I-am promis că n-o să-i dezvălui nimic lui Gunnar.

Faptul că-i vorbea lui Allan despre problema lui Hofi o făcea să uite toate animozitățile dintre ei, precum și teama pe care i-o inspira.

– Își doresc un copil de atâta vreme. În ultimii ani au avut mai multe alarme false. Tocmai de aceea se teme și mai mult, acum că într-adevăr poate reuși. E singura ei metodă de a nu trece printr-o altă dezamăgire.

– Și vrea să continue sarcina normal?

– Da. Dar nu văd cum o să reușească.

– Nici n-are cum, zise el ferm. Nici nu discutăm. O să aranjez să fie spitalizată când ajungem la Herdubreidarlindar. Gaynor poate prelua sarcinile ei de la bucătărie; îi dăm astfel șansa de a se face utilă, să-și pună în valoare calitățile.

Beth îi întoarse spatele, încercând să-și ascundă impulsul de gelozie ce o încerca și care i se părea ridicol. Gaynor era frumoasă, amuzantă, iar acum că Rob o adora, Allan admitea și el că o găsește atractivă, ceea ce-i făcea viața un chin.

– Bineînțeles; nu trebuie să prejudiciem expediția.

Allan trânti cana și sandvișul pe masă și o prinse pe Beth de umeri, forțând-o să-l înfrunte.

– La naiba cu expediția. Hofi deja a riscat prea mult. E și copilul lui Gunnar. Are dreptul să știe ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu. Crezi că mie… ? Dacă am fi avut…

O eliberă, oprindu-se în ușă, cu capul plecat.

– Spune-i lui Hofi că eu te-am silit să-ți încalci promisiunea. Dă vina pe mine, și dispăru.

Beth își frecă locul unde încă mai simțea strânsoarea lui.

"Dacă am fi avut…"

Ca într-o revelație, abia acum își dădea seama cât de mult suferise și el. N-o mai încercau sentimente de furie sau de mândrie, ci o nesfârșită senzație de vid interior, irecuperabil. Clipi de câteva ori pentru a alunga lacrimile.

– Allan, șopti ea, oare ai să poți vreodată să mă ierți?

Când ieși, îi găsi pe cei trei prieteni discutând. Allan părea foarte serios, Hofi indecisă, iar Gunnar confuz. La un moment dat, Hofi șopti ceva la urechea lui Gunnar. Figura acestuia se schimbă, de la incertitudine la exaltare. Strigă de fericire, și o cuprinse pe Hofi în brațe, rotind-o în aer ca pe-un fulg, sărutând-o continuu.

– Un copil, strigă el!

Toți ceilalți alergară să afle ce s-a întâmplat.

– O să am un copil!

Capitolul 7

Trecuse de ora amiezii când se puseră din nou în mișcare, intrând în ținutul nisipos. Deasupra lor se așternuse o perdea grea de nori; din ce în ce mai mulți se adunau pe cer, amenințători, antrenați de vântul puternic. Mașinile mergeu contra rafalelor reci, tăind aerul cu furie.

– E cam sălbatic pe-aici, observă Gaynor.

Niciun semn de viață; nu se vedeau nici păsări, nici plante, nici măcar vreun firicel de iarbă.

Beth se juca nervoasă cu aparatul din poală, încercând să se autoîncurajeze. Combinația dintre cerul plumburiu și ținutul acela uscat i se părea complet neprimitoare și dezolantă. Chiar și lumina pălise.

Din când în când, ochii îi alunecau spre profilul încordat al lui Allan. Trebuia să vorbească. De data asta, ea va fi cea care va deschide discuția și-i va da explicații. Îndată ce va afla despre tatăl ei, va înțelege de ce a…fugit. Cât de lașă fusese! Vorbea despre

dragoste, ca și cum doar ea ar fi fost implicată. Se întoarse repede la priveliștea de afară și-l prinse instinctiv pe Allan de braț.

– Ce e aia? se alarmă ea, arătând un vârtej întunecat care se lăsa din înaltul cerului.

Alan se uită și el pe geam, înjură, și apăsă pe frână. Apoi, îi rugă pe pasageri să-și pună centurile de siguranță.

– O furtună de nisip.

Îl anunță pe Gunnar prin stație. Acesta din urmă nu oprise, ci continua să traverseze deșertul. Beth sări afară din mașină.

Vântul îi răvăși părul ; ea își micșoră ochii atacați de mii de particule de nisip. O pișcau de pielea feței și a mâinilor. Reuși să prindă câteva instantanee, cu toate că perdeaua de nisip amenința asupra lor din ce în ce mai jos. Pe jumătate întoarsă, prinse Land Roverul lui Gunnar la câțiva metri mai încolo, chiar în momentul în care un fulger străpungea orizontul, luminând totul în jurul lor.

– Beth! Întoarce-te! ordonă Allan.

– Vin, și mai făcu încă o poză, după care intră repede înapoi.

Ziua se făcu noapte; totul vâjâia; particulele de nisip se izbeau încontinuu de metalul caroseriei și de sticla geamurilor.

Gaynor scâncea, panicată, iar Rob o liniștea. Beth și-i închipuia strânși unul în brațele celuilalt, iar invidia o măcina adânc.

Ținând aparatul într-o mână, Beth se prinse cu cealaltă de scaun. Vântul începea să zgâlțâie mașina, ca și cum ar fi încercat s-o ridice de la sol.

Era conștientă de ceea ce se întâmpla, dar pe măsură ce șuieratul se întețea și aerul devenea irespirabil din cauza nisipului, simțea că cedează nervos. Întunericul punea stăpânire pe întreaga zonă.

Simți cum Allan se foiește. Închidea ventilația.

– Verifică geamul; să fie bine închis.

Gura și nasul îi erau pline de nisip. Îi era greu să respire. Încercă să înghită, dar nu reuși din cauza uscăciunii. Nu vedea chipul celui de alături. Vântul, incredibil de puternic, începea să-i înghită.

– Beth, îi aminti el, fereastra.

Beth lăsă aparatul din mână și se prinse de mânerul ușii. Mașina scrâșni din toate încheieturile, lovită din toate părțile de vijelie. Beth luă o gură de aer și tuși.

Allan se lungi până la ușa ei, trăgând de ea. Șuieratul se mai domoli puțin. Apoi, el vru să se retragă pe scaunul lui. Cu o mișcare involuntară, Beth se agăță de el, aproape inconștientă; simțea nevoia unei ființe umane lângă ea.

Pentru o clipă, el nu reacționă, apoi degetele lui începură a-i masa încheieturile, liniștitor.

Teama începea s-o părăsească. Allan își strecură un braț pe spătarul scaunului și se apropie de ea. Beth oftă.

Gura lui îi atingea urechea.

– Ar trebui să primești un premiu dacă-ți ies pozele, rosti el destul de tare ca să acopere zgomotul de-afară.

– Dacă… ai spus bine.

Glasul ei era înecat, îngrozit de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi răsturnat cu tot cu mașină.

– Cred că aparatul e plin de nisip. Dar a meritat. Nici n-am avut timp să gândesc. Era pus pe declanșare automată, râse ea.

Îi simțea atingerea caldă și puternică. Îi conferea siguranță. Întreg trupul lui emana căldură. Din spate se auzeau fâșâieli și

murmure. Încercă să le ignore semnificația, însă își aducea aminte de primul ei sărut cu Allan, iar trecutul o bântuia din nou cu dorințe ce nu mai puteau fi împlinite. Revelația propriilor sentimente căzu asupra ei precum fulgerul ce străpungea întunericul cerului. Încă îl iubea.

Buzele lui moi îi mângâiau obrazul ; mișcarea lor era una provocatoare, ca și cum ar fi acționat împotriva voinței lui.

Inima lui Beth începu s-o ia la goană, iar accelerația ei înlocui orice alt zgomot înconjurător. Se trase mai aproape de el. Îl simțea lipit de ea; își lăsă capul în brațele lui, iar Allan își lipi obrazul de al ei. Trăia o clipă de pace interioară cu tot tumultul de-afară.

Gura lui o surprinse pe a ei, o atingere incredibil de delicată. Apoi, Allan îi luă fața între palme, dezmierdându-i pielea gâtului.

Beth începu să tremure. Uitase forța miraculoasă a atingerilor sale. Ceea ce simțea acum era o senzație nouă, deși atât de familiară.

Gura ei se deschise precum o floare, dăruindu-se buzelor lui. Își răsfiră degetele prin părul lui, recunoscându-i particularitățile. Allan îi îndepărtă geaca pentru a-și plimba degetele pe formele trupului ei. Incapabilă să se mai sustragă senzațiilor reprimate atât de mult timp, Beth se arcui în brațele lui. O mână o trase și mai aproape de el, prinzând-o de talie.

Dintr-o dată, aparatul de fotografiat devenise o barieră. Cei doi se opriră încercând să-l îndepărteze, respirând rapid. Chiar când Allan prinse cureaua aparatului, ridicându-l, întunericul începea să se destrame.

Pentru o clipă, niciunul nu făcu vreo mișcare. În vălul nopții, ochii lui aveau o lucire sălbatică, înfometată, care o săgetă pe Beth

precum un pumnal. Apoi, reluându-și poziția inițială, Allan dădu drumul curelei.

Amândoi plecară ochii. Obrajii ei ardeau; începu să se scuture de nisipul din păr și de pe haine. Apoi trecu la lentile. Era perfect conștientă de bărbatul de alături și de flacăra ce renăscuse.

La fel de repede precum se iscase, furtuna se calmă. Prin valurile de nisip lăsate pe geamuri începea să se întrevadă lumina zilei.

Rob și Gaynor slăbiră îmbrățișarea în care erau încleștați, foșnind din nou, și chicotind.

– Hei, râse fata, asta chiar a fost bună!

– Fiecare cu ce poate, o ironiză Rob.

– Mă refeream la furtună, îl înghionti ea.

– Normal, la ce altceva? Am aranjat o furtună de nisip special pentru tine. Furtunile de nisip sunt specialitatea noastră. Nu-i așa, Beth?

– Nu mă include și pe mine în asta, râse ea peste umăr. Eu nu iau parte la deciziile majore. Îmi aduc și eu contribuția ca simplu participant.

Allan se asigură că totul e în regulă în mașina cealaltă. Apoi, cu o cârpă moale, îndepărtă nisipul de pe parbriz și-și văzură de drum.

Beth privea afară, pierdută. Nu era de fapt atentă. Poate că ea îl iubea pe Allan, dar el? Chiar dacă erau din când în când aruncați unul în brațele celuilalt, atitudinea lui față de ea nu se schimbase deloc.

Dar nici nu era de mirare! Ea îi înșelase încrederea o dată. Umbrele trecutului se dovediseră mai puternice decât dragostea ce i-o purta. N-ar fi putut să-l învinuiască pentru că încerca să se țină la

distanță. Deci, trebuia să găsească o metodă de a-i recâștiga încrederea și de a-i dovedi că merită dragostea lui.

Dar avea oare curajul să facă o asemenea mișcare? Abia ieri, el își șterse buzele de urma sărutului ei, ca și cum acesta l-ar fi contaminat cu ceva. Și o blestemase pe față. Iar acum, cu câteva momente în urmă, îi arătase o cu totul altă latură a sa. În cele câteva clipe trecătoare, toată suferința și durerea trecutului dispăruseră în nevoia pe care o simțeau unul pentru celălalt.

Însă când nu mai erau împreună, el se distanța, și-i părea lui Beth că se retrage undeva unde ea nu-l putea ajunge.

Se temea. Se afla pe marginea prăpastiei și nimic n-o putea opri să facă următorul pas. Și nici ea nu era conștientă de ceea ce vrea să facă.

Land Roverul frână brusc, trezind-o la realitate. Allan coborâse în fugă. Lăsase portiera deschisă, iar vântul începea să aducă din nou nisip înăuntru. Înaintea lor se deschideau malurile unui râu învolburat.

Luând aparatul, Beth sări și ea din mașină. Rob și Gaynor o urmară.

Gunnar deschisese trapa. Eugene se interesa dacă este totul în ordine. Hofi îi dădu soțului ei o folie de plastic și banda adezivă.

– Trebuie să izolăm motorul, explică Hofi, ca să trecem râul. Să sperăm că nu se strică nimic.

Allan scoase din portbagaj o pereche de cizme de cauciuc și o frânghie, întorcându-se la mașina lui Gunnar. Apa îi ajungea până la pulpe. Cei doi bărbați începură să lege frânghia de bara de metal a primei mașini.

– De ce fac asta? se interesă Gaynor.

– O să tragă Land Roverul prin apă, răspunse Rob.

– Serios?

– Da; o să-l vezi imediat cum prinde funia cu dinții și trage.

Hofi și Beth schimbară priviri amuzate, în timp ce Gaynor aștepta cu sufletul la gură ca Allan să facă următoarea mișcare. Rob nu se mai putu abține și izbucni în râs, iar fata, realizând că o tachinează, începu să-i tragă palme ușoare.

– Mă tot duci de nas, iar eu pic de fraieră!

El o îmbrățișă, și-i sărută nasul.

– Trebuie să găsesc o cale să-ți curm apucăturile violente.

– A, da? Tu și îngrijitorii de vaci din Dallas.

Gaynor părea mai fericită ca niciodată, iar părul lăsat în bătaia vântului și chipul nemachiat o arătau mai frumoasă ca oricând. Beth reuși să-i surpindă pe cei doi într-o ipostază foarte romantică. Lucille interveni imediat, cu un zâmbet fals pe chip.

– Gaynor, draga mea, mai bine am ajuta și noi în loc să pierdem vremea. Sunt sigură că e ceva de făcut. Nu-i așa, Hofi?

Amândouă prietenele încercau să se abțină.

– Da, cred că da. Allan testează apele deocamdată. Dar ar fi o idee bună să golim mașinile. La scaunele din spate o să găsiți niște folii de plastic. Vă rog să puneți tot ce aveți în ele. Apoi, o să le legăm pe capote.

Lucille făcu un semn că a înțeles, iar Hofi se întoarse spre fiica ei.

– Gaynor, vino cu mine. Trebuie să ne ocupăm de mâncare.

Și începu să-i explice ce era de făcut. Apoi, întorcându-se, constată cu stupoare că Lucille nu se clintise din loc.

– E vreo problemă ?

Lucille pufni de câteva ori, aruncând săgeți veninoase spre Rob, și încă o privire nemulțumită spre fiica ei. Apoi închise gura, întorcându-se spre ele.

– Cred că ar cam trebui să ne grăbim, anunță Hofi.

Beth se grăbi să facă o poză femeii, care mergea mândră, autoconsolându-se. Știa că Lucille încearcă să facă totul pentru fată, iar după standardele ei, Allan era mai potrivit decât Rob. Nu-i era ușor să accepte faptul că și Gaynor avea dreptul să aleagă de una singură, mai ales când alegerea nu era una dintre cele mai răsărite.

În câteva minute totul era pregătit, și toată lumea se instalase pe malul râului pentru a-l urmări pe Allan.

– De ce s-a dus așa de departe? întrebă Eugene. Acolo, râul e de două ori mai mare.

– Pentru că acolo apa nu e la fel de învolburată ca aici.

Prin obiectivul aparatului, Beth vedea apa trecând de genunchii lui Allan. La un moment dat, piciorul lui alunecă, iar el se rostogoli pe o piatră. Inima ei tresări.

– Ce face? murmură bătrânul. De ce n-o ia direct? Dacă merge așa, o să ajungă mult mai departe de locul din care a pornit.

– Curentul e foarte periculos, explică Rob. Deci, mașinile o să fie puțin târâte la vale. E mai bine s-o lege în amonte, iar noi să trecem râul în diagonală. Astfel, o să plutim odată cu curenții în loc să ne luptăm cu ei și o să ajungem exact în locul în care vrem.

Însă apele nu păreau foarte promițătoare.

– Cu puțin noroc, adăugă Rob.

– De ce-l trecem acum? Parcă Allan spunea că e mai bine să-l

trecem dimineața, când are cel mai scăzut nivel.

– Aici nu se va simți diferența, zise Gunnar. Cu siguranță, apele vin de la ghețar, iar cum în iulie și-n august gheața se mai topește, nivelul e crescut zi și noapte. Pentru Hofi, trebuie să trecem acum, o privi el pe soția lui. Dacă nu, s-ar putea să nu mai prindem legătura cu avionul de mâine.

Apoi se duse să-l ajute pe Allan.

– Bun, deci eu am să trec primul, da? zise Gunnar.

– Da, încuviință Allan. Dar, ca măsură de precauție, să nu-ți pui centura. Dacă dai peste o piatră, riști să iei apă și nu mai ai scăpare.

Cu toții îl priviră pe Gunnar cum trece cu mașina și cu bucătăria remorcată spre malul stâncos, spre locul în care apa se adâncea. Apoi, întorcând-o spre direcția curentului, se lansă între valuri. Ambele vehicule erau duse de ape cu mare ușurință, uneori chiar în direcții opuse. Cei doi bărbați aveau mult de furcă. De multe ori roțile se loveau de pietrele de pe fund, dar nimeni nu avea cum să știe ce se află dedesubt.

Beth făcu niște poze, după care lăsă aparatul, urmărindu-i încordată.

– E mai rău ca un coșmar, murmură Gaynor. Așteptarea asta mă omoară. De ce merg așa de încet?

– Ca să nu dea peste un val mare, o îmbrățișă Rob. Ar putea lua apă la motor. Tot de aceea nu trebuie să se oprească. Încă puțin și a ajuns.

Chiar în acele clipe, Land Roverul păru că începe s-o ia la vale, apoi înțepeni într-o poziție incomodă.

Gunnar coborî geamul.

– Te-ai împotmolit sau te-ai lovit ? întrebă Allan.

– Cred că la roata din față, zise celălalt încercând să pornească din nou motorul.

– Rob, ai niște cizme?

Rob făcu semn că da și se duse după ele.

– Uite cum o să fac pneumonie, strigă el și păși înainte.

– Scuze, dar trebuie să mă ajuți. N-am cum să-l scot pe Gunnar dacă nu-i tăiem cauciucul.

Beth își cufundă mâna în apă. Era rece ca gheața, aproape imposibil de stat în ea. Pentru o clipă, degetele păreau că-i iau foc, pentru ca după aceea mâna să-i amorțească aproape complet. Și-o retrase. Stătuse așa mai puțin de treizeci de secunde. Deși șosetele groase și bocancii îi salvau de la impactul cu pietrele de pe fund, bărbații nu se puteau împotrivi apelor, care în anumite locuri ajungeau peste genunchi. Chiar și cu cizme de cauciuc, tot se simțea senzația de răceală.

Gunnar încerca din răsputeri să ambaleze motorul.

– Beth! strigă Allan, fără a scăpa din ochi mașina. Vreau să preiei tu volanul de la Gunnar până pe celălalt mal.

O fulgeră cu niște ochi reci, inerți, care iscară în ea un sentiment de furie, chiar dacă totul se făcea de dragul situației. De ce nu putea și ea să reacționeze la fel? De ce atunci când îl privea, îi simțea încă gustul, căldura trupului, atingerile care-i apăsau carnea? Cu un efort suplimentar, își șterse din minte toate aceste imagini, încercând să se concentreze la solicitarea lui.

– Pierdem timpul dacă va trebui să intru și eu cu mașina ca să o scot pe asta. Dacă se oprește motorul…

Cu toate cunoștințele limitate pe care le avea despre o asemenea treabă, Beth își dădea seama că nu era nici timpul și nici locul potrivit pentru alte întrebări. Dacă pierdeau un vehicul, ar fi trebuit să abandoneze expediția, și ar fi avut probleme și cu transportul înapoi spre lumea civilizată.

– Poți s-o faci?

Ea acceptă.

– De ce nu pot eu să fac asta? scrâșni Eugene. Vreau să ajut.

– Nu cred că ai mai condus așa ceva, zise Allan.

– Nu, dar ce naiba poate fi…

– Beth a condus, îl întrerupse Allan, și nu mai e timp. Oricum, ea ea mai ușoară decât tine și vreau o greutate cât mai mică pe partea cu roata afectată.

– De unde naiba știe că ea a mai condus? se miră Eugene spre soția lui.

– Nu mă întreba pe mine. Se pare că se petrec multe lucruri de care noi nu știm.

– Bun; urcă pe spatele meu, și ține-ți picioarele sus.

Beth înghiți în sec, ținând strâns aparatul.

– Nu-l lași mai bine la mal? E cam scump și nu cred că vrei să-l înec.

– Nici nu mă gândesc, se încăpățână ea. Pentru asta am venit aici, nu uita.

– N-am uitat nimic, răspunse el liniștit.

– Oricum, simți ea nevoia să adauge ceva, dacă nu mă scapi, nu pățesc nimic.

– Bine, dar să știi că prioritatea e…

– Știu ce trebuie să fac. Gata?

Îl prinse de umeri și se cățără pe el, ținându-se strâns cât timp el traversă râul, pășind cu grijă pe fiecare piatră. Allan o strângea și el tare. Beth îi atingea părul cu obrazul. Îi adulmeca mirosul plăcut și o străbătu un fior cald prin tot trupul. La un moment dat el păși greșit și se dezechilibră ușor, dar, eliberându-și una din mâini, reuși să se mențină la suprafață.

– Ești bine? întrebă el cu un glas ciudat.

– Da, răspunse ea.

Și dintr-o dată adevărul ieșea la iveală. În ciuda situației critice, Beth n-avea nici cea mai mică teamă că ar putea s-o scape, chiar dacă deja înghețase în apă.

– Dacă ar fi fost altcineva…începu el făcând-o să tresară risipindu-i toate ideile de dinainte.

Deci, n-o rugase pentru că avea încredere în ea, ci pentru că era ultima portiță de salvare.

– Dar nu este, îl întrerupse ea. Nu-ți face griji, Allan. O să fac tot ce pot să duc mașina dincolo fără s-o distrug.

– Nu mă referam la afurisita aia de mașină, sări el; ar fi vrut să continue, dar tensiunea era atât de mare, încât Beth nu îndrăzni să-i ceară detalii.

Mașina stătea de-a latul apei, cu partea șoferului opusă sensului de curgere, astfel încât apa o ocolea. Când Gunnar deschise ușa, valurile se ridicau până aproape de caroserie. Chipul lui schiță o grimasă în momentul în care apa îi intră în cizme. Apoi, cu mișcări iuți, o trecu pe Beth de la Allan înăuntru.

Ea puse piciorul pe pedale imediat. Motorul se înecă, dar ea îl

tură de câteva ori. Picioarele îi tremurau; cu greu reușea să-și dea seama cât de mult trebuie să apese pedalele. Transpirase toată așteptând, sub presiunea timpului ce se scurgea, comenzile lui Allan. Știa că fiecare clipă îl costă foarte scump.

– Păstrează cea mai mică viteză și n-o brusca, îi aminti el înainte de a închide ușa.

Dacă motorul murea și expediția se anula, va fi doar vina ei.

– O să desfac bucătăria, apoi o să strig, iar tu va trebui să pornești, bine ?

Ea încuviință. Nu avea mult de mers. Îndată ce roțile din față atingeau malul…

– Beth, zise el prin geamul deschis, o să te descurci, draga mea; relaxează-te.

Beth se întoarse spre el, dar nu-l mai prinse. Dintr-o dată, se simți singură. Ceea ce era ridicol, își zicea. Allan, Rob și Gunnar se aflau la doar câțiva metri depărtare. Apăsă din nou pedala și se uită în oglinda din stânga, să vadă ce se întâmplă. "Draga mea", îi spusese.

Hofi se urcase în cealaltă mașină și cobora ușor spre râu.

– Gata, Beth, du-te!

Deși așteptase încordată acel semnal, tresări în clipa în care se auzi strigată. La fel se întâmplă și cu talpa care mușcă din pedală, motorul se zvârcoli puțin, dându-i emoții. "Nu muri, te rog, nu la mine", se ruga ea. Mută schimbătorul în prima viteză și se agăță de volan ca și cum acesta ar fi echivalat cu viața întreagă.

Nici n-avea timp să se întrebe cum se descurca prietena ei sau dacă bărbații nu înghețaseră de cât timp stăteau în apele reci ale

râului.

Motorul începu să prindă viață. Automobilul vibră, deși Beth încerca să mențină aceeași presiune.

– Haide, haide, scrâșni ea.

Mașina se ridică din spate. Roțile alunecară pe pietrele de la fund. Beth își mușcă buzele din cauza tensiunii ce apăsa pe umerii ei. Apoi, se mișcă. Înnebunitor de lent. Centimetru cu centimetru, începu a se târî spre mal, balansându-se deasupra bolovanilor. Mișcarea îi dădea fiori.

Beth urmărea fâșia de uscat din fața ei de parcă ar fi fost hipnotizată, dorindu-și ca aceasta să fie mai aproape. O atinse, într-un final, și răsuflă ușurată. Conduse mașina până în vârful movilei. Acolo opri și închise ochii pentru câteva secunde. O dureau toți mușchii corpului, ca și cum ar fi alergat pentru un concurs. Dar reușise. Zâmbi fericită. Sări afară, urlând de bucurie, sărind în sus. Se simțea oarecum aiurea pentru gestul ei, dar nimeni n-o remarcă.

Hofi ajunsese în apă, în fața bucătăriei. Dar se afla prea în amonte, iar cei trei bărbați se trudeau să întoarcă remorca pentru a o prinde de Land Rover. Fundul mașinii atinse o piatră mare și scrâșni agonic. Bărbații strigau din toate părțile. Land Roverul coti, întorcându-se pe sensul de curgere. Cu toții începură să tragă de remorcă; chipurile lor se contorsionară.

Până în acel moment, Eugene se mutase de pe un picior pe altul, nerăbdător și nemulțumit că fusese dat la o parte.

– Să vă dau o mână de ajutor, izbucni el dintr-o dată.

– Nu! Stai pe loc! strigară Gunnar și Allan, dar prea târziu.

Bătrânul intrase în apa înspumată, și sângele i se scurse automat

din obraji. Se prinse cu mâna de inimă.

– Dumnezeule! îl auziră, iar el se dezechilibră și se prăbuși în genunchi.

Lucille și Gaynor începură să țipe. Cu o ultimă sforțare, bărbații împinseră și reușiră să urnească cele două vehicule. Gunnar sări în locul șoferului, plasând-o pe Hofi în partea cealaltă.

Rob și Allan, se repeziră spre Eugene, prinzându-l chiar înainte ca acesta că cadă cu fața în apă. Îl traseră afară; nu mișca.

Gunnar duse mașina pe celălalt mal și amândoi săriră imediat afară.

– Beth, vino repede să mă ajuți, se agită Hofi gâfâind. Trebuie…

– Nu, Hofi. Sarcina…

– Dar Eugene…

– Eugene a trecut doar printr-un șoc, zise Gunnar sever.

– Ești sigur? De unde știi? întrebară amândouă femeile.

– Cred. Dar și dacă mă înșel, cu ce te ajută dacă vei pierde copilul? Așa că tu pregătește un sac de dormit și haine uscate pentru Eugene, apoi faci ceva cald de băut, îi ordonă soției. Beth, vii cu mine.

– Nu doar Eugene are nevoie de haine uscate, îl corectă Beth arătând spre celălalt mal.

Allan stătea aplecat asupra corpului inert al bătrânului. Lucille îngenunchease și ea lângă soțul ei. Rob o consola pe Gaynor. "Dumnezeule, doar n-a…" Însă chiar în clipa aceea Allan îi făcu semn, iar Eugene ridică brusc capul, căutând-o din priviri.

– Te gândești că Allan ar putea răci, surâse Gunnar.

– Allan își poate purta singur de grijă, răspunse ea, înroșindu-se.

– Sunt sigur de asta. La fel ca și tine. Deci, de ce nu sunteți fericiți împreună?

Dar nu-i mai lăsă timp să răspundă, luând-o cu el.

Situația trezise în ea forțe de care nu era conștientă. Îl ajută pe Gunnar să desprindă remorca. Hofi descărcă bagajele de pe capotă, iar bărbatul urcă din nou la volan, întorcându-se în râu.

Capitolul 8

Oare acele cuvinte îi scăpaseră ? Sau le spusese doar pentru a o încuraja și pentru a-și atinge scopul, adică de a trece mașina în siguranță pe celălalt mal ? "Draga mea". Îi trezea atâtea amintiri.

Beth îi urmărea pe Allan și pe Rob cum ridicau cortul. Campau într-o pădurice din apropierea râului. Ochiul se putea delecta cu verdele ierbii mărunte ce creștea împrejur, dar și cu spectacolul înserării. Izvorând de undeva de sus, un firicel de apă cădea de la o înălțime de zece metri, formând un mic lac cu apă curată și rece.

Mașinile fuseseră parcate la intrarea în pădurice. Între ele, femeile atârnaseră o sfoară pentru uscarea hainelor. Aveau să se usuce destul de repede datorită vântului. Cizmele erau o altă problemă. Cum nu aveau lemn pentru foc, nici nu le puteau usca mai repede. Rob sugerase cuptorul, dar Hofi, temându-se de efectele negative și de mirosul neplăcut, refuzase. În plus, toți bărbații, în afară de Eugene, aveau perechi de rezervă.

Beth urmărea toate acestea de undeva de pe o movilă, aflată

între mașini și corturi.

Gunnar schimbase roata distrusă. Hofi și Gaynor strângeau resturile rămase de la masă. Eugene, înfășurat în sacul de dormit, stătea sprijinit de o stâncă. Refuzase să rămână în cort sau în mașină, de teamă să nu piardă ceva.

Apa clipocea în spatele lui Beth, care juca pe degete un creion; încerca să scrie un fel de jurnnal al expediției. Ideea îi venise în timpul mesei, la sugestiile lui Rob. Greutățile întâlnite pe parcurs îi adunase pe toți împreună. Acum, chiar și Eugene glumea pe seama slăbiciunii lui. Beth realiză că incidentul îl afectase mai mult decât încerca s-o arate, nu doar fizic, dar și psihic, făcându-l să-și dea seama că nu se poate compara cu un om mai tânăr decât el. În timpul mesei, glumise vesel, alături de ceilalți. Dar acum, lăsat singur, arăta șubrezit și firav.

Pentru Beth, ideea unei cărți scrise și ilustrate de ea începea să prindă contur, ca o nouă provocare pentru cariera ei. Nu știa care va fi reacția lui Oliver. Ca impresar, el trimitea de obicei pozele unor editori, care făceau propriile comentarii asupra imaginilor.

Acum, însă, nu voia să se despartă de nicio fotografie făcută pe parcursul expediției. Și nici nu era nevoită s-o facă ; era în timpul ei liber, iar Eugene îi ceruse doar copii ale pozelor, pentru a le publica. În trecut, vânduse multe din fotografiile făcute în timpul liber. Două dintre acestea chiar câștigaseră premii, Beth reușind astfel să-și acopere costurile călătoriilor.

De data asta, era diferit. Nimeni n-ar fi putut să-și dea cu adevărat seama de frumusețea acestei țări, încă în formare, mai ales dacă n-o simțea pe propria piele. O țară a ghețarilor, a gheizerelor, a

deșerturilor nisipoase, a vulcanilor ce scuipau lavă fierbinte.

Abia acum, constata Beth cu uimire cât de atașată era de pozele ei. Apoi, ca printr-o revelație, înțelese – Allan.

El era asemenea acestui teritoriu – un bărbat al contrastelor, atât de rece și de respingător la suprafață, dar la fel de pasional și de subtil în interior. Puțini oameni erau acceptați dincolo de masca pe care el și-o formase încă din copilărie, ca măsură de protecție împotriva tatălui său autoritar. Acesta din urmă, ca mulți angajați în armată, nu fusese capabil să-și arate adevărata afecțiune față de fiul său, căci ar fi însemnat o slăbiciune din partea lui. Căsnicia părinților se destrămase când Allan avea unsprezece ani, iar la insistențele tatălui și pe cheltuiala lui, fusese trimis la o școală din străinătate, "pentru a deveni bărbat".

Cu toată împotrivirea mamei, totul se făcea spre binele lui. În plus, femeia mai avea pe cap și două fete.

Încă și acum, momentul în care Allan își declarase iubirea pentru ea îi apărea lui Beth foarte viu și pregnant. Se dovedise o clipă în care el oscilase între agonia recunoașterii și triumful eliberării de urmele trecutului.

Era pentru prima oară când vorbea despre trecut, astfel că Beth realiză pasul mare pe care-l făcuse spre inima lui, din moment ce i se confesase. De fapt, era un pas mare pentru amândoi. Allan recunoscuse că o iubește, iar căsătoria completa relația. La câteva săptămâni după aceea, pecetluiseră prin jurământ legătura lor, iar Beth descoperi fericirea supremă. Pentru ca apoi să apară fatoma trecutului, Shalana, și să distrugă tot acel univers.

Chiar și înainte de a ști adevărul, o mică flacără a speranței o

menținuse în viață. Pe atunci, refuza să recunoască prezența ei. Acum, nu mai avea încotro.

Tocmai de aceea fotografiile erau foarte importante pentru ea, de aceea n-ar fi lăsat pe altcineva să le scrie comentariul. Expediția reprezenta un punct de cotitură în viața ei.

Încă o dată, soarta i-l adusese pe Allan alături. Din punctul ei de vedere, flacăra pasiunii încă ardea, ceea ce-i creștea adrenalina. Ba mai mult, erau și căsătoriți.

Observația lui Gunnar cum că niciunul dintre ei nu era fericit, o marcase. Putea oare să spere că și el mai păstra o urmă din vechile sentimente?

Până la episodul cu furtuna de nisip, raporturile dintre ei fuseseră exclusiv marcate negativ. Dar acel sărut schimbase totul. Tandru, intim, o reamintire a fericirilor apuse, dar și o promisiune a celor ce aveau să urmeze. Dorința renăscu în inima ei. Când se afla acolo, în apele râului, Allan îi spusese "draga mea".

– Atenție la mine puțin, se auzi glasul acestuia.

Rob ieși din cort, apropiindu-se, luminându-se când o observă și pe Gaynor. Beth, cufundată în gândurile ei, nu-l auzi la început, și scăpă creionul din mână. Instrumentul căzu pe caseta de aluminiu cu zgomot, făcându-l pe Allan să se întoarcă spre ea. Beth roși, aplecându-se după el. Decise ca până nu era sigură de sentimentele amândurora, nu trebuia să-și mai facă speranțe sau să mai dea naștere la situații confuze.

În câteva minute, se adunară cu toții. Pe fețele tuturor se citeau schimbările survenite în ultimele zile. Se vedea clar că depindeau unul de celălalt, că efortul îi familiarizase mai mult decât ar fi crezut.

În această călătorie, fiecare avea să-și descopere o altă latură a personalității sale.

Allan începu să le prezinte ruta pentru a doua zi.

– Va fi destul de dificilă. Avem încă un platou vulcanic în fața noastră, și alte două râuri de trecut.

Se auziră murmure.

– Dar, Gunnar m-a asigurat că nu vom mai întâmpina dificultăți ca astăzi. Apropo, ați fost cu toții formidabili. Hofi și Gunnar s-au comportat ca niște profesioniști ce sunt. Având în vedere sarcina pe care o poartă, Hofi putea fi scutită de efort, dar s-a implicat foarte mult.

Apoi, Allan se întorse spre Beth.

– Cred că ți-a fost al naibii de urât singură în mijlocul râului, așteptând ca noi să deblocăm remorca, și știind că dacă se oprește motorul, expedița e compromisă.

Ea făcu ochii mari – exact ceea ce gândise atunci.

– E nevoie de mult curaj în astfel de situații.

Din nou murmure, dar ochii lui Allan o scrutau, cenușii.

– Din fericire, Beth și-a dovedit adevărata valoare și mulțumită ei, putem continua.

Rob începu să fluiere și să aplaude. Deși zâmbea, în sinea ei se simțea mai răvășită ca oricând. Doar ea putea înțelege adevăratul înțeles al frazei.

Trebuia să discute cu el cât de curând. Trebuia să-i explice. Dar o va asculta oare? Sau furia îl va împiedica? Trebuia, oricum, să încerce.

Dintr-o dată, Beth realiză că Allan își terminase discursul și că

ceilalți se răspândiseră. Se simți trasă de mânecă: Rob o atenționa cu privire la atitudinea lui Lucille.

– Femeia asta nu vrea să se dea bătută.

Lucille îi făcea ochi dulci lui Allan.

– Tot o mai dorești pe fiica ei?

– Cu cât o am mai repede, cu atât mai bine; înainte ca ea să-și pună planul în aplicare.

– Un bărbat are nevoie de un cămin primitor și de o soție care să-l întâmpine, zicea femeia, cu Gaynor de față.

Allan ridică ochii spre Beth, o fracțiune de secundă care o electrocută.

– Unii poate mă consideră demodată, dar cred că fericirea unei femei constă într-un bărbat iubitor, un cămin și copii de care să aibă grijă. Astfel ne-am crescut noi fata. Bineînțeles că a făcut niște greșeli, dar se poate întâmpla oricui…

– Mamă, șuieră Gaynor.

– Ascult-o pe mama ta, sări Eugene. Nu vorbește degeaba.

Hofi și Gunnar se priveau nedumeriți.

Rob fierbea de furie.

– Ne place foarte mult de ea… bângui Allan, chiar dacă o știm de puțină vreme.

Beth era conștientă că nu-i lipsea mult și i-ar fi dat o lecție femeii, dar nu voia s-o facă pe față de rușine.

– Simțul umorului, dorința de a ajuta și curajul ne-au făcut s-o îndrăgim.

Urmă un murmur general, iar Gaynor roși, căutându-l pe Rob din priviri.

– Fiind și frumoasă, m-aș simți onorat să mă căsătoresc cu ea, continuă Allan.

Fata rămase cu gura căscată. Rob și Beth se uitară unul la celălalt, șocați, deși fiecare cu motivele lui. Lucille nu pregetă să-și arate mândria triumfului.

– Dar…

Allan îndepărtă mâinile femeii care deja se ridicaseră pentru a-l îmbrățișa. Beth încetase să mai respire.

– Gaynor a ales deja. Sper că nu mă consideră indiscret dacă i-aș spune că a făcut alegerea corectă. Ea și cu Rob alcătuiesc o pereche extraordinară.

Beth plecă ochii în pământ, incapabilă să suporte șocul.

Chipul lui Lucille se schimonosi.

– Dar credeam că…tu…

– Mamă!

Rob o îmbrățișă repede pe fată, care se cuibări imediat la pieptul lui.

– Eu? se miră Allan. Nu aveam nicio șansă. În plus, sunt deja căsătorit, și o fixă pe Beth.

Hofi și Gunnar începură a vorbi pe limba lor, uitându-se când la Allan când la Beth. Aceasta din urmă surâse; prietena ei încă nu aflase adevărul despre Shalana.

– Dar încerc să recuperez situația, continuă el, fără a-și lua ochii de la Beth.

În spatele ei se auzea clipocitul cascadei. Sunetul creștea din ce în ce mai tare, până când simți că se înecă. Brusc, o luă amețeala și frigurile; o durea întreg trupul. Nu, nu vorbea serios. Nu acum. Abia

ce se…Trebuia neapărat să discute cu el.

– Vrei să te ajut cu controlul? se oferi Gunnar, văzându-l pe Allan că se îndepărtează.

– Mă plimb puțin. Odihniți-vă, deocamdată.

– Îmi ceri imposibilul, dar o să încercăm.

Se îndepărta tot mai mult.

Beth luă aparatul.

– Eu…mă duc să… și arătă spre peisaj.

– Nu-ți face griji pentru casetă, strigă Gaynor. O duc eu înăuntru.

Beth se îndepărtă și ea; nu voia să se uite înapoi.

– Se pare că nu pierde timpul, o auzi însă pe Lucille. Dar nici n-ar fi avut vreo șansă dacă Gaynor a noastră ar fi fost interesată.

"Femeie proastă, gândi Beth. Nu înțelegi." Dar nici n-avea cum. Nu știa despre ce mariaj vorbea Allan.

Beth grăbi pasul; Allan era deja foarte departe. În mintea ei se aglomeraseră o sumedenie de amintiri, frânturi de situații. Îi spusese "draga mea". În mașină, o sărutase atât de tandru, de parcă ar fi fost un obiect prețios. Momentul de tandrețe le inspirase amândurora clipele petrecute împreună, iar șocul vibrase în ei; în amândoi. Și reacția lui la aflarea veștii despre sarcina lui Hofi: "Dacă am fi avut… "

– Allan !

El se opri, ca și cum ar fi așteptat strigătul ei. Avea capul plecat; nu se mișcă până nu-l ajunse din urmă.

– Te rog, stai. Trebuie să-ți spun ceva.

El se întoarse. Privirea lui arzătoare o cutremură pe Beth. Apoi, observă că ochii se întunecau, și, undeva în străfundul conștiinței ei,

Beth auzea ca un ecou: prea târziu, prea târziu.

– Vreau să divorțăm, zise el. O să-ți spun pe scurt. Am stat despărțiți doi ani de zile. Cred că cel mai bine se potrivește sintagma separare totală.

– Nu, Allan, te rog. Soarta, coincidența, spune-i cum vrei, dar suntem din nou unul lângă celălalt. Nu putem să mai încercăm o dată ?

Beth auzea disperarea sufletului ei. Mândria personală nu mai conta. Acum se lupta pentru viitorul ei.

– Încă o dată? Ți-am dat tot ce aveam. Te-am iubit. Dar n-a fost de-ajuns. La prima problemă care a apărut, ai fugit. Chiar mă crezi prost? M-ai rănit mai mult decât aș fi crezut că pot suporta. Dar știu că nicio femeie n-are să mai pună stăpânire pe mine cum ai făcut tu.

– M-am înșelat, se plânse ea. Ar fi trebuit să te aștept să discutăm. Dar mi-a fost teamă. Tatăl meu…

Chipul lui împietrit n-o ajuta deloc. Nu era sigură că o va înțelege.

– Tatăl meu a avut diverse…legături. Mama îl iubea și când afla, ceea ce se întâmpla de fiecare dată, el îi tot promitea că nu se va întâmpla a doua oară. Mama îl credea, pentru că dorea să păstreze familia întreagă. Dar se întâmpla mereu, iar eu am crescut în acea atmosferă încărcată de suspiciuni, de trădare, de nesiguranță. Mi-am jurat că n-o să las să mi întâmple niciodată….Iar când a apărut Shalana…Nu mi-am pierdut simțul realității, dar am redevenit copil; și am fugit.

Cu nervii încordați la maximum, Beth aștepta reacția lui.

– Nu mi-ai spus niciodată, spuse el calm. Nu mi-ai spus

niciodată…

Pentru o secundă, masca severă căzu pentru ca apoi să revină, și mai aprigă.

– Nu mai contează. N-am fost tatăl tău.

– Nesimțitule! Adică tu faci regulile, dar nu te supui lor? Asta vrei să insinuezi? Dacă te-ai fi obosit să-mi spui despre Shalana, nu s-ar fi întâmplat toate acestea.

El tăcu. Tensiunea creștea. Dar chiar când ea începea să capete un licăr de speranță…

– E prea târziu. Poți să te împaci cu ideea.

Pentru o clipă, se simți tentată să-l asculte. Mândria, respectul de sine și conștiința o îndemnau să acționeze astfel. Și ea suferise, dar să continue la fel, să sufere și mai mult, îi era peste putință. Ceva dinlăuntrul ei îi dicta că cererea lui de divorț nu era una întemeiată.

– Nu, îl înfruntă. Nu accept.

El tresări, mișcat de refuz.

– Te-am rănit și-mi asum responsabilitatea. Dar văzându-te în fiecare zi, aflând adevărul, m-a făcut să-mi dau seama cât de mult…cât de mult te iubesc.

Chipul lui schiță același gest de uimire.

– Nu-mi pasă cât ai să negi, dar știu că undeva, în adâncul tău, și tu mă iubești, în ciuda furiei ce a pus stăpânire pe tine.

– Pentru că te-am sărutat? Nu fi atât de naivă.

Ea se aprinse.

– Nu, Allan, n-am să-ți acord divorțul.

El nu se putu abține și-și aruncă ochii în lături. Dubiu? Neliniște?

– E doar o hârtie…

– La fel ca certificatul de căsătorie, anunță el.

– Chiar nu-ți dai seama? Nu contează bucata de hârtie. Tu și cu Shalana ați fost căsătoriți în acte, dar nu și în realitate. Noi doi, am fost. Deși pentru scurt timp, dar mi-a năruit toată încrederea s-a renăscut temerile din copilărie.

– Oare? o ironiză el.

– N-a fost o separare totală, Allan. Ai fi putut intenta divorț oricând în acești doi ani; puteai să invoci motivul părăsirii căminului, dar n-ai făcut-o.

El își feri privirea fără a comenta.

– Dumnezeu știe că mi-am ispășit păcatele. Și am să plătesc în continuare pentru tot timpul pe care l-am pierdut. Dar totul e trecut. Nu trebuie să devină și viitor.

Allan nu răspunse. Beth nu îndrăznea să continue. Acum trebuia să-i dea timp de gândire. Avea tot dreptul să fie mânios; suferise. Dar și ea trecuse prin același chin, iar faptul că totul se întâmplase din vina ei, sporea durerea.

– Noapte bună, Allan, șopti și se întoarse la tabără, mai obosită ca niciodată.

El nu răspunse, dar rămase în urma ei, îngândurat. De câte ori trebuia să fie luat de fraier pentru a-și învăța lecția? De ce nu și-o putea șterge din minte? Din viață? În anul ce trecuse abia dacă-și amintise de existența ei. Eventual în momentele când era cu adevărat deziluzionat. Când un anumit parfum, cântec sau sunet o reînvia, cu o claritate paralizantă.

Se obișnuise cu aceste senzații. Învățase s-o urască, iar ura îi anestezia simțirile. Reușise cu succes să treacă peste toate, până

când intrase în bucătăria lui Hofi și o văzuse la chiuvetă. Șocul fusese ucigător.

Începând cu acea clipă, încetase să fie un simplu spectator, atras de o forță invizibilă; se disprețuia pe sine pentru acest moment de slăbiciune. O atinsese, o strânsese în brațe, gustase din apropierea trupurilor lor, din dulceața buzelor ei.

Chiar și-așa, tot mai încerca să se agațe de acel sentiment de ură față de ea, deși își dorea cu disperare să aibă din nou acel trup firav pe care-l posedase o perioadă foarte scurtă de timp, și alături de care aflase o pace interioară necunoscută până atunci.

Însă ea fugise. Într-adevăr, nu știa despre Shani, iar vestea o șocase. Iar întâmplarea cu tatăl ei lăsase urme vizibile. Dar nici măcar nu așteptase o explicație. Ce fel de iubire era aceea? Iar dacă aveau s-o refacă, ce se va întâmpla în ziua în care se vor certa ? Va pleca din nou ? Niciodată nu va mai putea avea încredere în ea. La naiba cu dragostea! Nu se simțea în stare să mai treacă prin aceeași situație încă o dată.

Ochii lui deveniră dintr-o dată inerți. Din nou se autocontrolase. Luase o decizie.

Capitolul 9

Beth dormea înfășurată strâns în sac. De două ori se trezise în mijlocul nopții, vărsând lacrimi fierbinți. Înainte de a-și da seama, însă, adormea la loc, visându-l pe Allan.

Se trezi la atingerea lui Gaynor cu toate simțurile amorțite, ceea ce era o eliberare. Nu mai reacționa la nimic. Tot tumultul interior dispăruse, iar acum era neașteptat de calmă.

– E timpul să plecăm. Te simți bine?

– E din cauza aerului proaspăt și al efortului, murmură Beth.

Avea ochii umflați. Nimeni n-o observase seara precedentă, la întoarcerea în tabără. Cu toții se aflau la corturile lor, în afară de Gaynor, care fusese cu Rob. Fata dormise tun, deci n-o auzise plângând.

– A cui e rândul să aducă apă? căscă Beth.

– Cred că al meu… și-ncepu să desfacă marginile cortului. Să știi că e foarte frig în dimineața asta; hei, fii atentă!

– Ce anume?

– Ninge; în iulie!

– Asta e Islanda. Imposibil de prezis ce va fi mâine.

Beth începu să-și strângă lucrurile. Se simțea complet abandonată. Oare care va fi răspunsul lui? Încerca să-și șteargă din minte orice aluzie negativă.

– Beth, o auzi pe Gaynor, despre aseară…

Beth îngheță cu mâna pe șireturi.

– Nu știai, nu? Că e căsătorit.

– A fost puțin șocant… zise ea.

– Da, dar mi se pare că are de gând să pună capăt acelui mariaj.

Beth tresări, dar nu-și ridică fața palidă. Nu mai avea cuvinte.

– Să nu te superi pe mine, știu că ai spus că nu te interesează, dar când a intervenit toată povestea, am văzut pe fața ta…Adică, vreau să spun că s-ar putea să ai o șansă.

Beth nu știa dacă trebuie să plângă sau să râdă. Ambele reacții ar fi fost aproape de incertitudinea în care se zbătea.

– Allan s-a arătat foarte interesat de persoana ta, continuă Gaynor, ignorând faptul că cealaltă nu răspundea. Dar s-a abținut s-o arate pe față, dacă înțelegi ce vreau să spun. El trebuie….trebuie să aibă grijă de toți. E treaba lui, de fapt.

– Știu… ; Beth nu înțelegea unde vrea Gaynor să ajungă.

– Da, dar pe tine te urmărește, la propriu. Poate crede că n-a observat nimeni. Poate că n-aș fi observat dacă…dacă…nu mi-ar fi dat prin gând să…Dar nu mai contează. Ai avut dreptate cu Rob. Chiar e un tip special. Oricum, de câte ori cineva întreba de tine, Allan știa întotdeauna unde ești, ce faci.

– Câtă imaginație! o ironiză Beth, deși inima ei sângera.

– Râzi tu, dar fiind un om însurat, Allan se arată prea interesat de tine.

Cum Beth nu-i răspunse, Gaynor nu era sigură dacă avea sau nu dreptate. Dintr-o dată, Beth simți nevoia de a-i mărturisi adevărul, dar își mușcă limba. Nu putea face asta. Deși avea nevoie de un umăr pe care să plângă, era o problemă intimă, între ea și Allan. Dacă implica o a treia persoană, i-ar fi înșelat încrederea. Mai era Hofi, cu care amândoi erau prieteni. Putea vorbi cu ea.

– Să te ajut să împachetezi? se oferi fata.

– Mai bine o ajuți pe Hofi la bucătărie. E mai ușor dacă rămâne o singură persoană în cort.

După ce termină, ieși, luând și aparatul cu ea. O zi senină se întrezărea la orizont. Zăpada sclipea precum diamantele, acoperind culmile golașe ale stâncilor, uniformizând tot peisajul. Hofi sună dintr-o lingură, chemând pe toată lumea la masă.

Beth se uită după Allan. Acesta discuta cu Rob și cu Gunnar. Știa că-i simte prezența și că se ferește s-o privească. Altfel n-ar fi rămas atât de mult timp indiferent. În timp ce trebăluiau prin tabără, cărările lor se întâlniră de mai multe ori, dar niciodată îndeajuns pentru a putea schimba câteva cuvinte. Între ei exista o coardă sensibilă ce vibra ori de câte ori se întâlneau, și pe care doar ei doi o simțeau.

Allan o avetizase încă din prima seară. Știa că avea s-o facă să plătească, deschizând cutia cu amintiri, dar și cu durerile suferite.

Acum, Beth era cea care refuza, perfect conștientă, orice iluzie de a se retrage din luptă. Refuza să mai găsească motive, să se prefacă indiferentă sau mulțumită cu singurătatea în care trăia, sau că plătise

prea scump. Acum, miza era prea mare. Fără dragostea lui, viața ei era lipsită de sens. Fără Allan, ea însăși înceta să mai existe. Din punct de vedere material, era pe picioarele ei ; profesional, reușise să se afirme de una singură. Dar emoțional, era la pământ. Nu voia să-l piardă. O trecu un fior amintindu-și privirea lui tăioasă. În seara precedentă, el îi admirase curajul la trecerea râului, însă acele senzații nici nu se puteau compara cu încurajarea de care avea nevoie pentru zilele ce aveau să vină.

Fără a forța lucrurile, Allan îi grăbea discret pe toți. Trebuia să ajungă la zona de decolare a elicopterelor până la amiază, și n-aveau de unde ști ce-i aștepta pe drum. Astfel că, în scurt timp, grupul se puse din nou în mișcare.

Rob și Gaynor discutau animat în spate. Beth stătea tăcută alături de Allan. Privea afară. Zăpada începea deja să se topească. Printre stânci se formau mici pârâuri care curgeau spre râul mare pentru a se uni cu acesta.

Pe măsură ce se apropiau de platoul vulcanic, drumul se îngreuna. Mașinile încetiniseră aproape la maximum, scuturându-i, jonglând printre stânci. Gaynor se aplecă în față.

– Scuze, dar nu mai pot. N-aș putea să merg pe jos? Promit să nu rămân în urmă; mai ales că nu aveți cum să înaintați prea repede pe o suprafață ca asta. Dar…

Allan frână brusc. Stătea cu mâinile pe volan, cu ochii ficși în față. Și Gunnar se oprise. Hofi sărise din mașină, fugind după un bolovan.

Allan o privi îngrijorat pe Beth, pentru prima oară în acea zi.

– Am eu grijă de ea, zise Beth. Poate e mai bine să mergem și noi

pe jos.

El încuviință. Imediat ce pasagerii coborâră, mașina își reluă ritmul lent. Oare când avea să-i vorbească ? Doar nu avea să încheie expediția fără a scoate o vorbă, nu?

O cuprinse un sentiment de panică, deși încerca din răsputeri să se relaxeze. Mai aveau încă două zile de mers. Probabil că el aștepta cel mai potrivit moment. Poate avea să fie chiar în acea seară, după ce o îmbarcau pe Hofi în siguranță. Atunci, el îi va vorbi și-i va da un răspuns..

Cele două prietene mergeau braț la braț. Beth îi povesti totul lui Hofi, exact așa cum aflase de la Allan.

– Deci încă sunteți căsătoriți, se bucură aceasta din urmă. Ce bine!

– Hofi…cred că e prea târziu.

Femeia se opri și o întoarse pe Beth cu fața spre ea.

– Niciodată nu e prea târziu. Noi am așteptat zece ani pentru copilul acesta. Am sperat, m-am rugat, am avut încredere că într-o zi are să vină. Da, am avut și momente de îndoială, dar le alungam. Gunnar spunea că nu contează, că ne avem unul pe celălalt și că suntem norocoși. Avea dreptate, dar în sufletul meu, eu tot speram. Cu dragoste, totul e posibil.

Și puse mâna lui Beth pe abdomenul ei, încă plat.

– Aici e copilul nostru. Înțelegi ce-ți spun?

Beth dădu din cap.

– Încă-l iubești.

Beth încuviință din nou.

– N-am încetat niciodată să-l iubesc, deși am încercat…

– Atunci, luptă-te. Dragostea te va ajuta.

Beth își mușcă buzele. Dac-ar fi fost așa de ușor. Trebuia să se lupte nu doar cu teama de a fi respinsă, ci și cu îndoiala lui. Treptat, începea să prindă curaj.

– Așa am să fac. Am să dau totul din mine. Dar…

– Fără dar. Și fără incertitudini. Gândește-te doar la Allan și la cum era înainte…

Beth strânse mai tare brațul prietenei ei.

Drumul decurse fără alte incidente; mai traversară alte două râuri până să ajungă la fâșia de pământ unde găsiră o cabană, vopsită în roșu. Pista de decolare era doar un platou puțin mai mare, demarcat prin bolovani.

Ieșiră din mașini. Imediat apărură și problemele.

– Eugene nu se simte bine, anunță Gunnar. Ar trebui să plece și el împreună cu Hofi.

– Sunt bine, strigă bătrânul, deși tușea din ce în ce mai zdravăn; avea obrajii aprinși și respira foarte greu. Am doar o răceală. De ce vă agitați ?

Allan îi puse o mână pe frunte, dar bătrânul i-o îndepărtă.

– Gata bătrâne! spuse el calm. Ai febră mare; cu pulsul pe care-l ai acum ai face de rușine chiar și o turmă de vaci!

– Adică am răcit rău și-atât, se încăpățână Eugene.

– Eu i-aș spune un început de pneumonie. Ai nevoie de odihnă și de antibiotice. Îmi pare rău.

– Îți pare rău! pufni Eugene, tușind foarte urât mai multe minute. Mda, poate că e un pic de răceală. La naiba!

– Lasă, te poți întoarce oricând.

– Aici?

– Poate că nu anul acesta, depinde când începe să ningă. Și poate nu pe același traseu. Dar dacă nu te pot aduce eu, aranjez cu unul dintre colegi.

– Îți mulțumesc foarte mult, se înduioșă Eugene, prinzându-l pe Allan de mână. Femeie, pune pe unul din băieți să ne dea jos bagajele. Plecăm; tusea îl împiedică să spună mai multe.

– Bine, bine. Nu te agita. O să-ți fac ceva cald să bei.

Restul lumii se împrăștie care-ncotro.

– Sau mai bine o rog pe Hofi, se răzgândi Lucille. Rămân cu tine.

Allan se răsuci pe călcâie, speriind-o pe Beth. Și el părea surprins s-o vadă acolo. Pentru o clipă, chipul său trădă o durere adâncă și confuzie.

– Pregătește-ți lucrurile. Și tu pleci, o anunță el.

Capitolul 10

Parcă o lovise ceva în moalele capului.

– Nu, se revoltă ea.

– Poftim?

– Nu plec. N-am de ce să plec.

– Ba da. Nu te vreau aici, și ochii îi sclipiră.

Inima ei începu să bată cu furie. Se ruga în sine pentru a căpăta puterea și curajul de a-l înfrunta. Știa că nu va fi ușor, dar chiar așa…

– Nu m-ai vrut aici încă de la început, de ce te mai deranjează încă o zi sau două? Dacă Eugene nu mai poate continua, pozele mele au să conteze de două ori mai mult. Am o treabă de dus la bun sfârșit. În plus, mi-am dat cuvântul de onoare, scăpă ea fără să vrea.

– Cum adică? surâse el. De când au devenit promisiunile atât de importante pentru tine?

Aceste vorbe erau menite a-i aduce aminte durerea pe care o pricinuise.

Se auziră strigăte și amândoi întoarseră capetele.

– Nu, mamă, protesta Gaynor, încerci doar să-mi strici relația cu Rob.

– Gaynor, draga mea, tatăl tău e bolnav. Am nevoie de tine. Avem atâtea de făcut; doar nu crezi că o să mă descurc singură.

– Gaynor, poate e mai bine să te duci cu părinții tăi, interveni Rob.

– Rob…Doar nu vorbești serios?

– Uite ce e draga mea, și o prinse de umeri. Mâine sau poimâine ajungem la ghețar, după care ne întoarcem. Iar voi plecați oricum acasă. N-am cum să te iau la ghețar cu mine. În plus, ai tăi au nevoie de tine.

– Deci așa… păli ea. Am fost doar o distracție?

– Ah, ce prostie. Nu, nu e adevărat. Eu rămân acolo trei luni de zile, gândindu-mă la tine în fiecare minut…sau, mă rog, aproape în fiecare minut. O să-ți duc dorul. Imediat ce termin aici, mă urc în primul avion pentru Texas și vreau să te văd așteptându-mă la aeroport, să-mi spui că ți-am lipsit la fel de mult.

– Oh, Rob, și sări în brațele lui.

– Și sper ca data viitoare când ne vedem, să fie într-un ceas mai bun, se adresă el lui Lucille.

Femeia își mai reveni.

– Tinere, văd că nu te dai bătut, nu ? Știu că sunt niște hoteluri mai ieftine prin oraș pentru tine…

Rob deveni grav, Beth începuse a-și pierde orice speranță, dar femeia încă nu terminase.

– Dar nimic nu se compară cu un pat bun și cu mâncarea gătită

în casă. Dacă nu te deranjează ospitalitatea noastră, vom fi bucuroși să te avem ca oaspete.

– Iar eu doamnă, mă voi simți onorat, răspunse el, strângând-o și mai tare pe Gaynor în brațe.

– Vine avionul, sări Hofi.

Cu toții se grăbiră să descarce bagajele fetelor, care își luară rămas-bun.

– Dă jos și bagajul lui Beth, îi ordonă Allan lui Gunnar.

Beth îngheță. Imposibil.

– De ce?

– Toate femeile pleacă; în calitate de conducător de grup, cred că e mai bine să plece și ea.

– Dar…pozele mele, ripostă Eugene. Încă nu și-a terminat treaba.

– Te rog, interveni Beth furioasă, nu poți face una ca asta… dar zgomotul avionului acoperi restul cuvintelor.

– Hofi ar trebui să aibă pe cineva alături, o ignoră el.

Direct la țintă, gândi Beth, mai ales că prioritatea lui Gunnar era soția sa. Islandezul deja începea să dea semne de retragere.

Spre uimirea tuturor, Hofi izbucni în lacrimi.

– N-o vreau lângă mine, și se agăță de brațul soțului ei. Noaptea trecută am avut un vis urât. Spune-i cum vrei, Gunnar, dar te rog, n-o lăsa să urce în avion cu mine. O avem pe Vidgis alături; o să vină ea la noi, dacă e nevoie.

Șocat de comportamentul necontrolat al soției, Gunnar o mângâie și-i șopti ceva pe limba lor. Apoi, o privi pe Beth rușinat – islandezii erau foarte superstițioși. Dar reacția lui Hofi o scoase și pe

ea. Întotdeauna o considerase cea mai rațională persoană din câte cunoștea. Mai vorbiseră ele și altă dată de coșmaruri, dar în alți termeni. Probabil că acum, totul se trăgea de la o schimbare de hormoni.

– Ești conducătorul, dar și prietenul meu, zise Gunnar sever. Te respect. Dar consider că Beth trebuie să rămână. Trebuie să mai facă poze; și avem nevoie și de un bucătar. După ce pleacă avionul, o să ne mișcăm repede. Poate chiar ajungem în seara asta. Apoi, ea poate să se întoarcă împreună cu mine. Dar acum, mai bine rămâne.

Cei doi se priviră intens; niciunul nu voia să cedeze.

Tulburarea interioară a lui Allan i se reflectă pe chip.

– Poate că ai dreptate. Hai să nu-l reținem pe pilot.

În timp ce ajuta la încărcarea bagajelor, Beth observă trăsăturile lui aspre.

Mulțumită lui Hofi, putea să continue. Dar posibilitatea de a-l convinge pe Allan să-și refacă viitorul alături de ea, i se părea mai firavă ca oricând.

Urmări îmbarcarea și aranjarea pasagerilor, apoi, ușa se închise. Hofi apăru la geam, alături de Gaynor și de Lucille. Nici urmă de lacrimi sau de grijile de mai înainte. Râdea. Dintr-o dată, Beth realiză ce făcuse prietena ei. Allan o urmărea și el, întunecat.

– Nu știam… murmură Beth, dar el îi întoarse spatele.

În sinea ei, îi mulțumea.

– Sper că nu te superi, îl auzi pe Gunnar în spatele ei.

– Bineînțeles că nu. Cred că e efectul sarcinii…

– Beth, ești o femeie extraordinară și o prietenă de nădejde. Îți doresc numai fericire. Allan e un prost, nu vede cât e de norocos.

Nu trebuie să stai cu el dacă e nervos. Vino în mașina mea. O să te fac să râzi din nou.

– Merge cu mine, interveni Allan.

Oare de cât timp se afla acolo? Cât auzise din conversație? Inflexiunile glasului său îi dădeau fiori reci pe șira spinării. Gunnar ezită o clipă, indecis, apoi se depărtă spre mașina lui.

– Ai luat niște date meteo?

– Da, răspunse bărbatul. Se preconizează o furtună; poate azi, poate mâine.

"Cred și eu, gândi Beth. Fii mai rațională. E mai sigur." Nu mai avea cale de scăpare.

– Bun, deci trebuie să ajungem la ghețar în seara asta.

– Viteză maximă?

– Până la capăt, apoi se întoarse serios către ea. Fă niște sandvișuri și niște cafea cât verificăm mașinile. O să fie un drum foarte lung.

În expresia feței lui se citea determinarea de a nu-i ușura viața, deci Beth se pregăti pentru ce era mai rău.

Porniră în mai puțin de o oră. În ciuda denivelărilor de teren, nu mai mergeau cu viteză redusă. Își legaseră centurile, dar vibrațiile le întorceau stomacurile pe dos. Poate că nu fusese o idee bună să mănânce înainte. Dar Beth nu suflă o vorbă, conștientă de reacția pe care ar fi primit-o.

– De ce naiba nu te-ai dus cu ei? izbucni el, în cele din urmă.

Ajunseseră aici! Într-un fel, era mai bine. Așteptarea se dovedise insuportabilă.

– Nu puteam lăsa lucrurile nerezolvate între noi.

– De ce? Sunt exact așa cum au fost și în ultimii doi ani.

– Ba nu. Atunci, nu știam toată povestea.

Era unica ei șansă de a riposta, iar tesiunea creștea tot mai mult. Totul depindea de ea acum.

– Nu mai contează ce-a fost, contează prezentul.

El nu răspunse, aparent concentrat la drum, dar ea simțea că ceva vibrează și-n sufletul lui.

Trecură pe lângă un vulcan stins, apoi pe lângă un râu ce se vărsa într-o cascadă. Stâncile ce formau canionul erau mâncate de vreme, iar râul își croia albia tot mai adânc în piatra dură. Beth făcea poze, dar, pentru prima oară în carieră, munca nu era principalul ei obiectiv.

Intrară într-o zonă nisipoasă. Praful se infiltră și în mașini, în ciuda faptului că ventilatoarele și geamurile erau închise. Atât Allan, cât și Beth își dăduseră jos gecile. Rob le dicta prin stație instrucțiuni primite de la Gunnar. O vreme, Allan încercase să conducă doar cu o mână, cealaltă fiind pe stație, dar n-avea stabilitate, așa că-i întinse lui Beth o bucată de hârtie.

– Fă-te utilă. Uită-te de ce am ieșit de pe drumul marcat.

Beth îl ascultă, în ciuda tonului său neprietenos. Trebuia să se concentreze la ce-i spunea și Rob. Brusc, realiză ce bătăi de cap dădea acest drum șoferului.

– Se pare că vechiul drum e impracticabil din cauza nisipurilor mișcătoare. Au apărut de curând, de aceea nu există marcaje.

Allan făcu semn că a înțeles. Era transpirat și firicelele de praf accentuau încordarea lui. Mai trecu o oră în care singura conversație purtată viza obstacolele din calea lor. Atmosfera era tensionată, dar

era o tensiune de altă natură decât până atunci. Abia ce intraseră într-o astfel de zonă nisipoasă; Allan duse mâna la frunte pentru a se șterge de transpirație. Beth privea atentă în fața ei, când, dintr-o dată, simți că ceva nu e în regulă cu drumul. Dar era prea târziu. Cu toate că Allan frână la timp, roțile din spate fugiră în lături, mâncate de nisip. Allan izbi volanul înjurând și ieși pentru a constata ce făcuse.

– Scuze, zise Beth alăturându-i-se. Ar fi trebuit să țip mai devreme.

El își cufundă fața în palme; vorbele erau de prisos.

– Ce te-a făcut să urli? Eu nu văzusem nimic?

Glasul lui nu mai păstra urmele nervozității de adineauri. Fusese doar o întrebare care începea să-i redea speranță.

– Faptul că nu sunt alte urme de cauciucuri. Probabil că Gunnar a luat-o pe altă parte, ca să evite zona. Înainte de a-mi da seama, a fost prea târziu.

Allan se ghemui lângă o roată.

– Nu faci poze? zise el răsfirând nisipul fin printre degete.

– Am…Nu mi s-a părut corect.

– Uite cum se prăbușesc cei puternici…

– Amândoi suntem în aceeași situație, zâmbi ea ironic.

– Mai bine începem să săpăm, rosti Allan după o clipă de meditație.

– Să-l anunț pe Gunnar?

– Nu; nu mi-ar ierta această greșeală. Iar eu n-aș putea trăi cu conștiința încărcată, rânji el sarcastic.

Beth își prinse mâinile la spate doar pentru a le împiedica să-l

atingă și să-l consoleze.

– Ai putea să dai vina pe mine…

– Nu; de data asta nu. Aduc lopețile. Vezi dacă găsești ceva cu care să tragem de sub roți.

Beth se simțea mult mai liniștită acum. Se uită în mașină; nu găsi nimic util, așa că luă gecile lor. Se consola cu ideea că roțile nu erau prea murdare. După ce Allan îndepărtă din nisip, ea înfundă hainele sub cauciucuri.

– Îmi spui când ești gata, anunță ea. O să țin hainele înăuntru.

– Tu conduci. Eu mă ocup de tracționare.

– Și dacă…

– Să nu te aud. Condu. Și nu-mi spune că nu poți. Amândoi știm că ești în stare, și o privi în ochi.

– Dacă începe să se ducă la fund…

– Am lopata. O s-o arunc sub roată, răspunse el neliniștit.

– N-o să ajungă.

Se uită în jur, dar nu găsi altceva. Mai era…Luă de caseta în care se aflau filmele de rezervă și i-o aruncă în brațe. Allan se uită la ea nedumerit.

– E tot ce am.

El o acceptă. Beth închise ușa; porni motorul. Strângea cu atâta putere de volan încât oasele păreau să-i iasă prin piele. Când simți că mașina mușcă din pământ, lăsă frâna de mână, iar Land Roverul înaintă lent dar sigur. Operațiunea durase câteva minute – ore în gândurile ei. Când Allan deschise ușa, tremura toată; mai avea puțin și cădea peste el.

– Sunt bine, îl asigură ea, ca să nu creadă că joacă teatru.

Allan scutură gecile, iar Beth își luă caseta de pe jos.

– Ai uitat s-o golești.

– N-am uitat…Dar nu mai era timp.

– Se pare că situația se repetă, surâse el amar.

– Faptul că te scot din situațiile dificile? întrebă ea inocentă.

– Prefer să-i spun lucru în echipă.

– Sunt de acord…

Prin stație se auzi vocea lui Rob, care-i întreba dacă e totul în ordine.

– Da, răspunse Beth. A trebuit să facem o scurtă oprire.

– Vreți să vă așteptăm?

Beth trecu microfonul lui Allan și se grăbi să urce la locul ei. Allan o privi scurt înainte de a porni din nou.

– Vă ajungem din urmă…

Acum aveau o scuză în plus de a nu se uita unul la celălalt; trebuia să se țină foarte atent după urmele lui Gunnar pentru a nu risca un alt dezastru. Cu toate acestea, atmosfera se schimbase, iar Beth simțea o ușoară vibrație interioară.

Spre zona muntoasă, nisipul deveni pietriș, apoi bolovani uriași. Beth făcea poze încontinuu. Peisajul era unul sălbatic, aspru, pustiit, cu povârnișuri abrupte străbătute de râuri repezi. Apele înspumate și gândul traversării lor o făceau să se crispeze, dar îi și aminteau de propria lor experiență. Allan se bazase pe ea. Iar ea nu-l dezamăgise.

Într-adevăr, trecură două râuri mai mari, dar fără probleme. Soarele devenise o minge de foc ce împrăștia o pulbere aurie împrejur în clipa în care cele două mașini atinseră vârful unei coline. De partea cealaltă, în fața lor, se întindea ghețarul Vatnajokull,

sclipind în lumina înserării.

Beth inspiră adânc, impresionată de frumusețea și de dimensiunea ghețarului. Allan rămase fără cuvinte și opri din proprie inițiativă. Beth sări afară, deja pregătită de acțiune.

Din corpul prinicipal pornea o pantă mare de gheață, ce străbătea o fâșie vulcanică. Petele de culoare de la baza acesteia marcau mai multe fisuri și peșteri formate în timp. Păreau niște guri știrbe. De sub învelișul gros izvorau pârâuri– toate sulfuroase – din care ieșeau aburi.

După ultima poză, Beth se întoarse în mașină. Cu durere în suflet, constată că ajunseseră la finalul călătoriei. Din reflex, îl privi pe Allan, care strângea volanul și fixa priveliștea dinaintea lui.

I se puse un nod în gât. El fusese cel care-i salvase viața la Namaskard; îi adusese apă când i se făcuse rău; îi încredințase soarta expediției la râu; la fel și la nisipurile mișcătoare.

– Nu, Allan, te rog nu mă respinge, șopti. Ai încredere în mine.

– Nu…Nu pot, și porni din nou în viteză, până când îl ajunse pe Gunnar.

Opri, apoi o anunță sever :

– Ai vrut poze pentru Eugene. După ce le faci, să pregătești ceva de mâncare.

– Allan…

Dar el îi închise ușa în nas și se îndreptă spre Gunnar.

Aerul tăios mirosea puternic a sulf.

– Salut! o întâmpină Rob vesel. Ce s-a întâmplat?

Ea se șterse cu mâneca de lacrimi, dar se murdări și mai tare din cauza nisipului.

– Ce s-a întâmplat ? O mare nenorocire. M-am născut, aia s-a întâmplat.

– Pot să te ajut?

Beth oftă.

– Să știi că da. Ce știi să gătești?

– Vrei să pregătesc eu cina?

– Ar fi frumos din partea ta, zâmbi ea fals. Nu te superi?

– Ce altceva să fac? Gunnar a luat legătura cu echipajul de pe gheţar și se pare că vremea e încă bună. Speră ca ei să ajungă aici într-o oră, pentru ca el să se întoarcă. Băiatul pe care-l înlocuiesc o să conducă mașina restul drumului.

Încă o oră. Beth plecă privirea, nefiind în stare să mai spună ceva, iar Rob se uită în altă parte, ca să n-o intimideze. Un gest subtil din partea lui.

– Du-te și fă poze. Îți iau eu locul.

Pentru prima oară în doi ani, Beth nu reuși să se liniștească prin munca pe care o făcea. Termină un film și începu altul. Chiar urmă cursul unui râu prin fisura pe care acesta o forma în interiorul gheţarului. Găsi porțiuni de gheață plutitoare, ţurţuri; printr-o mică deschizătură, se vedea cerul auriu. Dar nimic din toate acestea nu-i bucura sufletul.

Dintr-o dată, o cuprinse disperarea. Se prăbuși lângă un perete de gheață, ghemuindu-se cu genunchii la piept. Stătu așa o vreme, pentru a se liniști. Se simțea goală pe dinăuntru; complet amorțită. Avea ochii umflați de atâtea lacrimi. Cum nu putea apărea înapoi așa, se gândi să-și clătească fața. Apa cu miros de sulf era călduță; irezistibil de plăcută la atingere. Începu să se dezbrace. Membrele îi

amorțiseră de la poziția incomodă de pe scaun. Intră până aproape la umeri în apă.

O trecu un fior de eliberare. Se lăsă cu capul pe o stâncă. Deasupra, se vedea cerul printr-o altă crestătură. Își lăsă toți mușchii corpului să se relaxeze; închise ochii. Împreună cu apa, formau o singură ființă. Liniștea din jur o ajută să se elibereze de toate grijile și durerile acumulate. Plutea…ușor…

Dintr-o dată, apa îi năvăli în nas și-n gură. Se simți trasă de ceva puternic. Se înecă și începu să tușească. Auzi un glas de bărbat, înjurând. Repeta numele ei, necontenit.

Bulversată, trăgând cu furie aer în piept și plângând, deschise ochii.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, striga Allan. Am crezut…

Ea clipea, atârnând neajutorată în brațele lui, încercând să-și revină din sperietură. Era încă în apă. La fel și Allan – îmbrăcat.

– Ce s-a întâmplat ? De ce … ? dar se opri, iar sângele îi pieri din obraji.

– Am crezut că… ezită el. Beth, ai … ?

– Nu! Te-ai înșelat. Cred că am adormit. Sunt atât de obosită…

– Nu mi-ai spus nimic.

– Nu mi s-a părut o idee bună, răspunse ea, oarecum amuzată.

– Ah, Beth…

– Te iubesc, Allan.

El o trase la pieptul lui. Degetele ei se înfundară în puloverul lui umed. Obrazul lui aspru îl zgâria pe-al ei, dar dorința de a-l simți aproape era mai mare decât disconfortul; lacrimile ei nu conteneau să curgă.

– Nu mai pot lupta cu tine, se auzi vocea lui răgușită. Am prea mare nevoie de tine.

Se aplecă și-i atinse buzele, iar ea îl îmbrățișă, la fel de secătuită de dorință ca și el. Mâinile lui coborâră încet pe coloana ei, apoi pe șolduri. Cufundă din nou trupul ei în apă, iar ea se lăsă purtată de brațele lui puternice.

La ceva timp după aceea, auziră glasul lui Gunnar :

– Allan? Vine mașina.

– Vin imediat, răspunse el din apă, ud până la piele. Se grăbește să ajungă la Hofi.

Beth își mușcă buzele. Ce se va întâmpla cu ei? Oare când avea să-l revadă? Să-i vorbească, sau mai bine nu?

Allan ieși, și o trase și pe ea afară. Beth începu să tremure, mai mult de emoție decât din cauza temperaturii joase. Allan luă tricoul ei și începu s-o șteargă. Beth îl conduse spre sânii ei, iar mâna lui nu se împotrivi.

– Allan, despre divorț…

– Nu. Fără divorț. Nici acum, nici altădată. A fost un test. Dacă acceptai…

Deci, avusese dreptate.

– Dar am fost de acord, și se uită spre palma lui, care-i inunda pieptul cu căldura și cu fericirea atingerii lui.

– Da, așa e. Ai fost de acord în sensul că ai vrut să-mi arăți că divorțul ar fi fost inutil. Dar eu am încercat să mă lupt cu influența pe care o ai asupra mea. Abia când te-am văzut în apă, dormind, cu ochii închiși…am…Dumnezeule…

Fața lui se contorsionă, amintindu-și acea imagine.

– N-ai să știi ce…

Își plimbă degetele de-a lungul chipului ei, peste ochi, gură, gât, ca și cum ar fi vrut să se asigure că e întreagă.

– Iartă-mă, draga mea. Te-am făcut să suferi în ultimele zile. Dar…ești sigură, nu? N-aș suporta să…

– Niciodată n-am fost mai sigură ca acum, îl opri ea. Tu ești prima, ultima și singura mea dragoste.

El îi sărută fiecare centimetru al feței, sfârșind cu buzele. Beth se agață din nou de gâtul lui, uitând de tricoul care căzu la picioarele lor.

– Allan, ești bine? Beth… ?

– Totul e în regulă, strigă el înapoi. De fapt, totul e minunat! Dă-mi jos bagajul, te rog. Am nevoie de niște haine uscate. Am…

Beth se chinuia, așa udă cum era, să se îmbrace.

– Am vrut să fac o baie.

– Îmbrăcat? se miră Gunnar.

Beth reuși să-și pună puloverul, și-l privi amuzată pe Allan amuzată. Dragostea din ochii lui o încălzea și-i alina sufletul.

– A fost o decizie de moment. Și te rog, coboară și bagajul lui Beth. Soția mea rămâne cu mine.

Sfârșit